Lucy Rose

İngiliz yazar, halk masalları ve fabllar üzerine verdiği eserlerle bilinir. Kurgu ve kurgu dışı çalışmaları *Dread Central* ve *Mslexia* gibi mecralarda yayımlandı. Rose'un imzasını taşıyan filmler ise uluslararası mecrada pek çok BAFTA ve Oscar kalifikasyonuna sahip film festivalinde gösterildi.

Büyük yankı uyandıran ilk romanı *Kuzu*, Birleşik Krallık'ta *Weidenfeld & Nicolson*, Amerika Birleşik Devletleri'nde ise *HarperCollins* etiketiyle okurlara ulaştı. Günümüzde İngiltere'nin kuzeydoğu kıyısında siyah kedisi Figgy ile birlikte yaşayan yazar, yeni hikâyesi üzerine çalışmalarına devam ediyor.

Scanned with CamScanner

Kuzu
Lucy Rose

Orijinal Adı
The Lamb

İthaki Yayınları - 2911

Yayın Yönetmeni: *Ömer Eger*
Sanat Yönetmeni: *Kandelen Akçam*

Editör: *Zülal Başkaya*
Yayına Hazırlayan: *Kemal Tokgöz*
Düzelti: *Zülal Başkaya*
Kapak Tasarımı: *Dan Jackson*
Kapak Uygulama: *Kandelen Akçam*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2026, İstanbul

ISBN: 978-605-265-724-9

Sertifika No: 63989

© Lucy Rose,2025
Türkçe çeviri © Avi Pardo, 2026
© İthaki, 2026

Bu eserin tüm hakları Curtis Brown Group Limited of Cunard ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A Ataşehir / İstanbul
Tel: (0216) 541 03 26 – editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Scanned with CamScanner

LUCY ROSE

KUZU

Çeviren

Avi Pardo

Scanned with CamScanner

Kedime (ve diğer en iyi arkadaşıma)

Scanned with CamScanner

Bir

Dördüncü yaş günümde, duş giderinden altı tane kopuk parmak çıkardım.

Gider deliğinin etrafı sararmış, küvetin kıvrıldığı yer şeftali rengini almıştı. Tenimle aynı renkti bu. Beyaz ve biraz tereyağı renginde, bir morluğun dış kenarları gibi. Cam kapı küf ve kurumuş suyla lekelenmişti. Siyah küf sıvaya nüfuz edip derzin arasına girmişti. Banyo küçüktü ve karanlık köşelerde örümcek ağları, küf halkaları ve kıl gibi çatlaklar vardı.

Duvardaki siyah küf lekelerini yalamak istedim. Tadının da kokusu gibi olmasını umdum. Küflü böğürtlen ya da çamur birikintisine düşen yağmur damlaları gibi.

Giderden çektiğim ilk parmağın tırnağında soyulmuş, mor oje vardı. İkincisinde kozmetik bir şey yoktu ama kısaydı, yenmişti ve kenarları pürüzlüydü. Parmağımın ucunu tırnağın kenarında gezdirdim. Gider deliğine baktığımda, diğer parmakların bir zamanlar ait oldukları kişilere dair herhangi bir bilgi veremeyecek durumda olduklarını gördüm.

Bildiğim tek şey, yabancıların yoldan çiftlik evimize geldikleri ve annemin onları seve seve içeri aldığıydı. En azından mor ojeli bir kız ve tedirgin olduğunda tırnaklarını yiyen temiz görünümlü bir oğlan vardı.

Oğlan özellikle annemin yanında tedirgin, gözleri açık ve tetikteydi. Anayoldan fazla uzaklaşmış ve kendilerini burada bulmuşlardı; duş giderimizde biriken düğümlenmiş saçlara dolanmış olarak.

Kız annemi çok sevmişti. Ayağımın dibindeki iki parmaktan ibaret olmadan önce annem ona şarap içirmişti ve hava kararıncaya kadar oturma odasında eski kasetler eşliğinde dans etmişlerdi.

Scanned with CamScanner

Şaraba baldıran püresi katmıştık. Yolunu kaybetmiş birini sersemletmeye yetecek ama daha sonra onu yediğimizde bize zarar vermeyecek kadar. Annem bana bunun bir büyü olduğunu söyledi; onları sessiz ve dingince uyutan, nabızlarını yavaşlatan bir muska.

Oğlan çok az yer kaplayarak oturuyordu. Annemin kızın giysilerini yavaşça çıkarmasını izliyordu. Her şey annemin kemikli parmaklarını kızın askısının altına sokup onu omuzundan çekmesiyle başladı. Sonra kızın köprücükkemiğine bir dizi rujlu öpücük izi bıraktı; muhtemelen kavrulduktan sonra tadının nasıl olacağını hayal ederek. Annem eve aldığı kaybolmuş insanları çok sevdiğini söylerdi ve sevgisini böyle gösteriyordu.

Kız dans ederken annem onun giysilerini tek tek çıkarıyordu. Gözleri birbirine kenetlenmişti. Annemin aç olduğunu o zaman anladım. Bana iyi bir öğünün tüketilmeden önce mutlu ve zinde hissetmesi gerektiğini söylemişti, yoksa etin tadı kötü olurmuş.

Ne yersek oyuz, derdi annem hep. Sonunda parçalayacaksak, onlara sevildiklerini hissettirmenin ne anlamı olduğunu bilmiyordum.

Mor ojeli kesik parmağı tekrar gidere bıraktım. Parmaklarımı duvardaki siyah küf izinde gezdirdim. Kömür gibi kopkoyuydu. Duvara bir dönme dolap ve korsan gemisi çizdim. Tekrar siyaha bulanmış ellerime baktığımda, küfün tadını öğrenmek *zorundaydım.* Parmaklarımı ağzıma sokup emdiğimde düşlediğim tozlu karanlığın tadı kurumuş yaz çalılarının toprağı küfünü andırıyordu. Siyah küf muhtemelen gırtlağımdan iniyor, ciğerlerimde küçük siyah iğne delikleri bırakıyordu.

Babam keşke burada olsaydı da şu pisliği görseydi ama uzun zaman önce gitmişti ve bir daha gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Geceyi annemin kemiklerden et suyu yapmasına yardım ederek geçirdim.

Scanned with CamScanner

İki

Annem tedirgin oğlanın kaba etini yavaşça, birkaç damla bitkisel yağ ekleyerek kızartmıştı. Derisini yüzüp en sevdiği organlarını çıkardıktan sonra onu baştan ayağa dilimleyip kalanını dondurdu. Onu servis etmesi ile tabağını silip süpürmesi bir oldu. Annem şömineye gitmeden önce pis ve hızlıca yedi. Ateşin yanında uyuyup közleri ciğerlerine çekerken annem düş gördü. Büyük bir öğünden sonra her seferinde yorgun düşerdi. Saçı is ve külden keçeleşmişti ama buna rağmen uyurken çok güzeldi.

Bu kaba sıvalı küçük kır evinde mümkün olan her şeyi bir odaya tıkmıştık. Ateşin karşısında eski, yıpranmış bir kanepe vardı; ona her kanal değiştirdiğimizde statikle titreyen eski bir televizyon eşlik ediyordu. Anteni, üzerine koli bandıyla bantlanmıştı ve pencereye doğru eğikti. Mutfak tezgâhları odanın karşı tarafında, üç kişinin oturabileceği yemek masasının yanındaydı. Sıkışarak belki dört kişi de sığardı masaya. Fotoğraf ve anılar nadirdi burada, bir zamanlar duvarda yaşamış fotoğraf çerçevelerinin yasını tutan beyaz boşluklar vardı sadece. Annemin küçük bir kancaya astığı ayna vardı. Nasıl da severdi kendisini seyretmeyi.

"Sen buradan çıkalı tam dört yıl oldu," diye fısıldadı annem, parmaklarını karnının üzerinde gezdirip bardağındaki kırmızı şaraptan büyük bir yudum alarak. "Hiç de dört yıl gibi gelmiyor." Bardağı dudaklarına götürüp kafasına dikti. Yuvarlanıp gitti. Her damlası gırtlağının derin karanlığına çekildi. "İyi ki doğdun," diye fısıldadı kendi kendine.

Akşam yemeğimi henüz bitirmemiştim. Tedirgin çocuktan küçük parçalar vardı hâlâ tabağımda. Garnitür olarak lahana ve havuç; onu sıcak tutsun diye. Annem patates bile közlemiş,

Scanned with CamScanner

suyuna banmamız için Yorkshire pudingi pişirmişti. Tedirgin oğlan ömrümde yediklerimden en iyisiydi fakat tadı hiç de tedirgin değildi. Uzun süre çiğnedikten sonra tadı inatçı ve zor bir hâl aldı, ağzıma yerleşmek istemiyormuş gibiydi. Onu tabağa geri tükürmemi istiyordu.

Küçük kemiklerden biriyle iki ön dişimin arasına sıkışmış et parçasını çıkardım. Dilime düştüğünde etin tadını yitirdiğini anladım. Şimdi sertti sadece.

Scanned with CamScanner

Üç

Ağaçların arasına yuvalanmış, günlerimizi yabancıların bizi bulmalarını bekleyerek geçiriyorduk. Bazı akşamlar uzaktaki yoldan son sürat geçen arabaların sesi bana ninni oluyordu. Farların loş ışıklarının perdelerin arasından vurmasını seviyordum. O geceler kolaydı. Çabucak uykuya dalıyor, düşlerimde tavşanlar ve yavrularını görüyordum. Düşlerimden biri, beni elimde annemin bıçağıyla içinde yeni doğmuş yavrular olan bir yuvaya götürmüştü. Beni uyanık tutan sessiz ve karanlık gecelerdi hep. Uzaktan gelen motor seslerinden, fırtınalı havadan ve farlardan yoksun geceler. İnsanlardan uzak durup sessiz bir yolun üzerindeki kır evini paylaşıyorduk. Nadiren kullanılan bir yol üzerindeydi. Ağaçların arasına gizlenmiş, çukur ve su birikintileriyle doluydu.

Annem kendisini sevecen hissettiğinde, bana uyku öncesi masallar anlatırdı. Bazen ağaçlardan söz ederdi.

Devler buraya bizi dış dünyadan koruması için ağaçları serpti, küçüğüm.

On birinci yaş günümden bir gün önce ön kapı çalındı. Annem halihazırda akşam yemeğini pişirmişti. Tabakta sade fakat etli bir öğün vardı. Annem bir ısırık almak için sabırsızlandığı için et tabağa geldiğinde az pişmişti. Et, yani küçük kırmızı böbrek, fasulye ve dondurucun arkasından çıkarılmış patatesli gözlemenin yanında çok tatsızdı. Tabağımı alıp televizyonun karşısında halıya oturdum, gözlemeyi kemirip fasulyeleri küçük parçalara ayırdım.

Kapı o anda tıklatıldı. Annem haftalardır ilk kez gülümseyip vuruşların arkada bıraktığı yankıların tadını çıkardı. Sarı dişlerini birbirine bastırdı. Açlık çekmek zorunda kalmayacaktı artık. Ben de öyle.

Scanned with CamScanner

"Küçüğüm, kapımıza iki yabancı geldi. Sıcak suyu ve ısıtıcıyı açar mısın? Sıcacık olsunlar isteriz." Yabancılar yakında olduklarında her zaman alçak sesle konuşurdu, kır evimiz güvenli gibiydi fakat çatıdan su sızıyordu ve paslı tencereler neredeyse bütün düşen damlaları yakalıyordu. Ampuller yanıp sönüyordu. Yataklarda, insanların yattıkları yeri yumuşak ve güvenli kılmak için serdikleri çarşaflardan yoktu. Düz bir battaniye ve yastık işimizi görürdü.

Çatalımı tabağıma bırakıp doğruca sıcak su kazanına gittim; yakındaki mutfak dolaplarından birinde gizliydi. Çalıştırdığımda kükreyerek canlandı, duvarların içinden boru takırtıları geldi ve annem boğazını temizleyip dostane bir gülümseme takındı. Orman patikalarından fazlasıyla uzaklaşmış yeni kaybolmuşlarımıza kapıyı açtı. İkisini de inceledim. İki genç adam, biri yuvarlak gözlüklü, öteki çatlak dudaklı, arkalarında sığ su birikintileri bırakarak iliklerine kadar ıslanmış vaziyette kır evimizin basamaklarına yığıldılar. Annem onları içeri alırken aç ve üşümüş görünüyorlardı. Gülümseyip onları kanepeye oturttu.

Annem parmaklarıyla onların dizlerine dokundu. Fakat adamlar beni annemin arkasına yaklaşırken gördüklerinde bakışları içimden geçip gitti. Tenlerinde annemin parmaklarını istiyorlardı. Yetişkinlerin çocuklara bakarken aslında onları görmediklerini işte o zaman fark ettim. Aklı olmayan bir beden görürlerdi. Ona söyleneni yapan bir şey. Ancak büyüdüğünde anlayabilecek bir şey.

Annem beni yatak odamıza gönderip kapıyı kapattı. Babam ortadan kaybolduğundan beri aynı odada kalıyorduk. Pencerenin iki yanında tek kişilik yataklı birer demir karyola vardı.

Annem ile babamın eski iki kişilik şiltesi uzak bir yerde, yol kenarına fırlatılmıştı. Sonra da yatak odaları, içinde boş yatak çerçevesiyle kilitlenmişti. Odaları insan temasına açtı artık, buna ancak kaybolmuşlar evimize geldiğinde kavuşabili-

Scanned with CamScanner

yorlardı. İçerisi küf kokuyordu, parkeler de keskin bıçak izleri ve dökülen kandan kestane rengini almıştı.

Annemden epey masal dinlemiştim. Şimdi de kapının arkasından onun fısıltılarını dinliyordum. Kaybolmuş yabancıları yatıştırmak için onlara öyküler anlatırdı. Onları çekmenin bir yoluydu bu. Güvenlerini kazanmanın. Bütün kaybolanlar öykü dinlemeyi severlerdi.

Burada çeşit çeşit kaybolmuşlarımız oldu. Bazıları trafik kazalarından gelmişlerdi ama annemin evden çıktığında arka yollara çivi ve cam parçaları bırakmak gibi küçük bir alışkanlığı olduğunu bilmiyorlardı. Bazıları yollarını kaybetmiş, o karanlığın kısa ömürlerinin kalanını geçirecekleri yer olacağından habersiz yürüyorlardı. Annem onları bir bakışta tanırdı; ruhlarına dair bir şey görürdü.

Onları birbirine bağlayan şey, ağaçların arasındaki küçük evimizi keşfettiklerinde hissettikleri rahatlama duygusuydu. Mütevazı, kaba sıvalı kır evimizi gördüklerinde bir mabet görmüş gibi olurlardı. Kaybolduklarını hissederlerdi, onları bize getiren de buydu.

Kasetçaların düğmesine basıldığını ve eski bir şarap şişesinin mantarının açıldığını duydum. Annem daha önce erkeklerle sorun yaşamıştı ama artık onlarla nasıl baş edeceğini biliyordu. Onlara kendilerini yenilmez hissettirmeyi öğrenmişti. Kontrol onlardaymış gibi hissetmelerini sağlıyordu. *Erkekler kendilerini güçlü hissettiklerinde aptallaşırlar, küçüğüm. Hoşnut olurlar.*

O gece fazla bağırmadılar. Hızlı olmuştu belli ki.

Scanned with CamScanner

Dört

Annem bir zamanlar yerel avlak bekçisine âşıktı. Adam her zaman yeşil giyinirdi. Bacağına bir bıçak bağlar ve postallarının bağcıklarını her zaman sıkıca düğümlerdi. Kızı okuldan eve döndükten sonra annemi görmeye gelirdi; eşinin, kızıyla meşgul olacağını bilirdi. Bize gelirdi, hep aynıydı; yanaklarında dört teker motosikletini tepelerin arasında sürmekten benek benek kir olurdu. Bir gün yanağını sildiğimde döküldüklerini görünceye kadar onları çil sanmıştım. Her beneği saydım. Toprak avucumda ufalandı.

Avlak bekçisinin avuçları büyük ve kabaydı. Kısa ve kalın parmaklarıyla topladığım toprağı avucumun çizgilerine bastırmıştı. Elimi avucunda tutmayı severdi. Parmaklarımız birbirine dolandığında yüzünde sıcak bir gülümseme belirirdi. Parmaklarını ve avuçlarını benimkilerle kıyaslardı. *Bir dev olduğumu unutuyorum,* demişti bir keresinde. *Devlerin tepelerin kabuklarının altında uyuduklarını biliyor muydun? Dikkatli bakarsan, uykularında soluk alıp verdiklerini görebilirsin.*

Avlak bekçisini kızının adı Abbie'ydi. Okulda birbirimize yakın oturuyorduk fakat babasının annemi ziyaret edip kır evimizin gölgelik köşelerine çekildiğini bilmiyordu. Adamın eşi de bilmiyordu. Annemle birlikte yarattıkları yeni anılardan –hem gölgeliklerde hem de güneşin altında, canları nerede çekerse– habersizdiler.

Bahar geldiğinde mutfakta konuştuklarını duydum. Bir mavi sineğin yumuşak başını ısrarla pencere camına vuruşunu seyrediyordum. Uzun günün sersemliği olsa gerekti. Annemin sözleri havada kayboldu fakat ağızlarından çıkan sesleri hâlâ duyabiliyordum. Coşkulu, tembel yankılar. Kapının aralığından baktığımda mutfak masasının üzerinde birbirlerine sarılmış inlediklerini gördüm. Masanın ayakları zemine sürtü-

Scanned with CamScanner

nüyordu. Bir ileri bir geri. Annemin başı masanın arkasından sarkmış, boynunu eğmişti. Kilise elbisesinin düğmeleri açıktı ve memeleri serbestçe sarkıyordu. Babam hiç memnun olmazdı ama babam gitmişti. Ulaşamayacağımız bir yere gizlenmişti.

Kır evimizde görülmeden bir yerlere geçmek kolaydı. Yatak odamız ile oturma odasının arasında gezinip duvar boyunca arka köşedeki mutfağa doğru yürüdüm. Bedenleri masanın üzerinde birbirine dolanmıştı.

Annem adamın elini tutup parmaklarını onunkilere doladı. Avlak bekçisinin dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Gözleri kocaman açılmış, yüzü kızarmıştı. Annem soluk soluğa kalmış ama kontrolünü yitirmemişti. Son bir kez haykırdı ve adam da onu izledi. Adam onun üzerinden kalkıp uzaklaştığında, annem kilise elbisesinin düğmelerini ilikleyip altdudağını ısırdı. Avlak bekçisi pencereye gidip soluklandı. Güneş ışığı teninin aydınlattı. Alnından kalçalarına ter damlıyordu. Annem ayağa kalkıp kollarını ona doladı, parmaklarını kalça kemiklerinde gezdirdi.

"Bugüne dek böyle bir şey yaşamadım," dedi ama adamı sevdiğini sandığı gibi sevmediğini biliyordum. Başkalarını da *sevmişti* daha önce. Kaybolmuş değillerdi tam olarak. Yoldan geçmiyorlardı. Annemi bir sonraki aşkına kadar tatmin edecek kişilerdi. Fakat kalbindeki boşluk hiçbir zaman dolmuyordu. Her geçen gün biraz daha büyüyordu.

Avlak bekçisi döndü ve avucunu annemin yanağına bastırdı. "Seni istiyorum," dedi ama sesindeki bir şey kof geliyordu kulağa. Sözleri içten değildi sanki. O da annem gibi maymun iştahlı mıydı acaba? Nefesi, annemin saçının uzun tutamlarını yanaklarına geri getirdi.

Annem gözlerini onunkilere dikip adamı mutfak masasından uzaklaştırdı. Beni orada değilmişim gibi kenara itip yanımdan geçti. Birlikte yatak odamıza girdiler. Adam kapıyı arkalarından kapattı.

Avlak bekçisinin adını anımsamaya çalıştım fakat bir türlü dilime gelmedi.

Scanned with CamScanner

Annemin boğuk çığlıkları şarkı gibi yankılandı kır evimizde. Döşeme tahtaları gıcırdadı; kurbağa sesi gibiydi.

Oturma odasının duvarına asılı aynaya baktım. Eski ve lekeliydi. Yansımam bana baktığında, herkesin olduğumu düşündüğü baş belasını gördüm. Sürekli ayak altında. Duygularımı gizlemeyi pek başaramayan parlak yeşil gözler. Dişlerim aralık ve çarpıktı. Dışarıdan bakınca çirkin bir çocuktum ama içeriden daha çirkindim. Bir değiştirilmiştim.* Ya da daha kötü bir şey.

Annem avlak bekçisiyle işini bitirdiğinde adam temizlendi ve kamuflaj pantolonunun düğmelerini ilikledikten sonra utangaç yüzüne su serpti, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla gitti. Ailesinin yanına döndü ve annemi öptüğü ağzıyla eşini, kızını öptü.

Annem yatağında çırılçıplak yatıp adama dair hoşuna giden şeylerin hayalini kurdu. Onun yalnızlık çeken bir kadın olması avlak bekçisi için fark etmiyordu. Annem de kendisine ondan haz duyma iznini bu yüzden veriyordu. Diğerleri gibi dikkatli değildi adam. Sadece görmek istediğini gören birisiydi. Fakat annem gelgeç gönüllüydü. Çoğundan daha gelgeç. Arzuları bir anda eksilebilirdi.

Daha sonra, sönmeye yüz tutmuş ateşin karşısında birbirimize sokulduğumuzda, annem bana avlak bekçisini ve onun kendisini bağırttığı zamanları unutmamı söyledi. Bana onun itaatkâr eşine ve kızına döndüğünü söyledi. *Ödlek.*

"Dışarıdaki insanlar, küçüğüm, bizi asla anlamayacaklar." Sözleri doğruydu. "Biz onlar gibi değiliz. Kumaşımız farklı."

Annem duraklayıp ellerimi ellerinin arasına aldı. Elleri sıcaktı ve parmaklarımın başparmağının yanındaki çizgileri incelemesine izin verdim.

"Bizi asla kabul etmeyecekler."

Böylece ikimiz de avlak bekçisini unuttuk ve yalnızlık bizi bir kez daha buldu.

---

* Burada geçen "değiştirilmiş" (İngilizcesi "changeling"), halk hikâyelerinde perilerin bebekleri çalıp yerlerine bıraktıkları yaratıklar anlamına gelmektedir. *–yhn.*

Scanned with CamScanner

Beş

Nevresim dokusuyla baldırlarımı kaşındırdı. Tırnağımın kenarıyla kaşındım fakat kaşıntı bacağıma doğru ilerledi. Bacağımda boydan boya kırmızı ısırıklar oluştu, peşinden de bir dizi beyaz sıyrık geldi. Nevresim pek sık yıkanmazdı. Bazen küçük bir tespihböceği battaniyenin tepelerine tırmanıp kumaşın kıvrımlarından kıvrılarak geçerdi.

Annem ağzı çık uyurdu. Battaniyesinin altında eski bir elektrik süpürgesi gibi sesler çıkarıyordu. Soluk alıp verişleri fısıltı gibi boğuktu. Ağzını göremememe rağmen salyasının dudaklarının arasında ip gibi sarktığından emindim. Sabaha yatağı ıslanmış olacaktı.

Ağaçlar bazen bizi ışıksız bırakıyordu. Annem pencere açık uyumayı severdi; yılın her zamanı. Sağanak yağmur ya da kar; annem doğanın dokunuşunu severdi, genellikle soğukta geçirilen uzun bir gecenin sabahında da burunlarımız kızarırdı.

Aynı annem gibi battaniyenin altına gömüldüm. Omurgam büküldü ve dizlerim çeneme değdi. Annem bir keresinde bana onun tatlı ammonit fosili olduğumu ve beni sadece onun kazıp çıkarabileceğini söylemişti. O zamandan beri çamur, taş ve kum tabakalarının altında kaybolma fikrini seviyordum. Battaniyeme iyice sarınıp gözlerimi sıkıca yumdum. Uykusunu almış bir ammonit fosilmişim numarası yaptım, tıpkı annemin istediği gibi.

Dışarısı karanlık olmasına rağmen gün doğumunu düşündüm. Güneş göründüğünde annem beni kirli tırnağıyla alnıma vurarak uyandıracaktı. Bazen alnımda bir yiv bırakmayı sever, sonra geçsin diye üzerine bir öpücük kondururdu.

Uzaktaki yoldan ses gelmiyordu. Annem sessizliğin içinde uyurdu. Her zaman. Başını yastığa koyar koymaz uykuya da-

Scanned with CamScanner

lar, düşlere tutunurdu. Bazen mırıldanıp titrerdi. Rüyalarını merak ederdim. Sevgiyi düşlediğini umardım. Beni, kendini, günbatımlarını ve hepimizi birleştiren ağaç kabuğunu.

Annem derin uykuda battaniyesinin altında çözüldü. Teni karanlıkta mavi görünüyordu. Ya da gri. Dişleri sıkılıydı. Çarpık dişleri. Asla gerektiği gibi temizlemediği için dişetlerinin orada kalın bir plaka tabakası oluşmuştu. Derenin suyuyla ağzını çalkalar ve gargara yapardı. Bazen dişleri güzel görünsün diye kırmızı ruj sürerdi.

Annem bana dişlerinin kendisine dair değiştirmek istediği tek şey olduğunu söylemişti. *Çok güzel olmama rağmen, küçüğüm, dişleri kötü bir kadına kimse güvenmez. Bu yüzden bana vahşi diyen adamlar tanıdım,* dedi bir keresinde, dudağını parmağıyla kaldırıp bana köpekdişlerini göstererek.

Annem eve erkek getirirse ruj sürerdi. Yatağının altına gizlenip onun derin soluklarını ve yayların gıcırtısını dinlemeden önce, kırmızı ruju dolgun altdudağına sürüşünü izlerdim. Onlarla işi bittiğinde adamlar evden çıkıp geceye karışırlardı. Ruj annemin yanağına morluk gibi bulaşırdı. Kaybolmuşlar, birlikte olmak isteyeceği adamlarla aynı değillerdi.

Ama bu gece yalnızdık. Annemin dudakları rujsuzdu ve sessiz rüzgâr dışarıdaki ağaçları hışırdatırken derin uykudaydı. Rüya görüyordu yine. Biliyordum çünkü anlamadığım bir dizi sözcük mırıldanıyordu.

"Umarım ormanın derinliklerinde birlikteyizdir, anne. Umarım derin ve karanlıktır, bizi kimsenin bulamayacağı bir yerdir."

Scanned with CamScanner

Altı

"Uyuyamıyorum," diye fısıldadım annemin kulağına. Nefes alıp verişi yavaşladı ve gözleri gözkapaklarının altında hareketsiz kaldı.

"Saat kaç?" diye sordu gözlerini kapalı tutmaya devam ederek.

"Bilmiyorum," dedim.

Gözlerini açıp doğruldu. "Derin uyuyordum," diye fısıldadı. Annem battaniyenin altından çıkıp elimi tuttu. "Gel öyleyse." Ben uyuyamadığımda ve kalbi sıcak, dolu olduğunda öyküleri tükenmezdi.

Annemin peşinden oturma odasına geçtim. Beni ateşin küllerine götürüp şöminenin önünde bıraktı. Cüruf bacaklarımı okşadı.

"Dinliyor musun?" diye sordu, bir kibrit çakıp ateşin içindeki kömürlere ve tahta parçalarına tutarak.

Başımla onaylayıp ateşin harlanışını seyrettim.

"İlk kez bir kaybolmuş bulduğumda on bir yaşındaydım. Babamın yeşil gözlerini ve annemin kumral saçlarını almıştım. Ama kalbimde onlar gibi değildim. Onlar bana hep farklı gelmişlerdi. Farklı bir kumaştan kesilmişlerdi. O kadar sıradandılar ki tuhaftı." Annem kibritin alevinin parmaklarının ucuna gelmesine izin verdi. Yanma hissini severdi ve ateş teni yaktığında dişlerini sıkardı.

Alev parmağının ucuna değmeden üfleyip kibriti söndürdüm. Annem gülümsedi.

"Çamuru seviyordum. Dizlerimde sıyrıklar olmasını seviyordum. Sütdişlerimi çekip çıkardığımda ağzıma dolan kanın tadını seviyordum. Bunu okuldayken yaptım, küçüğüm. Kendimi tuvalete kilitledim ve bütün sütdişlerimi söktüm. Bunu izah etmek güç. Her davetsiz düşünce tatmin edilmemiş bir

Scanned with CamScanner

arzu gibiydi. Dişlerimi avucumun içinde bir enstrüman gibi takırdattım. Bana insanları düşündürüyordu; beden bana ait olmasa da şarkı söyler miydi? Başka dişlerin takırtısı da benimkiler gibi miydi?" Annem gözlerini kapatıp anılara daldı. Geçmişinin kayıp katmanlarını düşünürken alnı gevşedi. "Böyle doğdum, küçüğüm."

Tekrar konuşmasını bekledim.

"İlk kez bir kaybolmuş bulduğumda okuldan eve dönüyordum. Arka yollarda gezinen bir kadın vardı. Taytı yırtık ve söküklerden geçilmiyordu. Kısa bir elbise giymişti. Dar. On bir yaşında bile kaybolmuş olduğunu anladım. O zaman onlara bu adı takmaya karar verdim: *Kaybolmuşlar.* Zincirinden boşanmış. Yitik bir ruh. Kaybolmuşların evleri olmaz." Sonra anılarından sıyrılıp bana bir evin tuğla, dört duvar ve çatı demek olmadığını izah etti. Ev kalbimizdeki bir şeydi ve ona sahip olmayanlara kaybolmuş denirdi. Kayıptı onlar.

Annemin yüzünü hiç bu kadar yumuşak görmemiştim. Çenesi gevşemişti ve ağzı yumuşak bir çizgi hâlini almıştı. Uyanıkken düş görmek böyle bir şeydi.

"Kaybolmuştu, evet. Çok da güzeldi. Kahverengi saçları en az bir haftalık yağla topaklanmıştı. Dudakları çatlamıştı. Teni lekeliydi, isilik kaplıydı ve gözleri yorgundu. O kadar *insani* görünüyordu ki. Yaklaştığımda kokusunu aldım. Ardında kesif tütün kokusu bırakıyordu. Onu haftalarca izledim. Okuldan sonra onun güzergâhında yürüyordum. İçini dışını bilmek istiyordum. Öyküsü benim olmalıydı. Onun o gözlerini bir meyve ağacının tohumu gibi mideme ekmek istiyordum. Yolun karşı tarafından dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. O da aynı planladığım gibi gülümseyerek karşılık verdi. Bana gülümseyeceğinden emindim tabii ki. Onu haftalardır izliyordum. Neyi sevip neyi sevmediğini biliyordum. Çocuklara ve yaşlı insanlara gülümsediğini biliyordum. Fakat akranlarından pek hazzetmiyordu. Onlar da ondan pek hazzetmiyordu."

Scanned with CamScanner

Küllerin içine yerleştim ve ateşin sıcaklığıyla gevşeyerek annemin öyküsünü dinledim. Orada olduğumu hayal ettim; kesif duman kokan o arka sokaklarda.

"Onunla ilk kez konuştuğumda on iki yaşıma basmama bir hafta kalmıştı; senden iki yaş büyüktüm. Ona yaklaştıkça tütün kokusu azaldı. Küfün altında badem gibi kokuyordu. Kokuyu ciğerlerime çektim. Beklenmedikti. Onu ilk hayal ettiğimden daha karmaşık mıydı diye merak ettim. Bir gün sonra sokağın köşesine gittim, soluk soluğa ve ağlayarak. Ona birkaç sokak aşağıda birisinin molozların içine düştüğünü söyledim. Birinin terk edilmiş bir buzdolabının içinde kaldığını söyledim. Küçük, sarışın bir oğlan. Çocuk. Sözcükleri bulmakta zorlandım ve onu kil yoğurur gibi yoğurdum. Parmaklarımın arasında macun gibiydi. Moloz yığınına varıncaya kadar arka sokaklarda beni izledi ve oraya gidince bir tuğlayı kaptığım gibi ensesine indirdim."

Annem durup nefesini tuttu.

"Şarkı söyledi. Aynı planladığım gibi şarkı söyledi. Feryadı hızlıydı ama harikuladeydi. Ölmesi beklediğimden daha uzun sürdü. Konuşamıyordu fakat onu çevirirken düşündüğü her şeyi görebiliyordum. Sözcükleri oluşturmaya çalışırken ağzı titredi. Gözleri fal taşı gibi açık ve kanlanmıştı. Sulanmıştı hatta. Ona gülümsedim, daha önce gülümsediğim gibi, tatlı ve uysal. Fakat o gülümseyerek karşılık vermedi. Elimi okul çantama sokup iletkimi çıkardım ve kesiği biraz daha genişlettim. Alnına kadar. Ameliyat eder gibi. Hassas. Hâlâ hayattayken parmaklarımı kafatasının içine daldırıp beyninin tadına baktım. İlk kaybolmuşumdu o. Lezizdi; biraz daha hoşnut olsaydı, daha da leziz olurdu. Daha az gergin olsaydı. Daha az korksaydı. O bayılıp ayılırken yiyebildiğim kadar yedim. Küçüğüm, nehir gibiydi ama Gelt ya da Eden gibi güçlü değildi. Yavaş ve zayıftı. Kan kuruduktan sonra tırnaklarım kahverengi oldu. Bazen bunun ilk düzgün yemeğim olduğunu düşünüyorum. *Doymuştum.*"

Scanned with CamScanner

Annem iç geçirirken elini sıktım.

"Ama yeni bir şey de hissettim. Hiçbir şeyin asla yetmeyeceği duygusu. Her zaman bir sonraki yemeğin vaadinin açlığını çekecektim; her kim olacaksa. Bitirdiğimde onu nehre götürüp denize saldım. Cennet Bahçesi'nde kaybolmuştu. Sokak köşelerinde takılan utangaç kadının kaybolduğunu kimse fark etmedi. Babamın anneme orospu dediğini duydum. Bir sonraki kaybolmuşumun bir oğlan ya da adam olacağını o zaman anladım; takım elbiseli ve kravatlı, bütünüyle sıradan biri çünkü hepimizin tadı aynı."

Benim şimdiye kadar hiç kendi kaybolmuşum olmamıştı. Annemin verdiği yemekleri yiyordum ama hiç onun gibi bir kaybolmuş haklamamıştım. Yapacak olsam, tereddüt etmez ya da oynamazdım. Sokak köşelerinde ayartıp yanımda geceye çekerdim. Hızlı olurdu. Mideme yerleşirdi ve sessizce sindirirdim.

Scanned with CamScanner

Yedi

Hiçbir şey yemeden üç gün geçmişti.

Başımı okul minibüsünün penceresine dayadığımda sabah serindi. Pencere kafatasımı sarsıyordu. Titreşimler fısıltı gibi omurgamdan iniyordu. İçerisi sıcaktı, koltuklarımıza yerleşmiştik. Leş gibi okul üniforması ve oyun kokuyorlardı. Okul, otobüsü her sabah uzaklara gönderip kırsal kesimdeki çocuklar sessiz evlerinden kaçabilsinler diye oyun bahçesinin kenarına geri çağırıyordu. Değiştirilmiştiler. Aynı benim gibi. Arada takılıp kalmıştık, artık çocuk değildik ama yeterince de büyümemiştik.

Ben ön koltukta, şoförün yanına oturmayı alışkanlık edinmiştim. Daha önce, otobüsün arkasında oturduğumda, Patrick ile arkadaşları kazağıma tezek fırlatmış ve emniyet kemerimi çekerek beni boğmaya kalkmışlardı. Öfkelendiklerinde kanlı çakılarını gösterirler ya da tırnaklarını enseme bastırırlardı. *Bıçağım seni buradan kesecek, Küçük Margot.*

Otobüs şoförü dikiz aynasından bizi izlerdi. Boynumda bir sürü kızarıklık oluşunca onunla öne oturmama izin verdi. Benim geldiğim yerde kan ve yaraların normal olduğunu bilmiyordu.

Annem beni memesiyle emzirmemiş ya da biberonla beslememişti. Bana kan vermişti.

Şoförün bilmediği bir şey daha vardı, o da annemin kendi şiddetinden farklı bir adla bahsettiğiydi. Ancak kontrol edemeyeceği kadar öfkelenmişse üzerimde iz ya da morluk bırakırdı. Bu izlere *özel öpücükler* dendiğini söylemişti. Yanağıma konduruluş özel öpücükler. Enseme. Kollarıma, el ve ayak bileklerime. Bu yüzden otobüsteki salak çakılarıyla o küçük çocuklar beni korkutmuyorlardı. Benim ya da annemin dengi değillerdi.

Scanned with CamScanner

Fakat önemi yoktu. Ait olduğum yer ön koltuktu.

Şoför pek konuşmazdı. En az on yıldır günde iki kez gidip geldiği yola odaklanırdı. Cildi bozuktu ve gözlerinden yanaklarına inen kırışıklıkları vardı. Kaba görünümüne rağmen dingin bir insandı. Canavar gibi değil, tuhaf ve nazikti. Aynı yolları daha önce görmemiş gibi sürerdi. Cildi yaşlı, gözleri gençti.

"Müzik sever misin?" diye sordu durup dururken.

Başımı onaylar anlamda salladım. İlk başlarda sessizdim. Yetişkinlerin çoğunun aklından kötü şeyler geçirdiklerini biliyordum. Hiçbirine güvenmiyordum. Fakat bu diğerlerinden farlıydı. Kaybolmuş değildi o. Ev hissi vardı onda; kaybolmuşların sahip olmadığı şey.

"Torpido gözünü açıp kaseti çıkar," dedi. Otobüs şoförünün sesi toktu ve sigara kokuyordu.

Torpido gözünü açtım ve kaseti kutusundan çıkardım. Kaseti ona verdiğimde gülümsedi ve ilk kez dişlerini gördüm. Güzel değillerdi fakat adamda, ömrümde gördüğüm en sevecen gülümseme vardı. Annemin gülümsemesi tam tersiydi. Korkutucu bir yanı vardı.

O gülümseme, annemin erkekleri alıp sevgiliye çevirmesine yardım ediyordu. Hepsi çamur, bira ve sigara kokuyordu. Annemin gülümsemesi her zaman insanlardan istediğini almasını sağlardı. Özellikle de ruj sürmüşse.

"Kızım bu şarkıya bayılıyor," dedi otobüs şoförü. Kaset takırdadı ve kafamdaki titreşimlerin yerini gitar sesi aldı. Şarkının adını bilmiyordum ama her kelimesini biliyordum ve bir gece ilahisi söyler gibi ezbere söyledim. Uykuya dalıncaya kadar fısıldadım sözleri.

Okula vardığımızda genellikle yaptığımız gibi bahçeye gitmedik. Hava çok soğuktu. Nefesimizi verdiğimizde beyaz bulutlar oluşuyordu. Soğuk yüzlerimizi yakıyor, parmaklarımızı morartıyordu.

Scanned with CamScanner

İçeri geçince sınıf sıcaktı ve yanaklarımıza bir süre sonra kan geldi. Kalabalık bir sınıftı ve çocuklar yıllar içinde masalara adlarını kazımışlardı. Duvarlar neredeyse boştu. Renksizdi. Pencereden bakınca tepeleri görüyordum.

Bay Hill'in önüme bıraktığı çalışma kâğıdına baktım ve bilgisayarının üzerine eğilmesini izledim. Uzun boylu, zayıf bir adamdı; ucu sivri, ince bir burnu vardı.

Bu öğretmen dalgın bir adamdı ama bana geldiğinde sabırsızdı, nedense sürekli bir hata yapmamı bekliyordu. Beni izliyordu. Ben onun başarısızlığıydım. Öğrenemeyen çocuktum. Bölme işlemini bir türlü kavrayamamıştım. Sözcük karşımda durduğunda bile heceleyemiyordum. Çarpım tablosu fazlasıyla zordu, bana anımsamam için gerekli şarkıyı vermesine rağmen.

O sabah onun, üçüncü sınıf öğretmeni Bayan Quinn'e anime ve sanat filmlerinden söz ettiğini duymuştum. Kadın onun görmüş geçirmişliğinden ve zekâsından etkilenmiş görünüyordu. Oysa hiç de görmüş geçirmiş birisi değildi. Sıradandı.

Çalışma kâğıdı basit kesirlerle doluydu; aklımın basmadığı bir şey daha. Fotokopi makinesinin sıcaklığını hâlâ koruyan kâğıt bomboştu. İçerisi sessiz olmasına rağmen kalemlerini alan çocukların mırıltısı ve katlanan kâğıtların yankısı sessizliği dolduruyordu. Dilimi sertçe ısırdım.

Sayıları ve simgeleri çözmeye çalışarak önümdeki kâğıda baktım, *yarımı kesir olarak yazın* gibi kolay soruların ötesine geçmeye korkuyordum. O sayıların aslında neyi simgeledikleri ni ve bir gün onları anlayıp anlamayacağımı merak ediyordum. Ya da kullanıp kullanamayacağımı.

Elimin masanın altından çıkıp havaya kalktığını hissettim. Annem beni bunun için cezalandıracaktı. Beni dikkat çekmemem için uyarmıştı. *Soru yanıtlamak için el kaldırma. Soru sana sorulduğunda da yanıtı bilmediğini söyle. Ev ödevini mutlaka zamanında teslim et. Sakın. Dikkat. Çekme.*

"Yardım edebilirim," diye fısıldadı Abbie. Uzun boylu, kah-

Scanned with CamScanner

verengi gözlü, sarışın bir kızdı. Yüzü çillerle kaplıydı ve ön dişleri benimkiler gibi ayrıktı. Fakat Abbie benden temizdi. Annesi daima okulun kapısında saçını tarar, onu yanağından öptükten sonra bahçeye gönderirdi.

Abbie'yle konuşmamam gerekiyordu.

Annem bana Abbie'nin dikkat çekmeyi sevdiğini söylemişti; sürekli doğru yanıt vermeye çalışması bu yüzdendi. Ama Abbie güzeldi. Bana da iyi davranırdı. Görünümünü seviyordum. Gözlerini ve çillerini seviyordum. Bazen, dikkatim kesirlerden uzaklaştığında, parmaklarımı saçına daldırıp bütün düğümleri çözdüğümü ve yeşil kurdelesini çektiğimi hayal ederdim.

Kafa derisini kokladığımı hayal ederdim.

Abbie önümde oturuyordu. Konuşmak için arkasına yaslandı.

"Kafan karışmış gibi görünüyorsun," dedi.

Sayfamdaki sorulardan birini işaret ettim. *Kırk liraya yüzde yirmi ekleyin.*

"Basit toplama çıkarma sorusu aslında," dedi kendinden emin bir tavırla.

Yanıtı söylemesini umarak bön bön baktım ama ağzını açmadı. Önümdeki kâğıda baktım yine.

Arkasına döndü ve parmağını önümdeki kâğıda bastırarak, "Kırkı ona bölersen yüzde on yapar, o da dörttür," diye fısıldadı.

"Onu da ikiyle mi çarpacağız?" diye sordum ama matematik benim için bilmediğim bir dilden farksızdı. Anlayamadığım bir şeydi.

"Yani yanıtı kırka sekiz ekleyerek bulabiliriz. Kırk sekiz." Kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi fakat sonra gülümsemesi yumuşadı. Yanıtı kâğıda yazdım. "Kulağa geldiğinden çok daha kolay aslında," dedi.

"Bana karmaşık geliyor."

"Öyle olmasına gerek yok. Karmaşıklaştıran, *onların* bize

Scanned with CamScanner

açıklama biçimi." Abbie, Bay Hill'in bilgisayarın üzerine eğilmiş hâlde oturduğu sınıfın ön tarafına baktı. *Onlar* sözcüğünü öyle bir nefretle söylemişti ki ürpermiştim. Belki o da benim gibiydi.

"Onu sevmiyorum," dedim. "Hatta buradaki insanların çoğunu sevmiyorum." Oradaki çocukların çoğuna *kaybolmuş* demek geldi içimden ama o sözcüğü sınıfta kullanmak yasaktı. Onların çoğu kendini zincirlerinden boşanmış hissediyor, rasgele bir yöne sürükleniyordu. Annem onları eve teker teker getirmeme izin verir miydi acaba? O kaybolmuş olup olmadıklarını anlardı. Gerçek kaybolmuşlar olup olmadıklarını.

"Ben de." Abbie kurşunkaleminin arkasını ısırdı. "Özellikle Patrick'ten nefret ediyorum. O tam bir kaba." Sözcüğü cümlenin sonuna yakın zamanda öğrenmiş gibi eklemişti. Yeni, heyecan verici ve zekice bir şeydi sanki.

"İstersem ona çelme takabilirim," diye mırıldandım. "Fakat başımı belaya sokmak istemiyorum."

"Böyle şeyler söylememelisin," diye fısıldadı Abbie ama yüzünde gizli bir gülümseme vardı.

"O bunu hak ediyor," dedim, parıldayan çakıyı ve kazağıma bulaşmış gübreyi düşünerek.

Abbie buna da gülümsedi. "Tuhafsın," dedi kaşlarını kaldırarak. "Ama bu hoşuma gidiyor. Tuhaf olman hoşuma gidiyor." Bana bir kez daha gülümsedikten sonra önündeki sayfaya döndü.

Gün boyunca onu izledim, yanaklarının hâlâ pembe olup olmadığını görmek için kafaların üzerinden baktım. Saçında eğri duran kurdeleyi düzeltip düzeltmediğini görmek için. Yakasını düzeltip düzeltmediğini. Fakat hiçbiri düzeltilmemişti.

Biraz daha kaymışlardı hatta.

Scanned with CamScanner

Sekiz

Otobüsten inip eve yürümeye başladığımda, omzumun üzerinden arkama baktım. Otobüs bir an bankette tereddüt etti. Şoför direksiyonun üzerinden bana baktı. Gülümseyip el salladı. Aslında nasıl bir canavar olduğumu göremiyordu.

Bu da beni annemin nasıl bir canavar olduğunu düşünmeye itti. Aklıma ormanda gördüğüm ve kitaplarda okuduğum bütün canavarlar geldi fakat anneme yakın birini bulamadım. İnsan. Kurnaz, güzel, zeki ve kuşku uyandırmayan.

Annem bir keresinde bana hayvanlardan ve bitkilerden bir şeyler çalarak yapabileceğim büyüler, muskalar öğretmişti. Bazıları insanları belli bir biçimde *davranmaya* iten iksirlerdi; baldıran büyüleri gibi. Annem başka muskalar da yapardı ama bunlar tutulabilecek şeylerdi. Dilekler. Eve giderken malzeme toplardım. Aradıklarımın çoğunu, evimize doğru uzanan demiryolunun kenarındaki otların arasında bulurdum. Diğer, daha kesin olan malzemeleri yatağımın altındaki ayakkabı kutusuna koyardım.

Küçüğüm, sana tavuk kemiği, adamotu, baldıran kökü ve midye kabuğu gerek. Tek başlarına güçsüz olmakla birlikte, bir araya geldiklerinde evrenin gücünü avucunda tutabilirsin.

Annem bunu söylediği gün beni kumsala götürmüştü. Taşıyabildiğim kadar midye kabuğu taşımıştım. Sıcak bir gündü ama rüzgâr gözlerime kum savuruyordu. Su kenarına yürürken annem elimi tuttu. Beni kumların üzerine yerleştirdi ve beyaz dalgalar bacaklarımıza çarparken birlikte oturduk.

"Burada çok insan öldü," dedi annem parmaklarını kumun içinde gezdirerek. "Kayan kuma saplandılar ve deniz yükseldiğinde boğuldular." Beni kıyıda ve gelgit havuzlarında koşmaya göndermeden önce söylediği ilk şey bu olmuştu. "O insanları

Scanned with CamScanner

benimle birlikte hayal etmeni istiyorum," dedi. "Dalgalar çarparken kuma saplanmış bacaklarını düşün. Yağmuru düşün. Köpüklere dönüşen feryatlarını düşün."

Tuhaf bir öğleden sonraydı ama midyelerimi topladım. Bir gün oraya tekrar gidip boğulanları bir kez daha hayal etmeyi umarak kumsalı boydan boya koştum fakat oraya bir daha gitmedik. Sahilde oynayan çocukları izleyen hayaletleri yalnızlık çekiyordu.

Bütün malzemeleri yatağın altındaki ayakkabı kutusuna koyuyordum ama muskaların güneş ışığına ihtiyacı vardı. Malzemelerimi toplamam ve muskalarımı tam olarak annemin öğrettiği gibi yapmama rağmen, daha önce kimseye bir tane vermemiştim. Onları evimizde bir yerlere gömüyor, biriktirdiğimiz cesetleri kimsenin bulmamasını umuyordum ve bir gün birisine muska vermeye söz verdim.

Scanned with CamScanner

Dokuz

Evimizde hiç kaybolmuş eti kalmayınca annem mutfak masasında ağladı. Yanakları kızarmış, gözleri şişmişti. Gidip dondurucuda bir şey kalmış mı diye baktık. Neredeyse boş tabağa bakarken annem tırnaklarıyla ahşap masayı kazıdı. Yanında bir parça et belireceğini umuyordu sanırım ama tabakta bir değişiklik olmadı. Fasulye ve sade makarna, tıkanmış kevgirin nişastalı suyuyla birlikte.

Annem ağladığında bir tabloyu andırırdı. Başka bir dünyadandı sanki. Kızarmış ama harikulade. Oturduğum yerden ıslak makarnaları emerken onu seyrettim. Köpekdişlerimin arasında yumuşacık kırılıyorlardı.

Annem üzgün ya da öfkeli olduğunda konuşmamayı öğrenmiştim. Ya da mutlu olduğunda. Ancak havada süzülüyormuş gibi göründüğünde güvenliydi. O zaman parçalarının küçük bir esintide karahindibalar gibi dağıldığını hayal ederdim. Annem en çok başka bir yerdeyken sevecendi. Onu en çok uykuya dalmanın eşiğindeyken seyretmeyi severdim. Annem o zaman daha yumuşak oluyordu, gerçek bir insan gibi.

"Parmak yemek için ölüyorum," dedi yumruğunu masaya vurarak. Saçının bir tutamı bandından çıkmıştı. Gevşek, yağlı ve annemin saçını bir arada tutmaktan âciz bir saç bandıydı. Annem beni dikkatle izliyordu. Konuşmamı, sessizliği bozmamı istiyordu ama dudaklarım kapalı kaldı. Dudaklarım kurumuştu, yuvarladığımda da soyulan deriler birbirine sürtünüyordu.

Televizyonda izlediğim bir reklam geldi aklıma. Şu balık kroket reklamı; dışı gevrek ama içi çıtır olanlar. Taze av. Taze ölü. Fakat balık kroketin tadı, pişmiş dudak tadına benzemiyordu.

Scanned with CamScanner

"Küçük bir kemiğin çıtırtısı ve tırnak kırıntısı," diye fısıldadı annem. Gözlerini yumup derin bir soluk aldı, parmağın yumuşak etinin kemikten sıyrılışını hayal ediyormuş gibiydi. Bir anının içinde kaybolduğunu gördüm. Ona kendini güvende hissettiren bir anı...

Benim de daha önce böyle anılara dalıp gitmişliğim vardı ama daha çok rüya gibiydiler. Anneme bakarken, ömründe yediği ilk parmağı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Benim düşlerimde annem babamın yüzükparmağını alıp sıyırmıştı; alyans hâlâ kemiğin üzerindeyken parmağı kemiriyor, damarları emip tendonları koparıyordu. Parmaklarda çok az et oluyordu ama kızartılınca epey çıtır çıtır oluyorlardı. En sevdiğim.

Babamı görmeyeli yıllar olmuştu. Tek hatırladığım, dudaklarından eksik etmediği gülümsemesi ve tüylenip küçük topların oluştuğu pis kokan, bol kazakları. Her zaman nereye gitse duman kokusunu da beraberinde götürürdü. Annem yorgun olduğunda tavan arasında kazakları ziyaret etmeme izin verirdi. Kolileri kapalı tutan bantları çekerdim. Sonra elimi kolinin içine sokup kazakları çıkarır ve kollarını omuzlarıma dolardım.

Annem babamdan nefret ederdi ama. Çünkü ona istediği şeyi vermemişti: Ateş gibi yanan ve etraflarındaki dünyayı küle çeviren bir aşk. Bu yüzden pis kokan kazakları ve kolileri bana bırakmıştı. Babamdan artakalan tek şeydi. Bizden kaçtığı gün ardında bıraktığı tek şey.

Çatalıma biraz makarna dolayıp bir ısırık aldım. O kadar yumuşaktı ki dilimin üzerinde dağıldı, oysa ben makarnayı diri severdim; biraz çıtır. Bazen, annem yemek pişirmemişse, kabukları çiğ yer ve dişlerime zarar verip vermeyeceğini merak ederdim.

"Babamı özledim," dedim.

Annem hareket etmedi, masadaki oyukları takip eden gözleri sonunda beni buldu. Gözleri her zaman projektör gibi

Scanned with CamScanner

açıktı fakat ağzımdan duymak istemediği bir şey çıktığında daha da açılırdı. "Baban bencil bir adam," diye fısıldadı. "Bencil."

Parmaklarıyla masanın yan tarafını kavradı; boğumları beyazlayıncaya kadar. Çenesi gerilmişti, gözlerini tekrar önündeki tatmin edici olmaktan çok uzak yemeğe çevirdi.

"Ben umurunda değildim. Sen hiç umurunda değildin." Çatalını parmaklarının arasına alıp tabağındaki makarnaları dürttü. Sonra ağzına atıp yuttu. "Söylediğini duymak istiyorum. Babanın bencil olduğunu ve seni sevmediğini söyle." Annem dudağını o kadar sertçe ısırdı ki yarılacak sandım. Bana bakıp konuşmamı bekledi.

"Babam bencil," dedim gevşemesini umarak ama gevşemedi.

Elini masanın karşı tarafına doğru salladı. Islak makarnalar yere ve halıya sıçradı.

"Babam bencil ve beni sevmiyor." Bu sözcükler içime oturdu, tenime işlendi, damarlarımdan kan hücreleri gibi aktı. Bu sözcükler benim bir parçamdı. *Babam bencil ve beni sevmiyor.*

"Yatağa git." Bu sözcükler de odanın içine tükürüldü sanki.

Ayaklarıma baktım. Başparmaklarım çoraplarımın içinden fırlıyordu. Onları oynatıp annem bana kızgın değilmiş gibi yaptım.

"Hemen," dedi alçak sesle.

Sandalyemden kalktım, yerden adi makarnaları toplayıp cebime koydum. Nişastaya yapışmış toz öbekleri ve eski saç tutamlarını hissettim. Yatak odasının kapısını kapatırken makarnaları emdim. Çok aç olmama rağmen karnımı doyurmamışlardı.

Yatağım soğuktu. İlkbaharda olmamıza rağmen kar yağmaya başlamıştı. Gökyüzünün zifiri karanlık olması gerekirdi ama yumuşak kar bulutlarından dolayı öyle değildi.

Scanned with CamScanner

Kaybolmuşların bizi soğuk aylarda bulmaları nadir bir olaydı. Geçen her yıl annemi biraz daha sabırsız kılıyordu. Bir önceki yıldan daha aç. Bir önceki yıldan daha az insan.

Kaybolmuşları çekmek için benim yardımıma ihtiyacı vardı çünkü, kendi sözleriyle, *yalnız bir anne ile çocuğu kadar savunmasız hiçbir şey olamaz.* O insanlar için biz buyduk işte. Birer hikâyeydik, önyargıydık. Annem onları güçsüz olduğumuza inandırırdı ama onların sonu olacaktık. Biriken karın arkasında, ağaçların arasından bir çift far geçti ve alçaldı. Araba kır evimizin önüne gelince yavaşladı ama kısa bir süre sonra kırsala ilerledi. Annem ihtiyaç duyarsa beni bulurdu. Battaniyeme biraz daha sarındım, kıvrıldım ve uzaktaki yoldan araba geçmesini umdum. Motor sesi beni hep uyuturdu.

Scanned with CamScanner

On

Küvetin kıvrım yerleri yine sararmaya başlamıştı. Annem temizlik yapmayı sevmezdi. Başımı suyun altına sokup dış dünyayı hayal etmeye çalıştım. Yıllarca beni buradan uzaklaştıracak, taçyapraklı bir yol beklemiştim. Rüzgârla gelip beni kuzeye götüreceklerini ummuştum. Annemle gidebileceğimiz bir yere. Hiç açlık çekmeyeceğimiz ve üşümeyeceğimiz bir yere.

Nefes almak için başımı sudan çıkardım. Pencerenin dışında kış biteli haftalar oluyordu fakat kar yoğun yağıyordu. Yollar kar fırtınasında gözden kayboluyordu.

Ayağa kalktım, burnumu pencereye dayadım ve karın altından taçyaprakların çıktığını hayal ettim. Yılın en sevdiğim günü, dere kenarında ilk kardelenlerin açtığı gündü. Pencerenin önüne oturup yağmurdan artakalan damlaları sayardım; çiy kaplı çimlerin arasında beyaz taçyaprakları görünceye kadar. Kümeler hâlinde biterlerdi, otların arasına gizlenmiş küçük bahçeler gibi.

Su bileklerimin etrafında soğumaya başlayınca ürperdim. Annem kapıyı açıp bana baktı. "Kıçını suya sok," dedi. "Kaybolmuşlar için temiz ve güzel olman gerekiyor. Çirkin bir çocuğu kimse çekici bulmaz."

Başımı sallayıp tekrar suya girdim. Soğuğa alışınca ılık geldi. Annem gelip küvetin kenarına oturdu. Üzerinde bornozu vardı ve yeni yıkadığı saçına havlu sarmıştı.

Onun pisliğinde yıkandığımı fark ettim.

"Otur," dedi parmaklarıyla saçımı tarayarak. "Seni yıkayacağım."

Dizlerimi karnıma çekip kımıldamadan durdum.

Annem süngeri aldı ve sıvı sabun sıkıp köpürttü. Sırtımı süngerle ovup köpürtürken plastik kokuyordu. Tenim pembe

Scanned with CamScanner

bir renk aldı. Yanıyordu. Kolumu kaldırıp koltuk altımı sabunladı. Annem durdu ve kolumu iyice kaldırıp altına baktı. Süngeri sıktı ve ellerini yakındaki bir havluya kuruladı. Tırnaklarının ucunu kullanarak koltuk altımdan tek bir kılı çekip inceledi. Gözleri kısıldı.

"Bana dön," dedi kolumu çimdikleyip beni kendisine çekerek. Süngeri sudan alıp göğsümü, karnımı, bacaklarımı ve kasığımı sabunladı. Sonra şampuanı alıp başıma sıktı. Kafatasımı ovduktan sonra tasla su dökerek duruladı. Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Kurulan," dedi beni banyoda bırakarak.

Küvette kalıp tekrar yıkanmak istedim. Pencereden dışarıya baktığımda tipi daha da şiddetlenmişti.

Yol kaybolmuştu. Dünyayla bağlantımız kopmuştu.

Scanned with CamScanner

On Bir

Her şeyi değiştiren kaybolmuşun adı Eden'dı. Bizi fırtınanın ortasında buldu. Onu ilk gördüğümde, gece yatak odasının penceresinden dışarıya bakıyordum. Karın ve sisin içinde bir karaltıydı; akışkan ve insan olmaktan uzak. Önce onu hayalet sandım.

Kapımıza gelen bir kaybolmuş var diye annemi uyandırıp uyandırmamayı düşündüm ama yerimden kıpırdamadım. Gözlerim dışarıdaki karaltıya sabitlenmişti.

Göz ucuyla annemi benden gizleyen battaniyelere baktım. Onu göremediğimde yüzünü tam olarak hatırlayamıyordum. Ağzını, gözlerini, burnunu ve çenesini gözümde canlandırabiliyordum ama hepsini bir arada göremiyordum. Ancak onu gerçekten gördüğümde her şey yerli yerine oturuyordu.

Kardaki siluet daha da netleşti. Gözleri göletleri andırıyordu ve saçı saman gibi görünüyordu; sarışındı, atkuyruğu yapmıştı fakat siyah yün şapkadan dışarı taşmıştı tutamlar, asi ve çılgın. Hafif kambur yürüyordu ve daha da yaklaşıp kapımızı çalmak için uzattığı ellerindeki kırışıklıkları gördüm. Ama bir şey tereddüt etmesine neden oldu.

Siluet durdu, düşüncelere daldı. Parmaklarının tadını merak ettim. Havada asılı kalmışlardı. Sonunda kapıyı çaldı. Parmak eklemleri sert bir ses çıkardı vururken.

Dışarıdaki kara bakmak bana annemin bir keresinde bana söylediği bir şeyi anımsattı. *Kar harikulade ve parıltılıdır, özellikle dokunulmamışsa. Sihirdir bir bakıma. Umut verir. Fakat bencil adımlar tarafından kolaylıkla bozulur. Taze karda ayak izlerini bırakmayı sevenler en kötülerimizdir. Sonra, kar buza döndüğünde, altındaki her şey ölür. Ya donar ya da çamura döner. Annelik de böyledir. Kalleş ve umut kırıcı.*

Scanned with CamScanner

Annem kapının çalınmasına uyanıp yataktan fırladı, sabahlığını çıplak omuzlarının üzerine çekti. Rujunu bulmak için oturma odasına gitti. Dışarıdaki kaybolmuş, birimizin kapıyı açmasını bekledi. Annem oturma odasında rujunun kapağını açıyordu.

Kaybolmuş kapıyı bir kez daha çaldı.

Yüzünü görebilmek için başımı bir kez daha pencereye uzattım.

Annem kapıyı açtığında kaybolmuş gülümsedi. Tuhaftı; kuşe kâğıtlı bir dergiden çıkmış gibi. Dişleri beyaz ve düzgündü. Şehirden gelip gelmediğini merak ettim. Annem onun harikulade dişlerini tek tek söküp müzik yapmak için ellerinde sallayacak mıydı acaba? Belki de onun dişlerini kendi dişleri yapmanın bir yolunu bulurdu.

"Küçüğüm," diye seslendi. "Gel. Misafirimiz var."

Kaybolmuşla konuşurken sesinin alçak uğultusunu duydum ama ne dediğini çıkaramadım. Yatağımdan inip oturma odasına, annemin yanına gittim. Yanında durduğumda, açık kapıdan içeri giren ayazla ayak parmaklarının morardığını gördüm.

"Soğukta durma," dedi annem kaybolmuşa.

"Girip girmemekte kararsızım," dedi kaybolmuş dönüp yola bakarak. "Kayıp ruhların buralarda yollarını şaşırdıkları söyleniyor."

"Burada güvendesin," dedi annem.

Kaybolmuş kadın annemi izledi, gözleri omzunun üzerinden evimizin içini görmeye çalıştı.

"Bu da benim küçüğüm Margot." Annem kaybolmuşlarla böyle konuşurdu; televizyondaki siyah-beyaz filmlerde ev kadınlarının konuştuğu gibi. "Fırtına dindiğinde sana araban için yardım ederiz." Daha önce kaybolanların anılarından söz edilmedi fakat onları ve kaçının bir sığınak arayışıyla arabalarını kilometrelerce uzakta bıraktıklarını düşündük.

Okuldaki çocuklar, yol kenarında inleyen parmaksız ya da ciğersiz ya da kemiksiz hayaletlere dair hikâyeler uydururlardı; görülmeyi ya da kurtarılmayı umarak kendilerini as-

Scanned with CamScanner

falta sürüklerdi bunlar. Fakat asla görülmezlerdi ve hikâyeler hikâye olmakla kalırdı.

Her zaman yaptığımı yaptım. Sıkacağını umarak elimi uzattım fakta kaybolmuş, alnını kırıştırıp elime baktı. Bir kaybolmuşu okumakta ilk kez zorlanıyordum. Tereddüt eden ilk kaybolmuştu. Belki de kalbinde bir kurt ya da daha yaşlı ve dikkatli bir şey vardı; bir meşe gibi. Sonunda avucuma doladığı parmakları buz gibiydi. Bunlar benimkilere güvenmeyen birinin elleriydi.

"Sizi küvete götürebilirim," dedim banyoya doğru ilerleyerek. "Oldukça sıcaktır."

"Sıcak bir şey içmeyi tercih ederim sanırım, sakıncası yoksa," dedi. Sesi sakindi.

Ön kapıyı kapatırken kadını izleyen anneme baktım. İlk kez o da kararsızdı.

"Ama su sıcak," dedim, parmaklarını ısıtmak için avucumun içinde ovarak.

Kadın yere çömeldi, parmaklarıyla yanağımı okşadı. "Ben gayet iyiyim, *küçüğüm.*" Annemin sözcüklerini kendisine aitmiş gibi tekrarlamıştı. Ağzında eğreti durmadı. "Sıcak bir şey içeyim yeter." Gülümsemesi sarktı ve çenesi gevşedi. Gözleri yüzüme odaklandı, sahip olduğumu bilmediğim ayrıntıları inceledi. Daha önce görmediğin çiller. Aynada henüz saptayamadığım yara izleri.

Annem mutfağa gidip ocağa su koydu. Ben dikkatimi kaybolmuşa verdim yine. Gülümsemesi tekrar belirdi. Kanepeye ilerlerken uzun boylu olduğunu gördüm. Kendini burada bu kadar güvende hisseden birisine ilk kez rastlıyordum. Rahattı. Annem bile bazen yitip gitmiş gibi olurdu; burada var olmayı tam olarak istemezdi.

Bu kadının evimize kök saldığını hissettim.

"Adım Eden," dedi.

"Eden," dedim sözcüğün tadını alarak. "Nehir gibi mi?"

"Tam olarak nehir gibi," diye fısıldadı.

Scanned with CamScanner

On İki

"Senin adın ne?" diye sordu Eden anneme.

Annem sessiz kaldı. Gözleri Eden'ın yüzünde gezindi. Daha önce bir kaybolmuşa böyle baktığını hiç görmemiştim. Gidip kasetçaların oynat tuşuna bastı. Müzik başladı.

"Bana adını söyle," dedi Eden bir kez daha. Mütevazı evimizin duvarlarına bakarak bütün çatlakları ve örümcek ağlarını inceledi.

"Adımın bir önemi yok," dedi annem.

"Sözcüğü ağzına getirip söylediğinde ne yaptığını görmek istiyorum."

"Adım Ruth." Sözcükler annemin ağzından fırlayıvermişti. İtaat etmişti.

Eden'ın eline bir fincan çay tutuşturdum. Sabahtan kalma bir poşet çayla yapmıştım ve annemin kaybolmuşlarımızı sersemletip ısıtmak için kattığı baldıran büyüsü vardı içinde.

Eden anneme baktı. "Ruth," diye fısıldadı.

Annem çok uzun süre sonra birinin adını söylemesi karşısında titredi neredeyse. Avlak bekçisine bile gerçek adını söylememişti. Fincanın ağzı Eden'ın dudaklarına değdiğinde, annem parmaklarını uzatıp fincanı indirdi. "İçme," dedi. Çok yumuşak konuşmuştu. "Sana daha iyi bir şey yapacağım," dedi fincanı Eden'ın elinden alarak. "Margot çay yapmayı beceremez. Değil mi, Margot?"

Eden gülümsedi ve annem o güzel dişlere baktı. Annem onu arzuluyordu ama diğer kaybolmuşları arzuladığı gibi değil. Onu avlak bekçisini arzuladığı gibi arzuluyordu.

"Çok güzel bir gülümsemen olduğunu söylediler mi sana hiç?"

Scanned with CamScanner

Eden başını hafifçe geriye atıp güldü. Soğuk rengini alıp götürmeseydi yüzü kızarırdı muhtemelen.

Annem elini Eden'ın dizine koydu. Annemin arzusu bazen açlığının önüne geçerdi. Keyfini çıkardıktan sonra Eden'dan yine de bir kaybolmuş yaratırız diye umdum.

"Gerçekten çok güzel bir gülümsemen var."

Bu cümlenin sessiz sonunu biliyordum. *Gerçekten çok güzel bir gülümsemen var, onu kendime alabilir miyim?*

Scanned with CamScanner

On Üç

Annem o gece Eden'a kanepede yatmasını teklif etti. Eden diğerleri gibi değildi. Pis kokan kanepemize uzanırken sakin ve kendinden emindi. Eskiden, yastıkların altından kaybolmuşların saç düğümlerini toplardım. Hangi zavallı ruha ait olduklarını tahmin etmeye çalışırdım ama bu kez zor olmayacaktı. Eden'ın saçı sarı ve kıvırcıktı, gümüşi tutamları vardı. Mükemmel bir saçtı.

Annem bu tuhaf yeni kadından biraz uzak durarak kanepeye oturdu. Eden ellerini ve parmaklarını ovuşturarak ısınmaya çalıştı. Avuçlarına sıcak soluğunu üfledi. Gözleri açıktı, annemi izliyordu. Ateşin çıtırtıları eşliğinde sessizdiler.

Yatak odasının kapısındaki çatlaktan onları izledim. Yukarıdan sarkan ampulün sarı ışığı yüzüme vurup onları aydınlattı. Yere toz serpildi. Kapıdan çıktım ve yere oturup sırtımı duvara yasladım.

İki yabancı değillerdi sanki. Bir şekilde benziyorlardı. Birbirlerini başka bir hayattan tanıyorlar ve şimdi tekrar hatırlıyorlardı sanki. Annem ayağa kalkıp gülümsedi ama çarpık dişlerini dudaklarının arkasına gizledi. "Sabah geleceğim," diye fısıldadı. Parmakları Eden'ın yüzünde gezindi fakat uzun kalmadı. Tenine istediği gibi giremedi. Kendini tuttu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Eden. "Konukseverliğin için."

Eden dudağını ısırırken annem onun çenesindeki kıvrımı izledi.

Eden'ın parmakları kanepedeki kırlentin dikişlerinde geziniyor, ileri geri yavaşça okşuyordu.

Annem banyoya gitti, ışığı arkasından kapatıp Eden'ı ve beni karanlıkta bıraktı.

Scanned with CamScanner

Gözlerim karanlığa alıştı. Eden'ın formu daha belirgin bir hâl aldı. Daha az gölge ve daha çok biçim, hatlar ve renkler le birlikte. Gözleri karanlıkta parıldıyordu, ateşli ve açlardı. Karanlıkta, aydınlıkta olduğundan daha da güzeldi. Yastıklara yerleşip battaniyeyi üzerine çekerken döndü ve annemin banyonun kapısının ardında hareket eden siluetini seyretti.

Eden sonunda gözlerini kapattı ama uyurken ölüymüş gibi görünüyordu.

Scanned with CamScanner

On Dört

Annem o gece huzursuzdu. Yatağında homurdanıyor, birkaç saatte bir uyanıp Eden'ın kanepede uyuduğundan emin olmak için kapıdan şöyle bir göz atıyordu. Kaybolmuşumuz bizden kaçmış olabilir diye endişe ediyordu ama Eden tam olarak bıraktığı yerde, derin uykudaydı ve yavaşça soluk alıyordu. Rüya görüyordu. Yüz hatları arada sırada hareket ediyordu. Dudakları seğiriyor, kaşları çatılıyordu.

İkimiz de çok sessizdik, uykusunda her fısıldadığında aklından ne geçtiğine dair tahmin yürütüyorduk.

Annemle nöbetleşe Eden'ı gözetledik; bazen kapıdan bakarak, bazen yanına gidip yere otururak. Sıra anneme geldi yine ve doğrulup terliklerini giyerken yatağı gıcırdadı. Kapıya gidip aralıktan baktı. Ben yatak odasında, karanlıkta onu izliyordum.

Annem Eden'ın yanında durdu. Yüz hatlarını inceledi, her ayrıntıyı ezberleyerek. Annemin kaşları gevşedi ve ağzı biraz aralandı; bu, karanlıkta bir yabancının peşinden gitmeye hazır bir kadının görünümüydü.

Kapıdan çıkıp yanına gittim.

"Şişt," diye fısıldadı annem ama bana bakmadı.

Sessiz adımlarla gidip annemin yanında yere oturdum.

"Annelerden neden mükemmel olmalarının beklendiğini hiçbir zaman anlamadım," dedi. "Erkekler her zaman çocuk olarak görülürler. Ama kızlar? Biz anne olduktan ya da olgunlaştıktan sonra bir daha kız olamayız. Onların gözünde değil. Fakat her zaman kız ve evladız, derinde. Her zaman."

Eden'ın uyuyan bedenini izledi. Annem ilk kez birinin kızı gibi görünüyordu. Dudaklarının üzerindeki hüznü çağrıştıran kırışıklıklar olmasaydı, umut dolu bile görünebilirdi.

Scanned with CamScanner

Ay ışığında fırtınanın uğultusunu dinleyerek öylece dururken, annem parmaklarını uzatıp Eden'ın saçını kenara itti ve yanağının sıcaklığını hissetti. Ben orada durup anneme sokuldum. Eden'a baktım; derin uykuda ve harika bir yerde kayıptı. Parmağımın ucuyla yanağına uzandım fakat dokunamadan annem elimi tutup çekti.

"Ona dokunma," diye fısıldadı. "Yatağına dön."

Arkasına bakıp beni bulmasını umarak anneme baktım fakat gözleri uykudaki konuğumuzun üzerinde kaldı. Kaybolmuş olmayan kaybolmuş.

Scanned with CamScanner

On Beş

Annemin yatağa dönüp dönmediğini bilmiyorum. Günün ilk ışığı evimize düştüğünde mutfaktaydı ve dolaplarda kalan son malzemelerle kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Ekmek kızartma makinesinden bayat ekmek fırladı ve annem tereyağının üzerinde oluşan küfü temizlerken soğudu. Annemin sessiz ayakları döşemede gezindi ve işe koyulurken çaydanlık ıslık çalar gibi tısladı.

Yataktan çekip aldığım çarşafa sarınmış vaziyette dururken Eden'ın duşta şarkı söyleyişini dinledim. Sesinin yumuşak yankısı benimle kaldı ve kulaklarıma yerleşti. O eski bir şarkının sözlerini mırıldanırken omuzlarından ayaklarına dökülen suyun sesini duydum.

Kanepeye gidip minderlerin üzerine yığıldım. Hâlâ sıcaktılar ve battaniye Eden gibi kokuyordu. Küflü bir kokuydu, barut ya da soğuk havada patlatılan havaifişek gibi. Başını koyduğu minderi alıp Eden'in saçının kokusunu aradım. Minderin dokusu burnumu kaşındırdı ama koku çok güzeldi.

Annem iki kişilik kahvaltı tepsisiyle geldi.

"Eden ne yiyecek?" diye sordum minderi yerine koyarken.

Tepsiyi yere bıraktı ve kendine yaptığı bir fincan çaydan içti. "Bu benim ve onun için," dedi. "Sen dışarıdan bir şey bulup yersin." Annem konuşurken sözcükleri miskin bir solukla çıkıyordu.

Yılın bu erken zamanında dışarıda yiyecek bir şey bulmak mümkün değildi, üstelik kar yağarken. Belki bir dalda çürük bir böğürtlen bulurdum.

Annemin saçını geriye alıp topladığını ve ruj sürdüğünü fark ettim. Hep yanlış yerlerden taşmış ruju ağzında bol boyalı, yamuk bir çizgi gibi duruyordu. Rujun ne kadar eski ol-

Scanned with CamScanner

duğundan emin değildim ama dudaklarının kenarında kabuk gibi görünüyordu. Annem gülümseme alıştırması yapıyor, ağzının kenarını parmaklarıyla tekrar tekrar çekiyordu; Eden'ı gevşetecek kadar yumuşak, ilgisini sürdürmeye yetecek kadar vahşi fakat annemin istediği kadar kalmasını sağlayacak kadar da hassas bir tane buluncaya dek.

"O diğerlerinden farklı," dedi annem, ağzı tekrar düz bir çizgi olurken. "O zincirinden boşanmış biri değil. Ya da kayıp."

O aradaki farkı herkesten iyi bilirdi ama ben hâlâ öğreniyordum. Sokak köşesinde duran, çorapları kaçık yalnız kadını düşündüm. İlk bakışta o da pek farklı değildi muhtemelen. Tam olarak değil. Deriyle örülmüş bir zihin olabilirdi. Hepimizin tendonları aynı biçimde yırtılırdı.

Tırnaklarını yiyen tedirgin çocuk ve mor ojeli kız vardı sonra. Onlarcası olmuştu. Belki yüzlerce. Annem, *Hepimiz ayrıyız*, demişti. Fakat diğerleri annemi öpmüş, kendilerini ona özgürce vermişlerdi. Arzuları onları açgözlü kılmıştı. Eden onlardan bu şekilde farklıydı.

Duş kapandı ve Eden şarkı söylemeyi kesti. O banyodan çıkarken annem dönüp kanepenin minderlerinin üzerinden ona baktı. Eden vücuduna havlu sarmıştı ve saçı bir omuzunun üzerine dökülmüştü.

Kanepe minderlerinin üzerinden ışıkta baktığımda onu ilk kez net şekilde gördüm. Derisi soğuktan gerilmiş, kolları ve bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yanaklarında ve burnunda çiller vardı ama yüz hatları sandığımdan daha keskindi. Havlunun aralandığı yerde, karnın üst kısmında çatlaklar vardı ve doğum yapıp yapmadığı merak ettim, yoksa karnı biraz yuvarlak mıydı? Çıplak yüzüne ve vücuduna baktığımda bir kadın gördüm. Kadınların binlerce yıl önce göründüğünü tahmin ettiğim gibi görünüyordu; hava, gösteriş ve önyargılar olmaksızın. Kemiklerin bir arada tuttuğu bir insandı sadece.

"Fırtına dinmedi henüz," dedi annem Eden'a. "Tam değil." Ellerinde tepsiyle ayağa kalktı.

Scanned with CamScanner

"Dışarısı korkunç görünüyor," dedi Eden boynunu uzatarak. Damarları ağaç köklerini andırıyordu.

"İstediğin kadar kalabilirsin," diye fısıldadı annem tepsiyi götürerek. Eden'a yakın bir noktada durup tepsiyi uzattı.

Eden bir eliyle havlusunu tutuyordu. Öteki eliyle çay fincanını aldı, uzaklaşırken annemin parmaklarına dokundu. "Kayıplara karışanlara dair hikâyeleri duydun mu?"

Annem sessiz kaldı.

"Yürüyüşçüler," diye fısıldadı. "Geçip gidenler."

Annem oyun oynuyordu belki de. Avlanma yöntemimiz değişiyordu belki. Ya da av değişiyordu.

Eden çayından bir yudum alıp gülümsedi. "Nereye gittiklerini çok merak ediyorum."

Yakında öğrenecekti. Annem ve ben bundan emin olacaktık.

"Tatlı olmuş," dedi Eden. "Fazla şekeri hep sevmişimdir." Fincanını tepsiye koydu. Başparmağını ağzına soktu ve emip boydan boya yaladıktan sonra annemin ağzına bastırdı.

Annem hareket etmedi.

Eden'in başparmağı annemin üstdudağında gezindi. Rujunun taştığı yerleri sildi. "Çok güzel," dedi.

Scanned with CamScanner

On Altı

Okul otobüsünün pencereleri sarsıldı. Her zaman böyle olurdu, virajları alırken titrerlerdi.

Yaban sessiz değildi burada. Dışarıda rüzgâr ıslık çalıyor, yollar kıvrılarak meralardan geçiyordu. Yeni yağmış temiz karın üzerinden geçen arabalar, traktörler ve kamyonlar karı çamura çeviriyordu. Doğa çok güzeldi. Fakat onu çirkinleştirmekte son derece başarılıydık.

Her zamanki otobüs şoförü hastaydı, bu yüzden diğer çocuklarla birlikte oturdum. Onsuz yolculuk bana daha uzun geldi.

Otobüsteki oğlanlar içlerinden birinin telefonundaki bir şeye gülüyorlardı. O kadar yüksek sesle gülüyorlardı ki motorun sesini bastıracaklar sandım. Oğlan çocukları her zaman gürültülü ve sırnaşıktılar. Patrick yerinden kalktı ve videoyu görebilmeleri için telefonunu herkesin yüzüne tuttu. Ama telefon bana geldiğinde bu daha önce görmediğim bir şey değildi. Birbirine dolanmış bedenler. Hiçbir şey onları yatıştıramazdı. Hiçbir şey onları doyurmayacaktı. Birbirlerine açtılar.

"Gül," dedi Patrick bana öfkeyle bakarak. Gözünü hiç kırpmadı. Gözleri karanlık ve yaşlıydı, genç birinin bedenine hapsolmuştu. Bir değiştirilmiş. "Neden gülmüyorsun?"

Bir şey demedim, ayaklarıma bakıp parmaklarımın ayakkabımın burnunda oynadıklarını hayal ettim.

"Hadi," dedi yüzümü küçük, kısa parmaklarıyla kavrayarak. "Gül."

Dilimi ısırdım. Aklımdan kaybolmuşları geçirdim ve onun da bir gün iyi bir kaybolmuş olabileceğini düşündüm. Derisinden bir parça alıp çiğnedikten sonra yutarsam tadının nasıl olacağını merak ettim. Dişlerinin damaklarından söküldükten

Scanned with CamScanner

sonra birlikte takırdayıp takırdamayacağını merak ettim. Bu çocuk çığlık attığında sesi erkek gibi çıkar mıydı?

Patrick bana biraz daha yaklaştı, nefesini yanağımda hissettim. "Gergin ucube," dedi, ağzı çenemi sıyırıncaya kadar yaklaştı. Tekerleklerden biri çukura girince otobüs bir kez daha sallandı. Patrick dengesini bulup üzerime eğildi. Dişleri göründü ve altdudağımda gezindi. Bu çocuk da benim gibi açtı. Bir kaybolmuş olamayacak kadar hayvaniydi. Isırdı ve kan tadı aldı.

Gözlerimi kapatıp annemin bana hareketsiz kalmamı söylediğini hayal ettim.

Sonra, içimdeki açlığı gidermek için, Patrick'in annem budunu kesmek için bir et bıçağı alırken tabakta ne kadar güzel görüneceğini hayal ettim. "Sen gergin bir ucubesin," dedi yine ama bu kez yerine geçmeden önce sırıttı. Dişlerinin sivri uçlarını gördüğümden emin olmuştu.

*

Okul bahçesine yürüdüm. Çocuklar köşelerine koştular. Kimi tırmanma kafesine, kimi kum havuzuna, kimi seksek çizimine. Ben taşların gelişigüzel istiflendiği duvara gittim. Taşlar yosun tutmuştu. Aralıklardan tahtabitleri ve solucanlar çıkıyordu. Oğlanların kafalarını o duvara vurduğumu hayal ederdim; özellikle de bana acımasız davrandıklarında.

Zil çaldığında çocuklar ön kapıya akın ettiler. Diğer çocukların sorunu, nasıl susulacağını bilmemeleriydi. Birisi onları susturmuyorsa tabii. Bağrışlar ve gülüşmeler mont askısında yerini katı bir sessizliğe bıraktı.

Bağırışların ve yuhalamaların eksik olmadığı sınıf hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Bazıları merakla başlarını yana eğmişti. Bazılarının yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Fakat otobüsteki oğlanlar gülüyordu. Elleri, meraklı öğretmenlerin gözlerinden uzak tutmayı başardıkları çakılarının saplarındaydı.

Mont askısına ve oradan sarkan şeylere baktım.

Scanned with CamScanner

Her çocuğun kancasına boğazları kesilmiş, ölü bir tavşan asılmıştı. Duvardan aşağı kan damlıyordu. Işığın altında parıldıyordu. Taze. Annemden uzakta kendimi ilk kez evimdeymiş gibi hissediyordum. Havaya demir kokusu yayıldı. Meyve sinekleri hayvanların ölülerinin üzerinde kümelenmişlerdi. Sessizlik bozuldu. Ağlamalar başladı. Gözlerimi kapatıp evi düşündüm.

Annem okuldaki o günden sonra bir şarkı uydurdu. Yaramazlık yaptığımda parmaklarıyla kollarımı ve bacaklarımı dürterek bana söylerdi. Ben onun küçük yavrusuydum ve beni merakta bırakmaya bayılırdı.

Seksek, yaralanmış bir diz ve tavşanlar kancalardan sarkıyor.
Yavruların kanı akıyor ve okul kitaplarını lekeliyor.

Scanned with CamScanner

On Yedi

Tavşanlardan sonra ders boyunca rahatsız edici bir uğultu oluştu sınıfta. Çocuklar arasında sessiz fısıltılar dolaştı; çok değerli sırlar paylaşılıyormuş gibi.

"Marcus'un yaptığını duydum," dedi Abbie. "Gece gizlice okula girip evinin bahçesine kurduğu kapanlarla yakalayıp öldürdüğü tavşanları kancalara asmış."

Kambur sırtından fışkıran siyah kıl tutamlarını hayal etmeye çalışarak Marcus'un boş sırasına baktım. Tavşan dişlerinin arasından hep ıslık sesleri çıkardı. Nereye götürüldüğünü ve korkup korkmadığını merak ettim.

"Anaokulundayken de okulun duvarlarına kan sürmüş," diye fısıldadı Abbie bana sesi titreyerek. Saçındaki parlak yeşil kurdelesi ve yakasına kadar iliklenmiş düğmeleriyle mükemmel çocuk görünümündeydi ama görünenin altında başka bir şey vardı. Açığa çıkarmak istediğim bir şey.

"Margot," diye kükredi Bay Hill. "Abbie'nin dikkatini dağıtma. Bu şekilde devam edersen dışarıda oturacaksın."

Annemin kuralını bozmuştum. Dikkat çekmiştim.

Abbie kamburunu çıkarıp kitabıyla ilgilendi ve devam etti. Onun için görünmezdim yine. Bahçede, çakılların üzerinde dizlerimizi birbirine sürtmeyi ve pislik yapmayı isterdim ama o her zaman kelebekleri ve iyi davranışları izleyecekti. Belki Abbie bir gün, benimle, çözülebilirdi. Yaşadığı o güvenli köşeden çıkıp unutulur, dış dünya tarafından fark edilmezdi.

"Soruyu anlamıyorum," dedim sayfadaki matematik sorusunu işaret ederek. "Bana yardım edebilir misin? Ben..." Sözümü bitiremeden Bay Hill öne eğildi, iç geçirip elini gür saçında gezdirdi. Saçı elma kokuyordu. Ona baktım; gözlerinin altındaki mor torbalara ve alnındaki kırışıklıklara. Çok yorgun bir adamdı.

Scanned with CamScanner

"Kafanı karıştıran ne?" diye sordu masanın üzerine eğilerek. Gömleği biraz dardı ve saçının kırık uçları alnıma değdi. Uzun değildi saçı ama önemdeki sayfaya bakmak için eğildiğinde alnımı gıdıkladı.

Sayfayı işaret ettim. Oranları işliyorduk.

"Bu konuyu bir haftadır işliyoruz. Artık anlaman gerekirdi. Devam etmeden önce bunu kavramak zorundasın." Bay Hill iç geçirdi ve parmaklarıyla şakağını ovuşturdu.

"Anlamıyorum," dedim yine, saçımı kavrayıp sıkıca çekerek. Annem görse beni azarlardı. Bu, sessiz olmak ya da göze batmamak değildi. İlgi talep etmekti.

Bay Hill alnını kırıştırıp gözlerini irileştirdi. Bana gerçekten ne söylemek istediğini merak ettim. Ya da ne yapmak istediğini.

"Nasıl anlamıyorsun, bilmiyorum." Tekrar konuşuncaya kadar uzun bir duraklama oldu. Ölçülü bir ton ve uygun sözcükler aradı. "Başka bir şey deneyelim," dedi. "Hayvanları sever misin?"

Kancalardan sarkan tavşanları düşünerek başımı onaylar anlamda salladım.

"Anne porsuk yemeğini küçük yavrusuyla paylaşıyor. O üç pati solucan yiyor, yavru ise bir çünkü anne daha büyük ve yavrudan daha çok yemeye ihtiyacı var."

Başımı salladım.

"Her zaman aynı oranda yemek alır. Öyleyse, anne altı pati solucan alırsa, yavru kaç pati solucan alır?"

"Bir pati," dedim.

Bay Hill iç geçirdi. "Yanıt iki. Bunu senin için daha nasıl basitleştirebilirim bilmiyorum. Nasıl anlamıyorsun?" Ortadan yok olmamı istiyordu.

Ama sorun şuydu ki, *anlıyordum*. Sadece benim yanıtım onunkinden farklıydı. Anne porsuk yavrularını pek umursamıyordu. Yavru, anne porsuk daha fazla yiyemediğinde yiyordu, bazen de hiç yemiyordu. Hatta yavru bir zamanlar anne porsuğun onu da yiyeceğinden korkmuştu.

Scanned with CamScanner

"*Gerçekten* zorlanıyorsan, sana öğle arasında takviye ders verebiliriz belki."

Bu bana bir ceza ya da sınav gibi geldi. Bay Hill'in yüzü değişti. Gözleri boynuma indi. Parmaklarının arasındaki kalemi yakama götürüp gömleğimi iki santimetre kadar geri çekerken parmakları seğirdi. "Bu ne kadar zamandır var?" diye sordu.

"*Ne* ne kadar zamandır var?"

Göz ucuyla Abbie'nin boynuma baktığını gördüm. Başparmağımı tenime götürdüm. Hafif bir ağrı hissettim. Bu hissi biliyordum. Bir morluk oluşmuştu. Muhtemelen kahverengi ve yeşil lekeli mordu rengi.

"Bilmiyorum," dedim. Ya otobüsteki oğlanlardan biri yapmıştı ya da annem.

"Pekâlâ." Öksürdü. "Belki fingirdemeyi bırakıp biraz daha aklı başında davranırsan böyle morarmazsın." Ayağa kalkıp üzerini silkeledi, kaygısından kurtuldu. Bir solukta her zamanki hâline dönmüştü ve ben bütünüyle unutulmuştum.

Scanned with CamScanner

On Sekiz

Dış dünyaya baktığımda, artık uzaktaki sessiz yolu ya da oradan geçen arabaları göremiyordum. Farlar geçmiyordu. Sadece karanlık ve bizi bu eve gömen kar taneleri vardı.

Ocağın üzerindeki tencerelerin ıslıkları ve fokurdamaları beni pencereden uzaklaştırdı. Güzel bir yemeğin ağır kokusu aklımızı başımızdan almıştı. Karnım gurulduyordu. İyi bir yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kırıntılarla idare etmiştim. Mutfağın köşesinde annem yahniyi karıştırmak ile patates soymak arasında gidip geliyordu. Eden hamurdan mantı hazırlamakla meşguldü. Kaybolmuş eti yoktu tabii ki.

Şimdilik.

Eden'ın elleri una bulanmıştı. Annemin elbisesine de bulaşmıştı. Çiçek desenli, pamuklu elbisenin üzerinde hayaletsi el izleri.

"Anne?" dedim ama annem başını patateslerden kaldırmadı. "Sana yardım edebilir miyim?" Uzanıp elindeki bıçağı aldım. "Bunu yapabilirim." Patates soymak her zaman benim işim olmuştu. "Yardım etmek istiyorum," dedim ama elini çekti.

"Dokunma," dedi bıçağı patatesin üzerine koyup kabuğunu soyarak. Çok iyi bir iş çıkarıyordu. Annemin patates soyması bir sanattı. Bıçağı her zaman mükemmel halkalar oluşturacak açıda tutardı. "Dilim ne kadar temizse, o kadar çıtır pişer."

Annem patatesleri ve havuçları tencereye boşalttı, patates kabuklarını daha sonra kullanmak üzere kenara kaldırdı.

Başımı kaldırıp baktığımda Eden'ın bir çanakta hamur yoğurduğunu gördüm. Tezgâhın üzerine yayılan un tenini kaplamıştı. Dudakları çiçek pembesi bir renge bürünmüştü. İlk kez sakin görünüyordu. Ona baktığımı görünce gülümseyip çanağı tezgâhın üzerine koydu.

Scanned with CamScanner

"Gel, küçüğüm," dedi. Sesi kaset gibi eski ve boğuktu.

Annemin arkasından çıkıp Eden'ın yanına gittim. Burnunu başıma bastırıp derin bir nefes aldı.

"Çocuk kafası koklamayı özlemişim," diye fısıldadı bana, ikimizin arasında değerli bir sırdı bu; annemin duymadığı bir sır. "İnsanların toprağa taptığı zamanlarda unun nasıl yapıldığını biliyor musun?" Eden burnumun ucuna biraz un sürdü.

Başımı iki yana salladım ve yanıma çömeldi.

"Anlatayım," dedi parmaklarıyla ağzıma un sürerek. "Bir zamanlar, bir tepedeki delikte yaşayan yaşlı bir dilenci kadın varmış," diye başladı yere oturup elimi tutarak. Annem omzunun üzerinden bakıp gülümsedi.

"Tavşan gibi mi?" diye sordum yanına otururak.

"Tam olarak tavşan gibi." Eden gülümsedi. Onu bir kez daha gülümsetmek istedim çünkü dişleri çok güzel ve düzgündü. "Yerdeki bir delikte yaşıyor ve topraktan topladığı mantarlarla besleniyormuş. Bir de yuvasının önünden geçen solucanlarla. Fakat bir gün mantar toplamaktan döndüğünde, yuvasının dibinde bir avcının kürkünü çalmaya geldiğini görmüş."

"Kadınların kürkü olmaz," dedim Eden'ın saçını çekerek. Saçı yumuşak ve esnekti.

"Bir zamanlar vardı. Bir zamanlar hepimizin kürkleri ve burunlarımızın kenarında bıyıklarımız vardı," dedi. "Avcılar artık istediklerinin bu olmadığına karar verene kadar bütün kadınların kürkü vardı. Yaşlı kadının kürkünün çalınması da onu değiştirmiş. Omurgası doğrulmuş ve arka bacaklarının üzerinde durmuş. Bir avcıyı andırıyormuş. Bir zamanlar olduğu kadın artık yokmuş."

"Tavşan kadın neden değişti? Sırtına giyebileceği başka bir kürk bulamaz mıydı?"

"Başımıza gelen şeyler bizi değiştirir, küçüğüm," dedi. O sözcükleri söylerken sesi annemi çağrıştırıyordu. "Tavşan kadın kendi kendine tekrar tekrar şu soruyu soruyormuş: *Avcı*

Scanned with CamScanner

beni neden buldu? Annemi ya da başka bir kadını bulamaz mıydı? Çünkü doğruymuş, herhangi biri olabilirmiş; kürkü derisinden ayrılabilecek kadar parlak ve avcıların iştahını kabartacak herhangi biri. O sadece yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış insanlaymış." Eden'ın zihninin derinliklerine gömüldüğünü ve çamur grisi gözlerini karartan bir düşünceye daldığını gördüm. "Belki de bu yüzden böyleyizdir."

Kendi düşüncelerinde kayboldu ama derin bir nefes aldıktan sonra geri geldi.

"Bir gün, güneş gökyüzünde doruktayken ve sıcak derenin suyunu döverken annesini, kız kardeşini ve diğer kadınları otlağa çağırmış. Sonra derilerini canlı canlı yüzmüş, kaslarını çıkarıp derilerini sıcak güneşin altında çürümeye bırakmış. Tek değişen kendisi olsun istemiyormuş. Kemiklerini almış ve gerisini mayalanmaya terk etmiş. Kemikleri ezdikten sonra un hâline getirmiş. Kemik tozunun, sırtında yeniden tavşan tüyleri çıkmasını sağlayacağını umuyormuş."

"Fakat onların suçu değildi ki," dedim güneşin altında çürüyen etleri ve içlerinde oluşan kurtçukları düşünerek.

"Birbirimizi kurtaramayız. Yapamayız," dedi Eden omzumu çimdikleyerek. "İnsanların bilmediği şu, küçüğüm: En korkunç şeyler güneş gökyüzünde parlarken, uluorta gerçekleşir ve kimse bu konuda bir şey yapamaz. İzleyenler görmüyormuş gibi yaparlar. Gizlenir ve unuturlar."

Annemin ya da Abbie'nin kürkü çalınsa, o avcıyı bulup kaybolmuşum yapardım. Yakıcı güneşin altında çürüyen o olurdu.

Eden yerden kalkıp annemin yanına gitti. Gözleri annemin ağzında dans etti ama yanağında karar kıldı. Oraya bir öpücük kondurmak istedi sanırım.

Scanned with CamScanner

On Dokuz

Mantılar yumuşaktı. Et kemiklerinden ayrılıyor, çiğnerken ağzımda eriyordu. Yahni mükemmeldi. Kaybolmuş eti değildi ama lezzetliydi. Donuk yemek ya da ıslak makarnadansa her gün bunu tercih ederdim.

Eden sakince yemek yiyordu; lokmalarını, tabağındakileri bitirmek için sonsuz zamanı varmış gibi çiğniyordu. Ağzının etrafına hiç yemek bulaşmamıştı çünkü yerken peçeteyle sık sık siliyordu.

Annem tam tersiydi. Ağzını şapırdatarak ve eti emerek, doyasıya yiyordu. Çenesinden elbisesine et suyu damlıyordu. Eden umursamıyormuş gibi görünüyordu. Annemi, hayvan gibi yemesi çok çekici bir şeymiş gibi izliyordu.

"Ye," dedi Eden bana bakarak. "Çok yavaş yersen yemeğin soğur."

"Harikulade," dedi annem dişlerinin arasına sıkışmış kuzu etiyle. Etli parçaları dişlerinin arasından çıkarmak için tırnaklarını kullanıyordu.

"Hayatımda yaptığım en iyi yahninin çok özel bir malzemesi var. Bir ara size de yapmalıyım," dedi Eden anneme bakarak.

"O özel malzeme ne?" diye sordum bana bakmasını isteyerek.

Bir süre sessiz kaldık ama kapının üç kez vurulması sessizliği bozdu. Ön kapı çalınmıştı.

Annem ağzını silip bana baktı. "Kapıya bak," dedi, üstünü silkeleyip elbisesinde oluşan et suyu lekesini örtmek için hırkasını giyerek. Cebinden rujunu çıkarıp dudaklarına kalın bir tabaka sürdü. Eden ona uzanıp ruju yanaklarına ve çenesine sürmek istiyormuş gibi baktı.

Scanned with CamScanner

Yerimden kalkıp kapıya gittim. Açtığımda karşımda avlak bekçisini buldum. Her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Yüzü kızarmış, gözleri kanlanmıştı. Başını öne eğip bana baktıktan sona yanımdan geçerek annemin yanına gitti.

"Özledim seni," dedi sözcükleri geveleyerek. Kokusunu tanıdım. Eşinin parfümü, taze av ve viski karışımıydı. Annem çok severdi bu kokuyu.

"Kapıyı kapat, küçüğüm," dedi annem masadan kalkarak. "Donacağız."

Kapıyı kapatıp yerime döndüm. Eden oturduğu yerden bir gözü kapalı, avlak bekçisini izliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Annem kollarını kavuşturdu ama bu, avlak bekçisini parmaklarını onun elbisesinin üzerinden uyluklarında gezdirmekten alıkoymadı. Eden adamın parmaklarını izledi.

"Misafirimiz var," dedi annem ama misafirler onu daha önce durdurmamıştı. "Uygun bir zaman değil."

Avlak bekçisi, Eden'ı baştan aşağı süzdü. "Kim bu?" diye sordu.

"Adı Eden. Misafir." Annem onu itip kendinden uzaklaştırdı.

Avlak bekçisi, Eden'a baktı, sonra dikkatini tekrar anneme verdi.

Eden, avlak bekçisini süzdü. Benim pek çok kez yaptığım şeyi yapmaya çalışıyordu: Bu evden ne istediğini ve bunu neden başka bir yerde bulamadığını anlamak.

"Başka bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu avlak bekçisi anneme. Anneme yaklaşıp kalçalarını okşadıktan sonra parmaklarını bir dizinin altına geçirip bacağını kendi beline doğru çekti. Kulağına bir şey fısıldadı. Annem genellikle utanıp kızarırdı fakat bu kez hareketsiz ve solgun kaldı. İfadesi değişmedi.

"Sen beni *onun* için terk ettin," diye fısıldadı. "O aptal karın için." Gözleri iki taş parçası gibiydi. Duygusuz ve korkusuz.

Scanned with CamScanner

Eden masadan kalkan annemi izledi.

"Şimdi de geri geldim." Avlak bekçisi gülümsedi ama annem onun kollarının arasından sıyrıldı.

Annem avlak bekçisine baktı, gözleri karardı, adamın çocuksu gülümsemesini izlerken gözbebekleri irileşti. "Önce sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu, koluna dokunup geri çekilerek.

Avlak bekçisi gülümseyip başıyla onayladı.

"Şu kaybolmuşa içecek bir şey versene, küçüğüm," dedi annem. Yüzündeki ifadeyi tanıdım. Annemin karnı açtı. Avlak bekçisinin bakışları karşısında kaybolarak gülümsedi. Adamın kirli sırrı olduğumuz için şanslıydı. Buraya geldiğini kimse bilmeyecekti.

"Ben gitsem iyi olacak," dedi Eden sesi çatlayarak. Sandalyesini masaya itti.

"Hayır," dedi annem. "Kal."

Eden sandalyesinin arkasında donup kaldı, ben de mutfağa gidip dolapta baldıran kutusunu aradım. *Kaybolmuş ne kadar iriyse, doz da o kadar fazla olmalı.* Yaprakları bira bardağına koydum; avlak bekçisi ziyaretimize geldiğinde litrelerce içerdi. Bardağı ona verdim ama o gözlerini annemden ayırmadı. Bardağı dudaklarına götürdüğünde, annem parmaklarıyla bardağı dibinden tutup kaldırdı.

Eden sessizdi ama başını yana eğmiş, merakla izliyordu. Avlak bekçisi biranın son damlasını içtiğinde yanakları kızardı.

"Beni kanepeye götür," dedi. "Bir daha seni terk etmeyeceğim. Ben buraya aitim. Sana."

Annem elinden tutup onu ateşin yanına götürdü. Kanepeye uzanmasına yardım ettikten sonra parmak uçlarıyla alnını okşadı. Avlak bekçisinin dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Gözlerini yum," diye fısıldadı annem ona.

Avlak bekçisi gözlerini yumdu. Baldıran etkisini gösterirken başı yavaşça geriye düştü. Avlak bekçisi uykunun eşiğindeydi.

Scanned with CamScanner

"Eden," diye fısıldadı annem, "yaklaş biraz." Elini avlak bekçisinin göğsüne koydu. "Gel ve kalp atışlarının nasıl yavaşladığını hisset," diye fısıldadı Eden'ın kulağına. Sessiz ve dikkatliydi. Eden irileşmiş gözbebekleriyle öne eğilip avlak bekçisinin kızaran yanaklarına baktı.

Adamın soluğu birazdan kesilecekti. Ciğerleri hava almaya çalışırken yüzü parlayıp yanacaktı. Nabzı uykusunda yavaşlayacak ve ciğerleri sönecekti. Annem de gülümseyecekti. Kocaman.

Eden adamın alnını okşayıp nabzını hissederken, aralanmış dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Onun içinde vardı. Biliyordum.

Scanned with CamScanner

Yirmi

Nadiren yüksek sesli müzik olurdu ama bugün annemin müzik setinde kaset çalıyordu. Kasetin yıpranıp çizildiği yerlerde orkestra çatlıyor ve şarkıcının sözcükleri bozuluyordu. Eski bir kasetti. Babamın *blues* ve aşk şarkıları koleksiyonundan. Bunun annemle babamın düğün şarkısı olduğunu ve sessiz düğünlerinde bu şarkı eşliğinde dans ettiklerini hayal etmeye çalıştım.

"Aşk onca yıl sonra nihayet bizi buldu. Bundan böyle yalnız günler yok bizim için. Aşk. Aşk. Aşk," diye eşlik etti annem, babamla paylaştığı eski yatak odasından çıkarken. Kaybolmuşları götürdüğü yer. Eden eşikte durup içeriye göz attı. Ayak parmakları kan gölüne battı.

Annem üzerini silkeledi. Gergindi, teninde elektrik mırıldanıyormuş gibi. Taze bir avdan sonra hep böyle olurdu. Keserken dikkatli ama olması gerektiği kadar titiz değil. Ruju ağzının kenarlarına bulaşmıştı. Elbisesinin yakasında küçük kan benekleri vardı. Annem onları fark etmemişti. "Bu şarkıyı hep çok sevdim," dedi Eden'a bakıp gülümseyerek. Ama Eden hareketsiz kaldı. Parmakları böğründe kaskatıydı. Annemin saçının bir tutamı serbest kalmıştı ve alnında hafif bir ter parıltısı vardı. "Hep. Genç kızlığımdan beri. O kadar... huzurlu ki."

Gözleri kocaman açılmış Eden annemin yanına gitti ve elini vahşi ormandan gelen bir hayvanı okşamak istermiş gibi uzattı. Parmaklarıyla annemin yanaklarındaki kan beneklerini sildi ama onları rujuna bulaştırdı. Annemin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Eden'ın dudakları titredi. Konuşmanın eşiğindeydi fakat sözcükler çıkmıyordu.

Annem Eden'ı dizlerine çekti. "Sözcükleri bulamaman so-

Scanned with CamScanner

run değil," diye fısıldadı, elini Eden'ın yanağına koyarak. "Sorun yok. Bu hissi tanımlayabilecek sözcük yok, değil mi?"

Eden'ın gözleri yaşardı. "Ben..." diye başladı ama gerisini getiremedi ve ellerindeki taze kana baktı. Avuçlarının yapış yapış olduğunu biliyordum. İnce, taze kan tabakası hızla kuruduğunda her zaman yapış yapış olurdu. Nefret ederdim o hisden. "Hiç bağırmadı," dedi Eden. "Çok sessizdi. Uyuyormuş gibi." Eden kanı silmeye yeltenmedi; kuruyuşunu seyretti, avuçlarının çizgilerinde ve parmak eklemlerinde kırmızıdan turuncuyu dönmesini.

"Artık sonsuza dek düş görebilir," dedi annem Eden'ın elini tutup kendi elinin üzerine koyarak. Annem bunu bana daha önce hiç söylememişti. "Düşlerinin tadını hayal edebiliyor musun?"

"Ne düşlüyor olabilir?" diye sordu Eden.

"Bir keresinde onu uyurken izlemiştim." Annem tatmin sonrası sıcak bir yaz gününü anımsadı. "Çok seğiriyordu düş görürken. Uyanıkken dürtüseldi. Kurt gibi. Hayvan gibi. Düşlerini tattığımızda, sıcak yanaklarımızda çamur ve yağmur suyu tadında olacak, karanlık ormanlarda ilerlerken parmaklarımızı uzun otlar gıdıklayacak. Sonsuza dek. Dizlerimizde rüzgârın, ayak parmaklarımızda şırıldayan nehrin tadını alacağız."

"Biraz daha anlat," dedi Eden, anneme dudakları neredeyse birbirine değecek kadar sokularak.

"Bir eşi ve çocuğu vardı ama *eşi* onu terk etmeye zorlamadan önce de bana âşık oluyordu bence. İhanet tadı olacak etinde."

"Onlar kurtsuz daha iyi olacaklar," dedi Eden.

"Sigara gibi kokardı ama her zaman eşinin çaresiz parfümünün ve şampuanın kokusunu çağrıştıran bir şey vardı. Nefret ederdim. Buraya eşinden bir parça getirmesinden nefret ederdim. Uzun zaman önce kendisini ona vermişti ama her zaman bana aitti."

Scanned with CamScanner

Eden annemin saçını kulağının arkasına attı.

"Eşi, açlığını başka bir yerde doyurduğunu biliyordu muhakkak çünkü beni her görmeye geldiğinde kokusu biraz daha güçlüydü. Her gün kocasına tutunmak için biraz daha çaba sarf ediyordu."

Yerden ikisine bakarak, "Anne. Koku?" dedim. Demir. Her zamankinden daha güçlüydü. Metal ve küf kokuyordu ama yarın çürük yumurta kokacaktı. Annem onu parçalamaya başlamıştı. Kan taze kokuyordu fakat kaybolmuş öleli dört saat, on iki dakika olmuştu.

"Bu an önemli, küçüğüm," dedi annem. "Eden'ın buna ihtiyacı var. Bırak da sindirsin."

Koku küçük bir dalga gibiydi. Bana çarpıp duruyordu. İlki metalikti. İkincisi daha da kötü. Boğazıma safra yükseldi.

"Gel yanımıza," dedi Eden elini uzatırken sevecen bakışını üzerime sabitleyerek.

Sürünerek gidip yanlarına oturduğumda annem dişlerini göstererek gülümsedi.

Eden'ın ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Parmaklarını kaldırıp bana uzattı. Kanlıydılar, tavandaki titrek sarı ışığın altında parıldıyorlardı. Hayır, parıldamıyor, *ışıldıyorlardı*; aynı okuldaki mont kancalarındaki kan gibi, turuncu ve kırmızı. Parmaklarını bana yaklaştırıp dudaklarıma bastırdığında, koku daha da güçlendi. Eden parmaklarını alt dudağımda gezdirdikten sonra kalanını yanağıma sürttü. "Ruj gibi," dedi zihni buğulanmış hâlde. "Yetişkinler gibi."

Taze kan tatmamıştım hiç. Annemin ilk kaybolmuşunu düşündüm; köşedeki kadın ve annemin onun kafatasını parçalayıp parmaklarını içine sokması. Midem bulanmadı. Tat ağzımda kaldı, dişlerimin üzerinde gezdirirken ağır ve metalikti.

Annem kollarını ikimize de dolayıp bizi kendine çekti. Birbirimize sarılmışken Abbie'yi düşündüm ve pazartesi günü babasının kanının kokusunu üzerimden alıp almayacağını merak ettim.

Scanned with CamScanner

"Aile işte böyle olmalı," dedi annem. "Birliktelik."

Eden gülümseyip gözlerini yumdu ve başını annemin omzuna koydu. Sonra elimi ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu.

"Burada kalmanı istiyorum," diye fısıldadı annem Eden'ın kulağına. "Bizimle."

Eden annemin sözlerini düşünürken bana baktı. Derin bir soluk aldı.

"Lütfen, Eden," diye fısıldadı annem. "Seni burada tutmama izin ver."

Scanned with CamScanner

Yirmi Bir

Eden'a baktığımda o başka bir dünyadanmış gibi hissettim. Bana uykulu pazar öğleden sonrası filmlerindeki siyah-beyaz sinema yıldızlarını anımsatıyordu.

Annem ile Eden birlikte yemek yapıyorlardı. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyormuş gibi davranıyorlardı, oysa tanışalı sadece birkaç gün olmuştu. Eden elindeki tokmakla eti parçalayıp plastik saklama kabına koyan annemin yüzüne düşün bir tutam saçı geriye attı.

Eden'ın elbisesinde kan lekeleri vardı ama pazar günleri giydiği en iyi elbisesiymiş gibi giymişti. Elbiseyi annemden ödünç almıştı. Annemin gardırobunun arkasında yıllardır duran çiçek desenli, pamuklu bir elbiseydi, güneşten solmuştu ve güve delikleriyle kaplıydı. Eden'a biraz büyük geliyordu. Onun yapısı narindi ve elbise omuzlarından sarkıyordu; mont askısından sarkıyormuş gibi.

Annem Eden'ın pişirdiği avlak bekçisinin parmaklarından birini kemirdi.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordum Eden onları tavada kızartırken. "Açım."

Eden tavaya biraz tuz serpti ve çıtır çıtır olmaları için biraz tereyağı ekledi. Onun yanında duran annem pencere pervazındaki saksılardan kopardığı biberiyeyi doğrayıp sıcak tereyağına serpti. Tencereden sıçrayan yağ, parmaklarını kırmızıya çevirdi.

"Al, küçüğüm," dedi Eden. "Bu akşamlık sadece bir parmak. Yetişkin midesi çok daha büyüktür. Büyüdüğünde annen ve benim gibi istediğin kadar yiyebilirsin." Parmağı önümdeki masaya bıraktı. Yumuşak bir sıçrayışla masaya kondu ve ahşap tereyağını çekti.

Scanned with CamScanner

"Galeta ununa bulamak Eden'ın fikriydi," dedi annem bir çanak un karıştırırken. "Ayrıca tuz ve biberiye kullandı. Hak ettiğimiz gibi yemenin zamanı gelmişti."

"Yarın gidip biraz daha yabani ot toplayabiliriz. Biberiye ve sarımsak. Ormanda neler buluruz, kimbilir. Lezzetleri düşünsenize," dedi Eden. Ama toprağı bizim kadar tanımıyordu; bu donda bitkiler açmazdı. Pencere pervazındaki saksılarla idare etmek zorundaydık.

Parmağı masadan alıp eskiden tırnağının olduğunu tahmin ettiğim yerden ısırdım. Eden tırnağı yatağından çıkarmıştı. Kemiğin etrafındaki ince et tabakasını çekip ısırdım. Annemin olacağını söylediği gibi düş tadında değildi. Öteki kaybolmuşlar gibi de değildi. Tat ve lezzet vaatleri, yüzümdeki rüzgâr ve topraktan sıçrayan çamur kayboldu.

Sadece insan tadı alıyordum.

Avlak bekçisini düşündüm. Kırmızı yanaklarını ve çamurlu postallarını. Diğer kaybolmuşlar gibi değildi. Ellerini bizimkilerle karşılaştıran, sonra da bizimkilerden tahmin ettiğinden çok daha büyük olduğunu fark eden adamdı. Gözü dışarıda, eşi evde kendini meşgul eden bir adamdı. Pazartesi günü okulda göreceğim bir kızı olan adamdı. Bir kaybolmuş ya da yabancı değildi.

Annem düşüncesiz davranmaya başlıyordu.

Scanned with CamScanner

Yirmi İki

Annem ile Eden ateşin karşısında bacak bacak üstüne atarken ben masada tek başıma kaldım. Müziğin sesi alçaktı. Annem şarkıya eşlik ediyordu. Şarkı ne zaman bitse, kaseti geri sarıp tekrar çalıyordu. *Aşk onca yıldan sonra nihayet bizi buldu. Bundan böyle yalnız günler yok bizim için. Aşk. Aşk. Aşk.* Annemin yalnızlık çektiğini anlamamıştım çünkü ben vardım. Eksik parça karda gelinceye kadar bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemiştim.

Ayak parmaklarım yere süründü, hareket ederken üzerine kıymıklar battı. Annem ile Eden'ın bir aile gibi yemek yiyebilmemiz için masaya dönmelerini istiyordum ama benden uzak durdular; parmaklarını birbirlerine kenetleyip közlerin yanında bakışıyorlardı. Birlikte gülüp şarkı söylüyor, parmak kemirirken dizlerinin birbirine sürtünmesi için eteklerini kaldırıyorlardı.

Annem galeta unuyla tavada kızartılmış parmakların *harikulade* olduğunu söyledi. *Gerçek yemek. Mükemmel pişirilmiş.* İnce deri tabakası ve et, parmakları ağızlarına koyarlarken kemikten kolayca sıyrılıyordu. Arada dolu ağızlarıyla öpüşüyor, birbirlerinin yumuşaklığını tadıyorlardı.

Masanın üzerindeki uzun parmağa baktım ama içimden yemek gelmedi.

Kan kokusu geçen her dakikayla biraz daha çürükleşiyordu. Yerdeki tahtaların üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Annem ve Eden iyi temizlik yapmamışlardı. Fazla açtılar. Çok aç.

Annemin saçının bir tutamı topuzundan çıktı. Eden ona baktığında gözlerini kocaman açıyordu. Yanakları kırmızıydı. O yanaklara dokunsam sıcak olacaklarını hayal ettim. Hayır,

Scanned with CamScanner

yakıcı. Eden annemin topuzundan ayrılan saç tutamını kulağının arkasına itti ve parmaklarıyla annemin yanağını okşadı. Hiç kimse şimdiye kadar anneme bu kadar içtenlikle bakmamıştı. Avlak bekçisi ona karnı açmış gibi bakardı. Babamın ona nasıl baktığını hatırlamıyorum ama bu kadar aşkla bakmadığına eminim. Derin bir soluk alıp gözlerimi kapattım. Eden'ın yüzünü, sıcak yanaklarının kıvrımını, saçını unutmaya çalıştım.

Babamı düşündüm. Eden'ı görse sevmezdi. O sessiz ve hırslı olmayan kadınları severdi. İnsanın bakabileceği fakat duymayacağı kadınları. Bunu biliyordum çünkü annem onun yanında sessizdi. Babamın keyfi yerinde olduğunda annem ona kendisinden küçük parçalar verirdi, kendisini onunla hiçbir zaman tamamen paylaşmazdı.

Babam bir kaybolmuş olma fırsatını bulmadan çok önce terk etmişti bizi. Dünyanın her neresindeyse, her ne yapıyorsa, adımı ya da yüzümü hatırlamıyordu muhtemelen.

Sandalyemden kalkıp kanepeye oturdum. Avlak bekçisinin kanlı giysileri kanepenin yan tarafına fırlatılmıştı. Kot pantolonunu parmaklarımın arasında tuttum. Beklediğimden daha ağırdı. Cüzdanı, alyansı ve köpek künyeleriyle birlikte arka cebine konmuştu. Giysileri içine koymak gereken plastik torba kolçakta bırakılmıştı, kırışık yerlerinde kurumuş kan damlaları vardı. Kocaman botları, topukları duvara dönük şekilde özenle yerleştirilmişti. Büyük, eski, boş botlar, derisi aşınmış ve çamurlu. Kullanılmış. Yıpranmış. Dayanacak şekilde satın alınmış botlardı bunlar.

"Küçüğüm," dedi Eden, annemden uzaklaşıp son parmağı onun avucuna bırakarak. Annemin parmaklarını, avlak bekçinin parmağının üzerine kapattı ve onları öptü. "Bunları neden dışarı çıkarmıyorsun? Annen ve benim için giysileri kaldır."

"Onları nereye koyacağını biliyorsun," dedi annem, Eden'ın omzunun üzerinden bana bakarak. Bana gülümsedi. Çarpık, sarı dişlerine rağmen bunun içten bir gülümseme ol-

Scanned with CamScanner

duğunu biliyordum. Avlak bekçisinin kazağını alıp kot pantolonuyla doladım. Kazağın yakasından içeri bakıp etiketini buldum. Solmuş, mavi tükenmezkalemle bir şeyler karalanmıştı. *Mark Greene*. Eşinin yorgun elyazısı. Kot pantolonu ve kazağı plastik torbaya koymadan önce etiketi tutup baktım. Sonra yerden *boxer*'ını ve çoraplarını aldım. Torbanın içine fırlattım. Parmaklarımı bağcıklarına dolayıp çelik burunlu botlarını kaldırdım.

Annem ve Eden'ı ardımda bırakıp arka kapıdan dışarı çıktım. Kar erimeye başlamıştı. Ayak parmaklarımın arasına çamur bulaştı. Soğuk, tenimi ısırdı. Patikadan arsanın sonuna yürüdüm, çalıların ve dalların gömme çukurumuzu gizlediği yere. Arka çitin yakınındaydı.

Çalıları ve dalları kenara itip toprağa bıraktım, sırlarımızı gizli tutmak için yaptığım muskayı buldum. Sicimle örülmüş bir midye kabuğuydu. İçinde ölü otlar ve bitkiler vardı. Annem o muskayı yaptığım için benimle gurur duymuştu. Beni içtenlikle öpmüştü hatta.

Yakındaki kısa küreği alıp avlak bekçisinin giysilerini gömmek için sığ toprağı kazmaya başladım. Ufalanan çamuru tırnaklarımla geri çekince kaybolmuşların eşyaları yüzeye çıktı.

Bir çift kırmızı spor ayakkabı. Kapüşonlu, mor bir eşofman üstü. Bir çift dantelli ayakkabı. Çeşitli renk, ebat, desen ve durumda çoraplar. Spagetti askılı bir bluz. Bir kot pantolon. Annemin içine giremeyeceği kadar dar bir elbise.

Avlak bekçisinin giysilerini yığına ekledim. Toprağın içine yerleştirirken plastik torba hışırdadı. Botları çukurun üzerinde tuttum ve kararsız kaldım.

Abbie'yi düşündüm. Botlardan ayrılmayı içim kaldırmadı.

Botları kenara koyup çukuru tekrar toprakla örttüm. Bütün giysilerin üzerine. Çorapların ve tişörtlerin. Kaybolmuşların uzun zaman önce gömdüğümüz kalıntılarının üzerine. Sırrımızı gizli tutmak için muskayı tekrar topraktaki yuvasına yerleştirdim, gözlerimi kapatıp midye kabuğundaki oyukları

Scanned with CamScanner

okşadım. Annem ona muskalar hazırlamamı çok severdi. Yaptığım ıvır zıvırları toplar ve onlara hayranlık duyardı. Onları bizi dış dünyadan korumaları için yapmam daha da hoşuna giderdi.

Çalıları ve dalları tekrar çukurun üzerine yerleştirip botları aldım. Üzerime çamur bulaştırdılar.

"İyi bir adam olmadığını biliyorum," dedim botlara, "ama kötü bir adam olduğunu da düşünmüyorum."

Botları yağmurdan korumak için çitin altına yerleştirdim. Böylece çürümeyeceklerdi.

Scanned with CamScanner

Yirmi Üç

Yağmur bulutları yaklaşıyordu ama Eden'ın yolun sonunda duran arabasının yanında bekledim. Kır evi görünüyordu ama annemin ve Eden'ın beni görmelerine olanak yoktu. Bulutları seyrederken uyluklarıma çakıl bastırdım. Bulutlar sabahtan beri toprağımızın kenarında asılı duruyordu. Onlarla uyanmıştım, gri ve gürültülüydü. Annem fırtınaları uzakta tuttuğunu söyledi. Onun öfkesine yaklaşacak kadar cesur değillermiş.

Parmaklarım çakıl taşlarıyla meşguldü. Avucuma baktığımda, çizgiler toz kaplıydı. Derimde derin izler vardı. Birkaçını çekip yere bıraktım ve küçük bir taş yığını yaptım.

Bugün hiç araba geçmemişti ama uzun zamandan beri ilk kez aç kalacağımızdan korkmadım. Dondurucuda sandviç poşetlerine istiflenmiş bol miktarda yiyecek vardı. Avlak bekçisi bizi birkaç hafta götürürdü. İri bir adamdı, kaslı ve yağlıydı. Annemin ağına düşürdüğü sıska kaybolmuşlar gibi değildi. Avlak bekçisi ziyafetti.

Çakıl park yerindeki Eden'in arabası eve doğru itilmeyi bekliyordu. Eden neredeyse bir haftadır buradaydı.

Ayağımı sürüyüp toz kaldırarak yolun karşı tarafına geçtim. Araba eskiydi ve jantları paslanmıştı. Eden anneme arabanın bir ölüm tuzağı olduğunu söylemişti. Bir gün tamir ettirir miydi acaba? Kulpu çektim ama kilitliydi. Ön koltukta bir gazete duruyordu. Gazeteye bakınca eski olduğunu ya da kötü kullanıldığını fark ettim. Kenarları yırtık ve sararmıştı, buruşuktu.

Ön sayfadaki haberi okudum. *Kayıp gençler Alison Blacklock (15) ve Kayley Radcliffe'in (18) arama çalışmaları devam ediyor. Cumbrian yöresindeki Pennines'te yürüyüşe çıkan iki genç, ekim ayının başından beri kayıp.*

Scanned with CamScanner

"Alison. Kayley." Oturma odamıza giren iki umutsuz kaybolmuşun yüzlerini hatırlamayı umarak adlarını fısıldadım. Her kim olursa olsunlar, artık yoktular. Doğada kaybolmuşlardı. Toprağa gömülmüş, iki yosun tutmuş kafatası; bir zamanlar gözlerinin baktığı yerden kurtçuklar çıkıyordu. Etraflarına kemikler saçılmıştı. Cansız. Kaybolmuş olsalardı, yendikten sonra kemikleri yakındaki mezar çukurunun ağzında olurdu; haşlanmış olarak. Kaybolmuşları ancak *her şeylerinden* yararlandıktan sonra gömerdik.

Arabada başka bir şey yoktu. Eden az eşyayla seyahat ediyordu. Annemin giysilerini giyiyor ve benim yatağımda uyuyordu. Dondurucumuzdaki ve dolaplardaki yemekleri yiyordu. Bizimle kısa süredir birlikte olmasına rağmen evimizin bir parçası olmuştu; kullanılmış, eski bir eşya gibi. Ölümüne sevilmiş.

Scanned with CamScanner

Yirmi Dört

Abbie sessizdi. Yeşil kurdelesi saçında bir tarafa yatık ve gevşek bağlanmıştı yine, sarı saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Hafifçe çekilse hepsi açılacaktı. Kaleminin arkasını kemirirken ağzını seyrettim. Parmaklarının uçları siyah mürekkep kaplıydı. Kitabının kenar boşluğunda siyah lekeler oluşmuştu, her parmak izi bir ormandı.

Yüzündeki detaylar değişmişti. Düşünceler zihninden kavrayamayacağı kadar hızlıca akıyordu. Kaygı. Sonra hüzün. Karmaşa. Sonra öfke. Burnunu çekerken yanakları ve burnu kızardı. Kalemini masaya bırakıp dudağını ısırdı. Benim ulaşamayacağım bir yerde akıntıya kapılmış gibiydi.

"Abbie?" dedim omzuna dokunarak ama hareket etmedi. "Abbie?" dedim yine, parmağımla kolunu dürterek.

Gözleri ve ağzı kapalı kaldı. Ucundan çektiğim kurdelesi çözülüp elime geldi.

"Neden bu kadar sessizsin?" diye sordum.

Abbie uzanıp kurdeleyi benden aldı. Parmaklarımın arasından kaydı. "Babam hâlâ eve gelmedi," dedi. "Annem sürekli ağlıyor." Abbie gözlerini açıp bana baktı. "Annem ağladığında çığlık atıyor. Bebeklerden bile daha çok sesi çıkıyor ve bana sıkı sıkı sarılıyor." Abbie tekrar konuşmadan önce durakladı, sözcükler boğazına takılıyordu sanki. "Ama ben onun gibi hissetmiyorum. Onun duyguları çok büyük ve duygularını her yere koyuyor. Benimkiler küçük ve onları içimde tutuyorum."

Abbie ile annesini kanepede birbirlerine sarılmış hâlde hayal etmeye çalıştım. Abbie sessizdi, annesi ağlıyor ve yankılanan sesi sabah çizgi filmlerini bastırıyordu.

"*Bizim* yerimize gittim. Dört tekerlekli motoruyla beni oraya götürürdü, hafta sonları büyük kayanın orada öğle ye-

Scanned with CamScanner

meği yerdik. Oraya gidip onu aradım. Hiçbir şey yoktu. Gitti bence."

Avlak bekçisinin ellerini ve onları benimkilerle karşılaştırmasını düşündüm. Parmakları lezizdi her şeye rağmen. Öyle olmalarını istememiştim ama öyleydiler. Doyurucu değillerdi ama derisi ve ince et tabakası açlığımı gidermeye yetmişti.

"Gittiğinden beri onu gören olmuş mu?" diye sordum.

Abbie başını iki yana salladı. "Toprak onu yemiş olabilir diye korkuyorum. Bir keresinde bana tepelerin canlı, aç ve tetikte olduğunu söylemişti. Toprağın açılıp büyük bir çukur oluşturduğunu ve babamın içine düştüğünü düşünüp duruyorum. Yok oluncaya kadar. Burada gezinenlerin başına bu gelir." Abbie yavaş yavaş kaybolan babasının görüntüsünü silmek için gözlerini kapattı yine. "Döneceğini sanmıyorum. Annem eve, bize döneceğini söylüyor. Ama toprak onu çoktan yuttu."

Uzanıp elini tuttum. Teni yumuşaktı. "Sana ve annene bir şey olmayacak," dedim. Avucu elimde taş gibi ağırdı. Sonsuza dek böyle kalmak istedim.

"Margot," diye fısıldadı Bay Hill sınıfın karşı tarafından. Boncuk gibi gözleriyle gözlüğünün ardından beni izliyordu. Dudakları kımıldadı ve ağzından tek bir sözcük çıktı. *Odaklan.* Ama odaklanamıyordum. Sadece kenarında durmama rağmen dünyamız çözülüyor ve ufalanıyordu. Benim ve Abbie'nin dünyası.

Abbie'nin elini sıktım. O da kalemini ısırdı. İçimde yeni bir duygu büyüyordu, toprağa yerleşen ağaç kökleri gibi. Göğsümde keskin bir acıya sebep oluyordu. Ona üzgün olduğumu söylemek istedim.

Scanned with CamScanner

Yirmi Beş

Aynaya baktığımda yüzümdeki bütün hatların arasında annemi görebiliyordum ama önemli yerlerde değil. Gözlerimde ondan eser yoktu. Ağzım daha küçüktü. Yanaklarım daha dolgundu. O kısımların babama ait olduğunu düşünüyorum. Ya da bebek yağlarımı henüz atamamıştım.

Babama dair anılarım parçalar hâlindeydi ama yine de görünümümde ondan izler yakalıyordum. Boynumdaki çocuksu yağ gizliyordu ama çenem bir gün onunkine benzeyecekti. Bir de gözleri; gözlerimi ondan aldığımı umuyordum. Yuvarlak ve yeşildiler, topraktan çıkarılmış nadir taşlar gibi ve çamurlu.

Banyo aynası buğuluydu. Aynayı sildim ve tombul yanaklarımın ardına gizlenen babamın hatlarını bulmaya çalıştım. Tombulluğum geçecek ve yerini annemin kemikli yapısı mı alacaktı? Babamın yıllar sonra kalabalığın içine karışmış bir kızda kendini tanıyacağını umuyordum. Beni görecek ve aynı kanı paylaştığımızı bilecekti. Gözlerimi kısıp burnumu kırıştırdım. Odanın bütün köşelerini küf kaplamaya başlamıştı. Karanlığı duvarları lekeliyordu. Bej boya çürüyüp soyulmaya başlamıştı. Babam bundan kaçmıştı.

Sabunluk boştu ama annemin ruju oradaydı. Altın sarısı bir tüptü, yere düşürülmekten zedelenmişti. Bu evde eşyalarımıza iyi bakmıyorduk. Annem mağazalara nadiren giderdi. Nefret ederdi. İşleklik. Sesler. Sardalye gibi sıkışmış ama yemek gibi değil de insan gibi davranan kaybolmuşlar.

Annem yıllardır aynı ruju kullanıyordu. Kaybolmuşlardan birinden çalmıştı galiba. Tüpü parmaklarımın arasında tuttum, kapağını açtım ve derin bir nefes aldım. Ucuz rujun kokusu duyularıma nüfuz etti. Balmumu kokuyordu. Annem ruj sürdüğünde hep keyiflenirdi. Koku beni sakinleştirirdi.

Scanned with CamScanner

Ruju çevirip parmağımın ucuna sürttüm. Parmağımın uc
erik rengini aldı. Ruju altdudağıma bastırdım ama ağzımda
kaydı. Rengi çizgilerin içinde tutamadım. Koyu erik çenem
bulaştı.

Bitirdiğimde zoraki gülümsedim. Aynadaki yansımama
baktım; ağzımın iki yanına iki balık oltası saplanmış, ağzım
yanlara çekiyordu sanki. Genişletiyordu.

Aynı annem gibi görünmek istemiştim ve şimdi öyleydim
de ama tek gördüğüm şey çirkinlikti.

Scanned with CamScanner

Yirmi Altı

Annemin rujunu sürdüğüm gece, rüyamda artık gülemesin diye dişlerini çektiğimi gördüm. O dişleri görmek istemiyordum.

Çenesini açıp dişlerini tek tek çekerken hiç hareket etmedi.

"Seni seviyorum, anne," dedim. "Artık açlık çekmeyeceksin."

Dişlerini bir yığın hâlinde bırakıp onu yanağından öptüm. Sıcak olmasını beklemiştim ama soğuktu. Gözlerinin içinde sevgi aradım ama hiçbir şey yoktu orada. Boştular.

Eden elini omzuma koydu. Karşıma diz çöküp çenemi parmaklarının arasına aldı. Göz göze geldik, sonra, "Dinle, küçüğüm," dedi. "İnsanın gerçek doğasını asla dizginleyemeyeceğini bil. Deri ve giysilerle sarmalayıp sıcak tutabilirsin ama asla sonsuza dek dizginleyemezsin."

Annem sandalyesinde huzursuzlanmaya başlamıştı. Kıpır kıpırdı. Sabırsızdı. Eden beni usulca yana itip annemi dudaklarından öptü. O geri çekildiğinde annemin dudakları rujluydu ve ağzında dişsiz bir gülümseme belirdi.

Eden ilk dişi aldı ve parmaklarıyla annemin ağzını açıp dişi ilk yuvaya geri yerleştirdi.

Kanepede bir battaniyeye sarınmış hâlde, tek başıma uyandım. Annem sessizliğin ortasında horluyor, Eden'ın da burnundan ıslık sesleri çıkıyordu. Kapı açık kalmıştı. Kanepenin üzerinden baktığımda derin uykuda olduklarını gördüm. Düş görüyorlardı.

Düşlerimizi paylaşıyor muyduk acaba?

Scanned with CamScanner

Yirmi Yedi

Avlak bekçinin botları doğanın bir parçasına dönüşüyormuş gibi görünüyordu. Altına yuvalandıkları çalı dağınıktı. Saplar ve dikenler deriyi delip botların içine giriyordu. İçinden küçük yapraklar çıkıyordu. Ayrıca onları gizlediğimden beri yağan yağmurların ağırlığıyla sarmışlardı.

"Abbie seni özlüyor galiba," dedim onlara, Abbie'nin küçük yeşil kurdelesini düşünerek. "Bunu söylemedi ama anlaşılıyor. Okulda daha sessiz ve bana sizin yerinize gittiğini söyledi; tepenine üzerindeki büyük kayaya."

Botlar hareket etmedi, otlara su akıttılar sadece.

Başımı eğdim. Abbie'ye dair düşünceler yok oldu. "Bir şeyler farklı," dedim. "Annemin artık beni sevdiğini sanmıyorum."

Babam burada olsaydı, *Saçmalama, annen seni tabii ki seviyor,* derdi. Sonra parmağıyla burnumu gıdıklardı.

"Eden'ı benden daha çok seviyor. Onu *gerçekten* seviyor." Bana olan sevgisi kaprisleriyle birlikte yanıp sönen köz gibiydi, oysa Eden'a sevgisi kamp ateşiydi.

Botlardan birini alıp içindeki suyu boşalttım. Dizlerimin yanında küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Dizkapaklarım yere gömülüyordu. Altımda plastik poşetlerin ve çamurun arasında gizli yüzlerce ıvır zıvır vardı. Ama avlak bekçisinin botları değil. Botlarının soluklanmasına izin verdim.

"Abbie'yi özlüyor musun?" diye sordum botu elimde tutarak. Altından parmaklarıma ve avuçlarıma çamur bulaştı. "O sıcak yaz öğleden sonralarında, eşinden uzakta, annemin yatağında zaman geçirirken onu özlüyor muydun?"

Botlar sessizdi.

Scanned with CamScanner

"Üç parmağını yedim," dedim öylece. "Lezzetliydiler. Dirgerlerinden daha lezzetli. Eden seni tereyağı, galeta unu ve biberiyeyle pişirdi." Durakladım ve içi boşalmış botu yere bırakıp su dolu diğer tekini aldım. "Kaybolmuş etimiz kalmadığında, soğuk fasulye ve patates yiyorum. Korkunç. Midemi bulandırıyor." Botun içindeki suyu boşalttım ve su birikintisi biraz daha büyüdü. Dizlerim çamura biraz daha saplandı. "Senden kendime bir parça alsam, annem kızar mı sence?" diye fısıldadım deliklerden geçen bağcığa bakarak. "Eden annemi parmağında oynatıyor. Bu mezardan bu bağcıkları alırsam bana kızacaktır," dedim ama yine de bağcığı çıkarıp elime doladım. Sonra diğer botu aldım, onun da bağcığını çıkardım. Onları bileğime doladım, yeni bir bileklik gibi.

Burnumu bağcıklara dayayıp derin bir nefes aldım. Avlak bekçisinin kokusu kaybolmasa da zayıflamıştı. Bilekliğimin sadece toprak ve yağmur kokacağı günler gelecekti.

Annem bana bir keresinde, bedenimize bir kaybolmuş aldığımızda sonsuza dek kalması için onu doğaya iade etmemiz gerektiğini söylemişti. Ama avlak bekçisi sonsuza dek kalmayacaktı. Öteki kaybolmuşlar da. Ondan geriye sadece botlar ve bu bağcıklar kalmıştı. Diğer her şey yakında yok olacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Eden evden seslendi. "Kiminle konuşuyorsun?"

Botları çalının altına sokup ayağa kalktım. Eden bahçe patikasından ilerledi. Annemin robdöşambrını giymişti ve bana yaklaşırken süt gibi bacakları aralıktan çıkıyordu. Ayakları çıplaktı, kaybolmuşların çukuruna gidip çamurlu patikaya basıyordu.

"Küçüğüm," dedi yanıma gelerek. Parmakları benimkileri buldu. "Burada olmamalısın. O yadigârları boşuna gömmedik. Oradan çıkmamalılar." Parmaklarımı biraz fazla sıktı. "Toprağın altında ya da çalıların arasında olmaları gerekir."

Başımı kaldırıp ona baktım. Çenesi kilitlenmiş, gözleri ça-

Scanned with CamScanner

lının altındaki botlara sabitlenmişti. "Onlarla konuşuyordum sadece," dedim. "Onları gömeceğim. Konuşmayı bitirince."

Eden kaşlarını çattı. "Aklını mı kaçırdın?" diye sordu. "Bunun seni dağıtmasına izin verme. Tetikte ol, küçüğüm."

"Aklımı kaçırmadım," dedim. "O diğer kaybolmuşlardan farklıydı. Onu tanıyorduk."

Eden çömeldi, soluk dizleri çamurdan kirlendi. Saçları duştan sonra kıvrılmıştı ve yüzü nemliydi. Elini yüzüme bastırıp gözlerini benimkilere dikti. "Hepsi kaybolmuş," dedi bizim sözcüklerimizi kullanıp tatlarına bakarak. "Konuşma biçimleri. Görünümleri. Kim oldukları. Bunların önemi yok. *Hepsi* kaybolmuş."

Ama Eden yanılıyordu. Hepsi kaybolmuş değildi. Annem buna bana küçükken öğretmişti. Sadece bakarak aradaki farkı anlardı. Herkesin farklı meseleleri olduğu doğruydu. Kimi kaybolmuştu, kimi buraya zevk için gelirdi. Bizse karnımızı doyurmak için buradaydık. *Tatmak* için. Arası yoktu bizim için. Kaybolmuşlar, yatacak ve bir şeyler yiyecek yerleri olmasına rağmen evsiz, huzursuz ve yitik bedenlerdi.

"İçeri girsen iyi olacak. Bir zamanlar o ayakkabılarla yürüyen kaybolmuş yok artık"

"Abbie'nin babasıydı o," dedim.

"Abbie mi?" diye sordu.

"Sınıf arkadaşım."

Eden'ın kaşları çatıldı yine. "Onunla konuşmamalısın. Artık olmaz. Babası bir kaybolmuşsa, o da öyledir. Sen de öyle mi olmak istiyorsun? İstediğin bu mu?" Eden elimi daha da sıktı. Bütün kemiklerim kırılacak sandım ama dayandılar neyse ki.

"Ben kaybolmuş olmak istemiyorum," dedim. Aklımdan bile geçirmemiştim bunu.

"İyi," dedi Eden. "Şimdi içeri gidip annenin temizlik yapmasına yardım etmelisin. Çarşaflarını oturma odasında bırak-

Scanned with CamScanner

Elimi onunkinden çekip kurtardım ve gözlerimi ayak parmaklarıma dikerek başımı salladım. Eden'a baktığımda kesinlikle emin olduğum sadece birkaç şey vardı. Çok güzeldi. Yüzü hoşgörülü ve sıcaktı, güvenilirdi hatta ama nedense bana annemin yaptığı gibi *küçüğüm* dediğinde bile aramızda bir mesafe vardı. Beni uzak tutuyordu.

"Ben sadece sana göz kulak oluyorum, küçüğüm. Bunu biliyorsundur umarım." Beni bahçeden yukarıya itti. Kapıya ulaşıncaya kadar patikanın kıvrımlarını izledim.

Dönüp tekrar Eden'a ve botlara baktığımda, Eden dizlerinin üzerindeydi. Kürekle küçük bir çukur kazıp botları sığ mezara koydu.

En azından bağcıklar bende kalmıştı.

Scanned with CamScanner

Yirmi Sekiz

Annem koltuğa kıvrılmış, parazitli televizyonu izliyordu ama canavar gibi görünüyordu. Kamburunu çıkarmıştı, kemikleri yaprak gibi ince derisinin altına kurulmuştu. Annem sehpaya uzanıp üzerinden bir kürdan çekti. Kürdana gülümsedi ve altçenesindeki iki ön dişin arasına sokmadan önce ağzını açık tuttu. Dişleri ile dişetlerinin arasından yemek artıkları çıkardı, kürdan ağzının içinde kırılıncaya kadar devam etti.

Televizyon parazit yapmaya devam ediyordu. Annem dijital televizyon almak istemiyordu. Analog televizyonun doğallığını seviyordu. Koltuğundan izliyordu. Yanıp sönen ışığın arasında canavarı görüyordum. Annem sıskaydı ve gözleri çökütü. Işık tekrar yandığında ve ekranda görüntü sabitlendiğinde, kendisiydi yine. Çenesinde bütün dişleri vardı, dudaklarına ruj sürmüştü ve pembe yanakları yüzünü sabit tutuyordu. Annemin saçı gür ve cildi pürüzsüzdü. İyi beslendiğinde çok güzel görünürdü ve karnı toksa sevecendi. Kendimi gelecekte hayal ettim; aynı koltuğa oturmuş, tırnaklarımla dişlerimin arasından deri ve kemik parçaları çıkarıyorum.

Aynada yanaklarımı yoğurup yansımama baktığımda, onun kopyası olup olmayacağımı düşündüm; hem içten hem dıştan. Annemin rahminden, derisinden ve kemiğinden olmuştum, bu yüzden en derinlerimde aynı onun gibi olacağımı biliyordum. Kendimce güzel ama aç. Doyumsuz.

Zihnimin en kalın dokusunda karanlık düşünceler ve dürtüler biçimlendi. Ben *açlığı* annem gibi hissetmiyordum. Ortam sessiz olduğunda korkunç şeyler söyleyen bir ses beni kışkırtıyordu. Bana istersem cinayet bile işleyebileceğimi söylüyordu ama hiçbir zaman annem kadar zeki ya da kurnaz olamayacaktım. Annemin sesini andırıyordu, benden bir şey

Scanned with CamScanner

istediğinde kullandığı tatlı sesi. Mantığı pencereden dışarı fırlatmama neden olan ses.

"Kürdanlar biterse ne yapacağım?" diye sordu annem bana. Gülümseyip kanlı, kırık kürdanı yere fırlattı.

"Bilmiyorum," dedim, gözlerimi yanıp sönmeye devam eden televizyonun ekranından ayırmadım.

"O zaman kemik kullanmam gerekecek, değil mi?" dedi gülerek. "Şunu temizle," dedi kolçakta duran bileğini gevşetip tırnağıyla yeri işaret ederek. Dizlerimin üzerinde ilerlemeden önce kürdana baktım. Annem beni izledi. Yüz hatları yumuşadı.

Kürdanı alıp soluk bejin pembeye dönüştüğü yeri inceledim. Ucunu damağına fazla soktuğu yer. Kan tadına bayılırdı. Ama artık ben de bayılıyordum. Metal tadında olduğunu ve beni büyük, güçlü kılacağını biliyordum.

Annemin görüş alanından çıkıp mutfak dolabının kapısının arkasına gizlendiğimde, kürdana bir kez daha bakıp kırmızı ucunu hayranlıkla seyrettim.

Ağzımı açıp emdim.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

"Bence bu kaybolmuşumuzun en güzel eti olacak, her lokmanın tadını çıkarın," dedi Eden anneme bakarak. "Uzun süre buna benzer bir şey yiyemeyebiliriz."

Annem gülümsedi. Yakında yeni bir kaybolmuş olacaktı. Hep olurdu. Son etsiz kaldığımızda ıslak makarna onu delirtmişti.

"Yeni ailemize!" dedi Eden kırmızı şarap kadehini kaldırıp anneminkiyle hafifçe tokuşturarak. Ben de su bardağımı kaldırdım. Eden masanın karşı tarafından bana gülümsedi, sonra gözleri tabağıma odaklandı. "Hadi bakalım," dedi kadehini dudaklarına götürerek. "Bayılacaksın. Tadına doyamayacağım bir yemek."

Çatalım ve bıçağımı alıp eti kestim. Yumuşaktı. Çok yumuşak. Eden'ın bana kötü bir parça verdiğini sanmıştım ama yanılmıştım. Bana çok güzel bir şey vermişti. Dilimin üzerine koyduğumda, ilk ısırıkla ağzımda dağıldı. Kısa ömrümde yediğim en leziz şeydi. Annem parmaklarını ilk kaybolmuşunun beynine daldırdığında da aynı şeyi mi hissetmişti acaba?

Bu Abbie'yi düşünmeme neden oldu. Ağlak annesinin, küçük kulübelerindeki eski püskü kanepede sıkı sıkı kucakladığı zavallı Abbie. Babası asla ona dönmeyecekti. Hiçbir zaman ona sarılmayacak, kitap okumayacaktı. Babasını bir daha düşünmemesi için dilek tuttum sessizce; babası bütün anılarıyla birlikte buhar olup gidecekti ama içten içe babasını her zaman hatırlayacağını ve nerede olduğunu merak edeceğini biliyordum.

Ben de her zaman tadının ne kadar lezzetli olduğunu hatırlayacaktım.

Scanned with CamScanner

Otuz İki

Dallardan bir kare yaptım, sonra kenarlarına misina doladım. Benim tarafımdaki sayıları giderek artan dallar, ormandaki ağaçlardan dökülmüştü. Bir zamanlar biraz nem ve küf kaplı dalları, babamın eski alet çantasında bulduğumuz İsviçre çakısıyla soymuştum. Daha önce hiç tuzak kurmamıştım; en azından böyle değil. Kucağında oturduğum Eden misinayı sarmama yardım etti.

"Misinayı iyice etrafına sar," dedi Eden elleriyle elimi yönlendirerek. Parmakları soğuk ve hafifti, tırnakları parmak eklemlerimi gıdıklıyordu. "İyice dola," diye fısıldadı kulağıma. Sözleri rüzgâr okşamasını andırıyordu. Eden elimi tuttu ve misinayı dalların etrafına doladı. Elleri rahat ve hafifti, hayalet gibi. "Böylece tuzak bittiğinde güzel ve sağlam olacak."

"Tuzakla ne yakalayacağız?" diye sordum başımı kaldırarak. Bacaklarının arasına yerleşip karnına yaslandım. Babamın eski tişörtlerinden birini ve annemin eski kot pantolonunu giymişti. Tişörtün önünde, yıkanmaktan solmuş bir müzik grubu logosu vardı. Kot pantolonun içine sokmuştu ve saçı açıktı; gelip geçen esintiyi kışkırtıyordu. Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Hatta burnunun orası, çillerin bittiği yer biraz güneşten yanmış gibi görünüyordu.

"Tavşan," dedi Eden dudaklarını yalayıp gülümseyerek. "Fırında pişirip yiyebileceğimiz leziz bir tavşan." Gözlerini kapatıp tadını hayal etti.

Ağzım sulandı.

"Yeni kaybolmuşların bizi bulmalarını beklerken akşamları yiyeceğiz." Eden parmağıyla burnuma hafifçe vurdu. İçim ısındı. "Tavşan bir kaybolmuş değildir ama iyi bir yemektir."

Scanned with CamScanner

"Bu bana tavşan için fazla büyükmüş gibi geldi," dedim, yarısını inşa ettiğimiz çerçeveyi tutup bittiğinde erişeceği boyutu hayal ederek. "Ya dişleriyle içini kemirmeyi başarırsa?"

Ellerini belime dolayıp beni dizinin üzerine oturttu. O zaman onu görebileceğim en yakın mesfeden gördüm.

Annemin gördüğünü gördüm.

Gözleri biraz ateşliydi, karanlığın etrafında iki sarı halkası olan bulanık bir yeşildi. Eden sakin ama yüzeyin altında vahşiydi.

"Hiçbir tavşan misinanın içinden geçemez," dedi işaretparmağımı tutup misinayı etrafına sararak. "Çektiğimde ne oluyor, görüyor musun?" diye sordu misinayı çekerek.

Parmağımın üst kısmı morardı ve misina tırnağıma yakın bir yeri kesti. Bir damla kan tenimin üzerinde dengesini bulduktan sonra boğumumdan avucuma aktı. Eden misinayı gevşetip çıkardı.

"Karınlarımızı doyurabileceğimiz kadar büyük olmak zorunda. Ya küçük tuzağımıza yakalanan yolunu kaybetmiş bir yabani tavşansa? Ya da meleyen bir kuzu? Tuzağın onu hapsedip tutması gerekir; kaçmasına izin vermemeli. Misinaların arasında hareket edemeyecek kadar kaybolması gerekir." Kaşını kaldırdı. Galiba tuzağa yakalanmış ve etinden başka verecek bir şeyi kalmamış, kanaması olan ve meleyen bir kuzu hayal ediyordu. Ağzının kenarında bir sırıtış belirdi. "Kaçarsa ne yaparız? Tuzağımız yeterince büyük olmadığı için güzel bir lezzetten oluruz."

Elimdeki, kafesin başlangıç yerlerine baktım. Yerden topladığımız dallar bir kuzuyu taşıyacak kadar güçlü değildi ama misina güçlüydü. Kaçmaya çalışırsa onu kesip dilimleyecekti.

"Her yerini misinayla saracağız. Hayvancık kaçmaya çalışırsa, kan kaybedecek ve sonunda pes edecek. Küçük hayvanların direnme gücü azdır. Yeter ki doğru yere baskı uygula." Eden kanayan parmağımı tutup öptü. Altdudağına bulaşan kan çenesine damladı. Dilini çıkarıp yaladı ve gözlerini kapa-

Scanned with CamScanner

dı. Onun ağzındaki tadımı merak ettim. Ben de onun ağzını sulandırdığı gibi onun ağzını sulandırıyor muydum?

Annem ve Eden'ın küçük bir hayvanın –bir tavşanın– derisini yüzdüklerini hayal ettim; sonra hamurdan bir tabutla kaplıyorlardı. Fırında çok lezzetli olacaktı. Midem guruldadı ve Eden gülümsedi. Elini tişörtümün içine soktu ve leğen kemiğimin üzerindeki keseyi sıktı.

"Yalnız kaybolmuşları beklerken bu karnı doyurmamız gerek," dedi yanağımı öperek.

"Kızlarıma da bakın," dedi annem kapının çerçevesine yaslanarak. Bize bakarken hâlinden memnun görünüyordu. Sakindi. Çiçekli elbisesini giymişti, pazar günleri kiliseye giderken giyilen elbise; geçmiş yazlardan solmuştu ama elbiseyi üzerine örtmüştü sadece, bütün düğmeleri açıktı. Kürekkemikleri güneşi emiyordu ve memeleri özgürdü. Annem bizi seyrederken ayak parmakları ön basamaktaki tozlu toprakla oynuyordu.

Kadınların her zaman görünmeleri gerektiğini düşündüğüm gibi görünüyordu. Huzurlu. Rahat. Bir taş ya da dere gibi doğanın bir parçası. Eşini aldatan bir avlak bekçisi için böyle giyinmemişti. Çilleri akşam güneşiyle bir kez daha belirginleşmişti; tıpkı Eden'ınkiler gibi. Annemin dudaklarında yumuşak ama yorgun bir gülümseme belirdi ve başını kapıya yasladı. Saçını topuz yapmıştı ancak birkaç asi tutam esintiye kapılmış, etrafında oynaşıyordu.

Tekrar Eden'a baktığımda, anneme baktığını gördüm. Bana doladığı kolları gevşedi. "Seni iyi beslemek istiyorum," dedi anneme. "Sana bu tuzaktan bir yemek pişirmek için sabırsızlanıyorum."

"O tuzak pek iş görecek gibi görünmüyor," dedi annem gülümsememeye çalışarak. "Ben açlığımı kontrol edeceğim."

Bir araya tutturulmuş birkaç daldan ibaret kafesime baktım ve kaşlarımı çattım. "Bitmedi daha," dedim. "Ama fırına verecek kadar büyük ve güçlü bir şey yakalamayı planlıyoruz."

Scanned with CamScanner

Eden başını salladıktan sonra başıma yasladı. Kafatasımı kokladı.

"Yollar sessiz görünüyor bugün," dedi annem. "Bir kilometre öteye birkaç paslı çivi koymayı düşünüyordum. Bir kaybolmuş yakalarız belki."

"Belki iki kilometre uzağa," dedi Eden. "Buraya gelmelerini zorlaştırır. Ne kadar yorgun olurlarsa, o kadar iyi. Hem bugün hava sıcak. Yemeğe ve suya ihtiyaç duyacaklar. İyice perişan olsunlar."

"Anayolun hemen altından geçen siyah yola ne dersin?" diye sordu annem. "Fazla trafik olmaz. Yürüyüşçüler kullanır genelde. Okul otobüsünü yakalamayız hiç olmazsa."

Onu iki kilometre uzaktaki yolda, kavurucu güneşin altında asfalta babamın paslı çivilerini bırakırken hayal ettim. Lastiklere saplanmaya yetecek ama şüphe uyandırmayacak miktarda çivi. Sakin görünüşü aniden kayboldu. Çılgındı yine, kalbinde olduğu gibi, aç ve gözü dönmüş.

Scanned with CamScanner

Otuz Üç

Gece yarısı evimize karanlık çöktü ama perdelerin ve ağaçların arasından ay ışığı sızıyordu. Odanın köşesinde, bir zamanlar yanan ateşin küllerinin ve isinin yanında, annemle babamın düğün fotoğraflarından birine baktım. Birlikte mutlu görünüyorlardı. Babam yakasına kadar iliklenmiş bir gömlek giyip kravat takmıştı. Şıktı. Annemden büyüktü. Çok daha büyük. Fotoğraf siyah-beyaz olmasına rağmen dişlerinin sararmaya başladığını, saçının açıldığını ve cildinin yanaklarından sarktığını görebiliyordum.

Annemin elinde hatıralardan başka yaratabileceği bir şey yoktu ama babamın anıları zaten vardı.

O eski fotoğrafı katlayıp kanepe minderinin altına koymuştum. Yıllar içinde eskimiş, solmuştu. Parmaklarımla babamın çenesine dokunup cildinin hissiyatını merak ettim. Çenesinde kirli sakal olacağını biliyordum ama kılların arasında cildi yumuşak olacaktı. Nefesi sıcak olacak, duman kokacaktı. Sıcak bir yaz gecesinde tatlı sigara dumanı. Otobüs şoförü gibi kırışıklıkları olacaktı; ağzının kenarında ve gözlerinin etrafında. Annem onlara kaz ayakları derdi.

Ama annem düğün fotoğrafında gülümsemiyordu. Pastayı keserlerken kaşlarını çatmış, gözleri beyaz, kalın kremaya odaklanmıştı. Tatlı ve sakız gibi görünüyordu. Ağızda kalması gerekenden fazla kalan bir krema; damağa ve dişetlerine yapışan, dişler sızlayıncaya kadar yenen.

Babam gülümsüyordu, annemi dar belinden kavramış, bıçağı paylaşırlarken kendine çekmişti. Şakağı anneminkine değiyor, sıkı permasına ve yüz hatlarını biraz gizleyen ince duvağa baskı yapıyordu. Annem bir keresinde babamın müthiş bir sigara tiryakisi olduğunu, köz ve tütün koktuğunu söylemişti.

Scanned with CamScanner

Pastayla poz verirlerken karşılarında patlayan flaşın sıcaklığını hissetmeye çalıştım.

"Ne o?" diye sordu annem yatak odasından çıkıp yanıma otururak. Parmakları yerleşmiş tozla oynadıktan sonra ellerimi buldu ve tuttu. Fotoğrafı benden alıp inceledi. İfadesini izledim; *bir şey* görmeyi umarak. Herhangi bir şey. Yüreğinin soğuk derinliğinde, o da babamı benim özlediğim gibi özlüyor muydu?

"Bunu uzun zamandır görmemiştim," dedi kırışmış fotoğrafın üzerinden bana bakarak. "Nereden buldun?" İfadesi durgundu, ağzı düz çizgisini hiç bozmuyordu.

"Kanepe minderinin altındaydı," dedim benim koyduğumu söylemeyi ihmal ederek. "Özlüyorum onu, bazen."

"Gerçekten tanımadığın birini özleyemezsin," dedi annem, bir an için duraklayıp henüz dile getirmediği sözcükleri bastırarak. "Sen onun fikrini özlüyorsun." Alnı kırıştı. "O bu konuda uzmandı. Birinin fikrini sevmek. Bütün katmanları soymadan önce benim fikrimi sevdi." Annem elini sertçe karnına bastırdı.

Ona bakarak fotoğrafı parmaklarının arasından aldım. Babama baktım bir kez daha. Bir adamın basit bir fotoğrafından yola çıkarak iyi ya da kötü olduğunu anlamak mümkün müydü? Annemin bakarak anlayabileceğini söylediğini duymuştum ama babam sıradan görünüyordu. Sade. "Anlamıyorum," dedim anneme.

"Erkekler kadın fikrini severler. Kadın *sorusunu* severler. Çözülmeyi bekleyen gizem. Sonra da kadının, tıpkı onun gibi kendine ait bir kişiliği, nevrozları ve kaprisleri olduğunu keşfeder ve şuna karar verirler..." Annem devamını getirmedi. "Baban beni sevmedi. O kendine bir eş arıyordu. Benim açlığımı her zamankinden daha güçlü kılan da bu oldu. Benden mükemmel ve sessiz olmam bekleniyordu. Uysal. Bunu bütün hayatım boyunca hissetmiştim ama onunla birlikteyken hissettiğim gibi değil."

Scanned with CamScanner

Ona dikkatle baktım. Gözleri parkelerin arasında gezinirken geçmişindeki gizli koyları yeniden keşfetti. Kaşlarını çattı ve bir an için gözlerini kapatıp düşündü.

"Ömrümde hiç öyle bir açlık hissetmemiştim, küçüğüm."

"Nerede sence?" diye sordum, nerede uyuduğunu hayal etmeye çalışarak. Belki bir yaşlılar yurdunda bir battaniyeye sarınmıştı, cenin pozisyonunda ve çocuk gibi yatıyordu.

Annem omuz silkti. "Ona uğurlar olsun." Duraklayıp fotoğrafa baktı yine. "Sence burada güzel görünüyor muyum?" diye sordu içtenlikle.

"*Çok* güzel görünüyorsun," dedim avucundaki çizgileri okşayarak.

"On yedi yaşındaydım. Senin şimdi olduğundan beş ya da altı yaş daha büyüktüm. Aradığım erkeği bulduğumu sanıyordum. O kadar iyiydi ki, beni değiştirecekti ama hiç kimse aslında değişmez. Bir süre farklı olabiliriz ama iliklerimizde ve beynimizde doğru olanı asla değiştiremeyiz."

"Kötü bir adam mıydı?" diye sordum.

"İçten ve tatlı olabiliyordu ama istediğini elde edemediğinde öfkesini kontrol edemezdi. Çarpık bir mizah anlayışı vardı ve çok kızgın ya da üzgün olduğumda bile beni güldürebilirdi. Ama ona annelik yapmamı ve kaprislerine boyun eğmemi istiyordu. Diğer zamanlarda da sessiz olmamı ve güzel görünmemi."

"Kötü bir adama benzemiyor," dedim.

Annem yüzünde o kadar ciddi bir ifadeyle bana döndü ki, olduğum yere çakılıp kaldım. Yanağımı okşadı, çenemin ucuna kadar indi. Babamın çenesi. Kemiğin en sert noktasına bastırıp tırnağını derime batırdı. Annem çenemi işaretparmağı ile başparmağının arasında tutup tırnaklarını geçirdi.

"Şeytanın boynuzları var mı sence?" diye sordu.

Konuşmak istedim ama tırnakları çenemi sabit tuttu.

"Şeytan senin, benim gibi sıradan görünür."

O anda Eden yatak odasından çıktı, annemin geceliğini

Scanned with CamScanner

bağladı. Hayalet gibi hareket ediyordu, yanımızdan geçtiği gibi sessizce kanepenin kolçağına oturdu. "Şeyden mi konuşuyorsunuz..."

Eden cümlesini tamamlayamadan annem yine konuştu. "Şimdi benimlesiniz," dedi. "İkinize de sahibim. *Ailem.*"

Annemin omzunun üzerinden Eden'ın kendini kanepeye bırakışını izledim. Minderlerin arasına gömüldü. Hepimiz, karanlığın kollarında, bu sessizlikte yavaşça kaynayarak ve soluğumuzu tutarak öylece durduk.

Annem bir kutu dolusu fotoğraf çıkardı ve Eden'a saçlarının daha ipeksi, belinin daha ince ve cildinin daha temiz olduğu fotoğraflarını gösterdi. Eden annemin hâlâ çok güzel olduğunda ısrar etti; sadece farklı, daha olgun olduğunu söyledi.

Scanned with CamScanner

Otuz Dört

Başımı okul otobüsünün penceresine yaslayıp uyumaya çalıştığımda sarsıntı beni uyandırdı. Kafam cama çarptı. Tuzağı düşlemeye çalışıyor, yeterince güçlü dilersem küçük bir tavşanın ya da kakımın tuzağa girip yakalanacağını umuyordum. Fırından nar gibi çıktığı düşüncesi ağzımı sulandırıyordu.

Geçen haftalarda Eden'ın yemeklerini sevmeye başlamıştım ve gündüzleri havanda dövülmüş biber ve tuz hayal ediyordum; hamuru parmak eklemleriyle yoğuruşunu, avuçlarına üflediğinde unun havaya karahindiba yaprakları gibi dağılmasını düşünüyordum.

"İyi misin?" diye sordu otobüs şoförü direksiyondan uzağa bakarak.

Başımla onaylayıp ayaklarımı koltuğa çektim. Dünya uykulu gözlerimde düşsü sabah pusunu sürdürüyordu. Gözkapaklarım kapanmanın eşiğindeydi, kaloriferin sıcak havası yüzüme çarpar ve radyodaki derin ses sinyal sorunları yüzünden dağılırken iyice ağırlaştılar. Yavaşça bir köşeyi döndük ve midem çalkalandı.

Güneş parlak olmasına rağmen soğuk bir sabahtı. Midem bulanıyordu. Rüzgâr tepelerin doruklarından inip vadide toplanıyor ve güneş ışığı tarlalara yayılıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi şoför gözlerini yoldan ayırmadan. Bir köşeyi daha döndük ve sinyal lambasının belli belirsiz tıkırtısı ninni olup beni sessizliğe götürdü. "Gözlerinin altı şişmiş, uyumamışsın gibi."

Benzin kokan havadan derin bir nefes alıp verdim. En azından güzel kokuyordu burası. Şoförün içtiği sigaranın dumanı da hafifçe vardı kokuda. Ağaçlar seyrelmeye, yerlerini yavaş

Scanned with CamScanner

yavaş küçük kulübelere ve bahçelere bırakmaya başladı. Bu, okula yaklaşıyoruz demekti.

"Sen kesin sabaha kadar televizyonda çizgi film izliyorsundur. Gözlerin bozulacak. Ben tıfıl oğluma *günde sadece bir saat televizyon* diyorum." Şoför bir kez daha bana bakıp konuşmamı bekledi. "Bugünlerde siz çocukların eğlence anlayışı bu mu? Sabaha kadar televizyon seyretmek mi?" Kuru bir kıkırtı kaçtı dudaklarından.

"Ben dilek muskaları yapmayı seviyorum," dedim. "Ormanda bulduğum şeylerden. Bir de annem beni Morecambe'ye götürdüğünde kumsaldaki kumların arasında bulduğum şeylerden." Otobüs hafifçe yalpaladı, sonra toparlandı.

"Böyle şeylere bulaşmak için fazla küçük değil misin?" Şoförün alnı kırıştı ve gözleri irileşti.

"Hayır," dedim. "Muskayla bir dilek tutuyorum ve bazen gerçekleşiyor." Okul çantamı açıp içinde babam için yaptığım muskayı aradım. Sürekli çantanın bulunması zor köşelerine düşüyordu. Bu, dilek tuttuğum ilk muskaydı.

"Nedir o?" diye sordu çantamdan çıkarıp elimde tuttuğum tuhaf şeye kaşlarını çatarak bakarken.

Muska avucumda duruyordu. Ona nazik davranmak zorundaydım. Eski ip parçalarıyla kare oluşturacak şekilde bağlanmış dört daldan oluşuyordu. Aralarına benim kuruttuğum ve yıllar içinde sertleşmiş eski yapraklar ve çiçekler örmüştüm. Son derece narin bir şeydi ama bir şekilde kalem ve kitap dolu çantamın köşelerinde bozulmadan kalmayı başarmıştı. Merkezinde, örgünün içine küçük bir midye kabuğu katmak için olta misinası kullanmıştım.

"Bu babam için yaptığım bir dilek muskası. Annem buna gelgit dileği diyor çünkü midye kabuğunu bataklıktan toplamıştık."

"O kumsallar tehlikeli," dedi şoför, eserime bakmak için gözünü yoldan ayırarak. "Ve buradan çok uzak. O kadar uzaklaşmamalısın."

Scanned with CamScanner

Otobüs bir tepeyi aştığında midem ağzıma geldi. Ona annemin bir zamanlar gelgitin beni alıp götürmesini dilediğini söylemek istedim. Dalgaların alıp denize sürüklemesi, hiçbir zaman bulunamaması ve okyanusun derinliklerinde unutulması... "Uzun zamandır gitmedik," dedim.

Şoför nefes verdi ve ifadesi değişti. "Dikkatli ol, çocuk. O fena gelgitlere yakalanmak istemezsin."

Hızlı gelgitleri ve sahile getirdikleri kabukları düşündüm. "Bu midye kabuğunu babam için bir dilek tutmak için aldım."

"Zavallı adama neden büyü yapıyorsun?" diye sordu ama ifadesi sertleşti. Aniden yaşlı ve sert göründü. Yüzündeki kırışıklıklar daha da belirginleşti. Neyin onu insan ve başkalarını kaybolmuş kıldığını merak ettim. Otobüs şoförü asla bir kaybolmuş olamazdı. Benim için değil. Beni dinlediği için belki. Gerçekten *dinlediği*, sözlerimi sindirip hatırladığı için.

"Geri gelmesini diledim," dedim. "Annem bana dördüncü yaş günümden hemen önce gittiğini söyledi."

Otobüs şoförü bir şey demedi. Konuşmadan önce sözlerini tartıyordu; un ya da tereyağı gibi. Çocuklar, yetişkinlerin sözlerini küçük porsiyonlar hâlinde alırlardı. Yetişkinler tartışma sırasında bazı parçaları keserlerdi; baş edemeyeceğimizi düşündükleri kısımları. Oysa onlar en çok ihtiyaç duyduğumuz parçalardı.

"Oldu mu peki?" diye sordu şoför direksiyonu sıkıca kavrayarak.

Başımı yana eğdim.

"Onu geri getirdi mi?" diye sordu.

Avucumdaki muskaya baktım ve tuttuğum dileği düşündüm. *Babamın gelip beni bulmasını diliyorum.* Düğün fotoğrafındaki ayrıntıların dışındaki parçaları giderek kayboluyordu. Kokusu. Saçının dokusu. Giysileri. Gözlüğünün şekli. Tutunabildiğim tek şey elleriyle çalışan bir adam olduğunu bilmekti. Odun kırar, avlanır ve tamircilik yapardı. Gözleri otobüs şoförününkiler gibi yorgundu ve içimde, hayatta bulamadığı

Scanned with CamScanner

bir şeyin arayışında olduğuna dair bir his vardı. En azından annem ve benimle paylaştığı hayatta bulamadığı.

"Hayır. Getirmedi," dedim.

"Biliyor musun, ben de babamı genç bir adamken kaybettim."

"Öyle mi?" diye sordum ona bakarak. Gözleri benden gizlediği küçük parçaları çözmem umuduyla parladı.

"Çok da öfkeliydim bu yüzden."

"Neden öfkeliydin?"

"Benden bir şeyin çalındığını hissediyordum. Onun ellinci ya da benim on beşinci yaş günümde birlikte ne yapacağımızı düşünürdüm. Hiçbir zaman katılamayacağı Noelleri ve düğünleri. Gittiğim her yerdeki boş sandalyeydi o. Ben onun yaşından büyüğüm şimdi. Bunda yanlış bir şey var sanki, değil mi?"

Geçip giden ağaçlara baktım. O kadar gülünç biçimlerde büyümüşlerdi ki; kıvrılarak ve dönerek, yaprakları dallarına tutunurken kelleşerek.

"Sen doğru yoldan şaşmamaya bak, Margot." Adımı söylediğinde ciddi olduğunu anladım. İnsanlar adımı nadiren söylerdi. "Bunu yaparsan, işlerin yolunda gidecektir."

Taşra yollarının dolambaçlı virajlarını izlerken, doğru yolun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Bütün bildiğim sonunda bir güneş olduğuydu; gökyüzünün içine kanayan turuncular ve kırmızılar.

Avucumdaki muskaya bakıp ipi ve yaprakları inceledim. Bunu yapabilirdim. Doğru yolda güneşe doğru yürüyebilirdim. Başımı sallayıp muskayı tekrar okul çantama koydum. Kapılar göründü ve otobüs yavaşlayıp durdu.

Otobüs şoförü derin bir nefes alıp verdi. "Söz mü?" diye sordu el frenini çekerken.

"Söz."

Scanned with CamScanner

Otuz Beş

Yağmuru hep sevmişimdir. Kafasına göre çok şiddetli ya da hafif olabilir ve bir fırtınanın başlangıcında hangi yöne gideceğini kestirmek mümkün değildir.

Abbie sandalyesinde arkasına yaslanıp bana fısıldarken gözlerimi kapattım. Yağmur onu bastırıyor, sözcüklerini ve seslerini kesiyor, pencere camlarına yağmur damlaları çarpıyordu. Sınıfımızın ötesinde dünya griydi. Yaklaşan nemli yaz bizi gökyüzünün altında sıcak tutuyordu.

"Eskiden, hangimizin elinin daha büyük olduğunu görmek için ellerimizi birleştirdiğimiz bir oyun oynardık. Ellerinin benimkilere kıyasla ne kadar büyük olduğuna şaşırırdı. Benimkiler küçücüktü. Bana ellerimin hiç büyümeyeceğini söyler, sonsuza dek böyle küçük kalacağıma söz vermemi isterdi. Kadın olmamı istemiyordu." Abbie duraklayıp parmaklarına baktı. "Ona hiç büyümeyeceğim diye söz verdim."

Arkasına yaslanırken ağzının kenarında titreşen hüznü gördüm. Altdudağındaki titreme. Babasına verdiği sözü çoktan bozmuştu. İri dişlerinin sonuncuları çıkıyor, damaklarından küçük çenesine düzensiz tuğlalar gibi bastırıyorlardı.

"Bugünlük bu kadar, toparlanabilirsiniz," dedi Bay Hill.

Birazdan buradan çıkacaktım. Masada yemek olmasını umarak tuzağı kontrol edecektim. Eden ile annemi görecektim. Sessizlikte pencerenin önüne oturup Abbie'yi düşünecektim. Onu düşünmek, onun yakınında olmaktan daha kolaydı. Neredeyse tadını alabileceğim kadar yakınında olmaktan. Sonuçta annem ve Eden haklıydılar: Avlak bekçisi bir kaybolmuşsa, o zaman o da öyleydi.

Çantama kalemlerimi doldururken Abbie beni bileğimden

Scanned with CamScanner

kavradı. "Çok yalnızım, Margot," dedi gözleri dolarken. "Annem ortalıkta değilse hep tek başımayım."

Ona sarılmak istedim ama kollarımı iki yanımda tuttum. Bazen ben de kendimi yalnız hissediyordum, evde Eden varken bile.

"Annem ağlamayı kesmiyor. Sürekli ağlıyor. Çığlık atıyor. Gerçekten yüksek çığlıklar. Geceleri ben uyumaya çalışırken. Bazen benimle küçük yatağımda uyuyor çünkü o da yalnız olmak istemiyor."

"Hep böyle olmayacak," dedim, babam bizi terk ettikten sonra annemin hâlini düşünerek. Mutfak masasına otururdu. Sadece bir kere ağladığını hatırlıyorum, ondan sonra gözyaşlarını rafa kaldırdı ve yüzünü düzeltti. Ondan sonra babam için hiç ağlamadı. "Kendini yalnız hissetmemelisin. Arkadaşların var. Ben senin arkadaşınım." Elimi çantama sokup muskamı çıkardım. Babam her neredeyse bana geri gelmiyordu. Abbie'nin babası da geri gelmeyecekti ama onun bu dilek muskasına benden daha çok ihtiyacı vardı. "Bunu babam gittiğinde yaptım ve sana vermek istiyorum." Avlak bekçisinin botlarından aldığım bağcıklarla yaptığım bilekliği çıkardım ve dallardan oluşan çerçeveye sardım. Sonra da içine Abbie'ye dönmesi için sessiz bir dilek koydum. "Bununla dilek tutabilirsin," dedim.

Abbie muskayı elimden aldı ve midye kabuğunu öptü. Beni kazağımın kollarından çekip bana sarıldı. Önce kollarım iki yanımda öylece sarktı ama sonra kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Kurdelesinin yanındaki saç teli burnumu gıdıklarken saçı elma kokuyordu. Parmaklarımla uzanıp saç telini aldım. Geri çekildiğinde sarı saç telini cebime koydum.

"Seninle arkadaş olmak istiyorum, Margot," dedi. "Sırlarını paylaşan ve erkeklerden konuşan iki arkadaş."

*

Scanned with CamScanner

Ormandaki eğreltiotlarının altına gizlenerek, annemden ve Eden'dan uzakta, saç telini avucumda tuttum. Abbie'nin saç telini güneş ışığına tuttuğumda düz ve sarıydı. Altından bir ip gibi görünüyordu. Ağzımı açıp dilimin üzerine koydum. Elma tadı yoktu. Abbie tadı vardı.

Gözlerimi kapattım. Ondan aldığım bu küçük parçayı yut-tum.

Şimdi Abbie'nin bir parçası babasıyla birlikteydi.

Scanned with CamScanner

Otuz Altı

Boş tuzağa bakmak tam bir hayal kırıklığıydı. Haftalardır hiçbir şey yakalanmamıştı. Ne bir tavşan. Ne bir kuzu. Ne de bir kakım. Yakınındaki çamurda bıraktığım ayak izlerinden başka hiçbir şey yoktu.

Eden beni pencereden izliyordu. Pencereyi açıp başını rüzgâra çıkardı. "Başında beklenen su asla kaynamaz," dedi. "İçeri gel, sana sıcak bir içecek hazırlayayım."

"Karnım aç," dedim.

"Bu gece makarna yapacağım. Merak etme, küçüğüm. Aç kalmayacaksın."

"Ama ben makarna istemiyorum. *Et* istiyorum," dedim boş tuzağa öfkeyle bakarak. Çenemi dişetlerim ağrıyıncaya kadar sıktım.

"Neden dereye ya da ormana gitmiyorsun? Çay saatine kadar oyalan. Birazdan yemek yapmaya başlayacağım, sen de boş karnını unutacaksın," dedi. Eden bana annemin gülümsemesini istediğim gibi gülümsedi; sıcak ve sevecen. Sıcak ellerinin karnımı okşayıp sıktığını hayal ettim.

Dereye giden toprak patikaya gitmeden önce, yakındaki bir ağaç kökünde ayakkabılarımın bağcıklarını sıkıca bağladım. Tel örgünün üzerinden atlayıp yola çıktım. Karşıya geçerken asfalt tozluydu, çukurların ve su birikintisi vaatlerinin yanından geçtim. Son zamanlarda bu yollar çok sessizdi. Annemin bir kilometre ileriye serptiği çiviler kapımıza hiç kaybolmuş getirmemişti. Çiviler fazla paslıydı muhtemelen. Ya da gezginler arka yollardan uzak duruyorlardı.

Dereye gelince kıyıya inip taşların üzerine oturdum. Kıyıdaki uzun çimlerin ve ısırgan otlarının arasında baldıran da

Scanned with CamScanner

yetişirdi. Biraz toplayıp cebime koydum. Annem kaybolmuş-
lar için kullanabilirdi.

Orman buraya çok uzak değildi. Derenin karşı tarafında
açık alan ve ağaç sınırı birkaç yüz metre ilerideydi. Tavşanla-
rın yavrularıyla yaşadıkları yerdi orası; ağaçların sohbet ettik-
leri, rüzgârın sırtında fısıldaştıkları yerdi. Taşların ve suyun
üzerinden geçerken baldırım kıyıdaki ısırgan otlarına sürtün-
dü. Tenimde küçük kızarıklıklarla hafif bir iz bıraktı fakat ben
ormana doğru yürümeye devam ettim.

Ormanda ağaç yaprakları güneşi engelliyordu. Ormanın içi
karanlık ve soğuktu. Ben daha derinlere ilerlerken yapraklar
ve dallar mırıltılarını paylaştı.

"Sen," diye bir ses geldi. Doğa seslerinin arasında zor du-
yuluyordu.

Ağaçların arasına baktım ama kimse yoktu. Yaprakların
arasından loş ışık noktaları sızıyordu.

"Buradayım," dedi ses.

Eğreltiotlarının üzerine baktım. Orada, bir ağaca yaslan-
mış, yaralı bir kadın duruyordu. Hayır, yaralı değildi. Bir kay-
bolmuştu. Kemiklerimdeki et benimle konuştu. Kesinlikle bir
kaybolmuştu. Biliyordum çünkü kaybolmuş görünüyordu.
Gözlerinde bir parıltı vardı; insanları kaybolmuş kılan bir yal-
nızlık. Saçı siyahtı, atkuyruğu yapmıştı. Saçının birkaç tutamı
tokadan kurtulmuştu. Toprak kaplıydı ve cildi rengini yitir-
mişti. Yanında bir sırt çantası duruyordu.

"İyi misin?" diye sordum, devrilmiş bir kütüğün üzerinden
atlayıp ona doğru yürüyerek.

Ne kadar güzel olduğunu fark ettiğimde ağzım sulandı.
Gördüğüm en kahverengi gözlere sahipti, iki küçük fındıktı
resmen ve yanakları yuvarlak, dolgundu. Yanaklarının bir za-
manlar pembe olduğunu ama saatler ya da günler içinde griye
döndüklerini görebiliyordum.

"Sancım var," dedi yaralı kaybolmuş paltosunu kenara çe-

Scanned with CamScanner

kerek. Paltosunu sıcak kalabilmek için battaniye gibi kullanmıştı. "Geceyi burada geçirdim. Sinyal alamıyorum. Lütfen."

Karnına baktım. Göbek deliğinin yakınında kanayan, geniş bir kesik gördüm. Bu kaybolmuşun fazla ömrü kalmamıştı ve annem bana halihazırda ölmüş bir kaybolmuşun, kaybolmuş sayılamayacağını ve ölürken mutlu değilse tadının berbat olacağını söylemişti. "Sana yardım edebilirim. Yakında oturuyorum. Seni evime götürüp yardım edebilirim. Barınak. Yemek." Bu kaybolmuşu eve canlı götürebilirsem, annem ve Eden beni çok severlerdi.

Ama kaybolmuş kendinden geçmek üzereydi. Başı ağacın gövdesine düşüyordu hafifçe. "Bir dalın üzerine düştüm ve çekip çıkardım. Çok kan kaybettim," dedi kaybolmuş, sesi sessiz bir fısıltı hâlinde. Dalı çekip çıkarmakla hata yapmıştı. Kanı damarlarında tutabilmek için olduğu yerde bırakması gerekirdi.

"Sorun yok. İyileşeceksin," dedim, saçını kulaklarının arkasına itip alnındaki teri silerek. Annem olsa böyle yapardı. Ona yaklaşıp elimi kolunun altına koydum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Onu ayağa kaldırırken uludu. "Telefonumuz var. Yardım çağırabiliriz." Ona umut verdim, umudun kasları ve yağıyla kavrulduğunda nasıl bir tat yaratacağını hayal ederek.

Kaybolmuş eşyalarına uzandı ama onu kenara çektim.

"Ben alırım," dedim. "Sana ağırlık yaparlar. Önce seni eve götürelim..." Eden'ı düşündüm. Bir şeyi arzuladığında ne kadar baskın olabildiğini düşündüm. Ben de öyle olmak istiyordum. Bu kaybolmuş, *benim gerçek kaybolmuşum*, ona ne dersem yapacaktı. Sırt çantasını omuzlarıma geçirdim.

Ormanın içinden döndük, ağaç sınırını geçip dereye ilerledik. Sudan geçerek, taşların üzerinden atlayıp tırmanarak yürüdük; kaybolmuşum sendeliyor, dizleri çamura saplanıyordu. Yarasını tutup ağladı.

"Az kaldı," dedim. "Şu kapının diğer tarafına geçince güvende ve mutlu olacaksın." Eden onu tereyağı ve biberiyeyle

Scanned with CamScanner

ovup fırına verdikten sonra tadının nasıl olacağını hayal etmeye başlamıştım bile. Deri her zaman en sevdiğim kısımdı. Tavuk derisinden çok daha sulu olurdu. Kaybolmuş ağzımda dağılacaktı. Boş karnımı dolduracaktı.

Bahçe kapısını açtım ve topallayarak içeri girdi, dizleri çözülüyordu. Toprak patikada durakladığımızda bayıldı. Eden ön kapıdan çıktı ve basamakları hızla inerek bize koştu; önlüğünü beline bağlamış ve akşam soğuğuna karşı hırkasına sarınmıştı.

"Ah, Tanrım," dedi. Derin bir nefes alıp yanımıza koştu ve kolunu kaybolmuşun omzunun altına geçirdi. "Dur sana yardım edeyim." Eden eve baktı. "Ruth, çabuk gel!"

"Onu ormanda buldum," dedim, Eden kaybolmuşu benden alırken. "Mutlu olması gerekiyor."

"Şükür ki buldun. Yoksa ne yapardık?" diye sordu Eden. Gözleri parıldadı, gözbebekleri büyük, siyah ve gururluydu. *O bakış*. O bakışta ihtiyaç duyduğum her şey vardı. "Seni içeri taşıyalım," dedi kaybolmuşa ama kaybolmuş neredeyse ölmüştü. "Margot, saçı için biraz çiçek getir. Onu rahatlatmamız gerekiyor. Memnun edelim."

Annem şimdiye kadar hiç görmediğim kadar hızlıca koşarak geldi. Kaybolmuşun diğer kolunun altına girdi ve beni kenara itti. Kaybolmuş sessizce bir şeyler mırıldandı ve başı önüne düştü. "Lütfen," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Yabani çiçek ve karahindiba toplamak için koşarak dere kenarına indim. Kanlı parmaklarımla her çiçeği sapından kopardım. Eve dönerken çamur dizlerimi sıyırdı.

Eve geldiğimde kadın inliyordu. Kaybolmuşlarımızı koyduğumuz oda kapalıydı ama içeride olduklarını duyabiliyordum. Eden ağlayan kadını kulağına şiirler okuyarak yatıştırıyordu.

"İyileşeceksin," dedi Eden kapalı kapının arkasında.

"Nefes alamıyorum," dedi kaybolmuş. Bunların son sözleri olup olmayacağını merak ettim.

Scanned with CamScanner

Annem kapıyı açtı ve aralıktan başını çıkardı. "Çiçekleri getirdin mi?"

Başımı salladım ve topladığım çiçekleri annemin avuçlarına bıraktım. Annem ruj, dans, şarap ve eski kasetlere başvurmadan odaya girdi. Çiçekleri saçına yerleştirip yerleştirmediklerini merak ettim. Ya da ona şarkılar söyleyip söylemediklerini. Kanayan yarasını iyileşsin diye öpüp öpmediklerini.

Kaybolmuşun mutlu olması gerekiyordu.

Parlak ve yakıcı güneş batarken, annem ve Eden kaybolmuşu karanlığa götürdüler, son anlarında ona kendisini harikulade ve özgür hissettirdiler. Kaybolmuşu eve getirerek doğru olanı yapmıştım.

O gece yemek yiyecektik. Hem de gayet güzel yiyecektik.

Scanned with CamScanner

Otuz Yedi

Eden'ın ayak bileğinin arkasında bir damla kan kalmıştı. Yoğun ve kırmızıydı, teninin hatlarını bulurken ardında iz bırakmıştı. Ölü kaybolmuşun parçalarını doğrama tahtasına taşırken, kan ayağının kavisine bulaştı. Kaybolmuş son anlarında bağırmamıştı bile. Ne olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan bilincini yitirmişti.

Eden bana kaybolmuşun saçına çiçekler öreceğine söz vermişti ama belki ona çiçeklerin örgülerinden düşmesine neden olacak kadar sert davranmışlardı. Saçını tarakla tarayıp derenin kenarından topladığım karahindibaların saplarını tuttururken fazla çekmiş olabilirler miydi? Dünya sonsuza dek uzaklaşırken onu parıldayan alnından öpmüşler miydi?

Annem içeride derisini etinden yüzüyor, etini de kemiklerinden ayırıyordu. Kan kokusu her zamankinden daha güçlüydü.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Eden yanıma gelip elini omzuma koyarak. Giysilerinde tek bir kan damlası bile olmamasına rağmen, ardında kızıl renkte ayak izleri bırakıyordu. Onları parkelerden çıkarmak kolay olamayacaktı. Kestane rengi lekeler kalacaktı.

Eden karşımda ağır nefesler alıp verirken o kadar tatlı kokmuyordu artık. Kan ve ter kokuyordu. Alnı sarı ampulün sarı ışığında parıldıyordu.

"Bana onun mutlu olduğuna söz ver," dedim. "Mutlu değillerse onları yiyemeyiz."

"Karnın aç, değil mi? Annen ve benim kadar açsın, değil mi?" diye sordu Eden.

Scanned with CamScanner

Başımı sallayarak onayladım.

"Daha fazla o berbat ıslak makarnadan ya da dondurulmuş patates cipsinden yemek istemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım yine.

Eden'ın ağzında bir gülümseme belirdi ve dişleri göründü. "Elimizden geldiği kadar mutluydu. Rahattı hatta, o kırık bedenin içine hapsolmuştu. Bu kaybolmuş için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Ölmek üzereydi zaten. Karanlıktan birkaç saniye uzaktaydı. Yararsız bir asfalt leşi olmaktan birkaç saniye uzaktı. Biz asfalt leşinden iyisini hak ediyoruz, değil mi?"

"Evet," dedim ama göğüs kemiğimin altında bir sancı hissettim; kaburgalarımdan çıkmak istermişçesine zonkladı. Bir şey bana, *Hayır, daha iyisini hak etmiyoruz,* dedi. Kaybolmuşun kıvrımlı siyah saçlarıyla uykuya daldığını hayal ettim, saçında karahindibanın sarı yaprakları ve alnında ter parıltısıyla. Son rüyasına süzülürken.

"Annen şu anda deli gibi çalışıyor; önümüzdeki iki hafta iyi beslenmemiz için kan, ter ve gözyaşı akıtarak eti hazırlamaya çalışıyor. Kapıyı çalıp ona teşekkür edebilir, ortalığı toplamak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorabilirsin. Bu lütuf için minnettar olmalıyız. Sen de kaybolmuşu eve getirdiğin için kendinle gurur duymalısın. Sen, küçüğüm, bunu sen başardın." Eden'ın başparmağı elmacıkkemiğimi okşadı. Sıcaktı. "Biz de seninle çok gurur duyuyoruz." Bir an için gevşedi ve elini çekti. "Hadi." Sırtımı okşayıp beni kapıya doğru itti.

Kanlı işi genellikle annem yapardı.

Eden beni bir kez daha kapıya doğru itti. Çıplak ayaklarımla Eden'ın ardında bıraktığı küçük kan birikintilerine bastım. Parmaklarımın arasında pıhtılaşırken soğuktu. Çaldığım sırada kapı her zamankinden daha büyük görünüyordu.

"Anne?" diye seslendim. Kapının arkasından bir kemik çatırtısı duydum. "Anne, Eden beni yardıma gönderdi." Ayak parmaklarımın arasındaki kan pıhtılaşıp kabuklanmaya başlamıştı bile.

Scanned with CamScanner

Kapı açıldığında annemin üzerinde eski bir kot pantolon, solmuş bir tişört, sarı lastik eldivenler ve plastik bir önlük vardı. Güzel ve temiz olması gerekiyordu ama yerde emekleyerek çalışmaktan dizleri kızarmıştı. Alnında silmekten kaynaklanan bir kan lekesi vardı. Kesik kesik nefes alıp veriyor, omuzları inip kalkıyordu. Akciğerlerinin şiştiğini ve kaburgalarına baskı yaptığını düşündüm. Çok yorgun görünüyordu. Annem yüzüne dökülen saçı geriye attı ve yanağında bir kan lekesi bıraktı.

"Çok cömertmiş," dedi annem, Eden'a gülümseyerek. "İçeri gel öyleyse." İçeri girmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Annem kenara çekildi. Odaya göz gezdirdiğimde, onun ve babamın evlilik odalarının neye dönüştüğünü hatırladım. Bir zamanlar beyaz olan duvarlar şimdi nikotin sarısıydı ve lambalar sökülmüştü. Neredeyse boş bir alandı. Bir yatak vardı ama suntanın üzerinde şilte ya da çarşaf yoktu. Pas tutmuş demir karyolanın üstü, kaybolmuşun derisi ve giysileriyle kaplanmıştı.

Burada babamla ilgili hiçbir şey kalmamıştı. Oda boştu, güneşten solmuş duvar kâğıdı sökülüyordu yer yer. Annem bir zamanlar kalın, tüylü halının olduğu yere, parkelerin üzerine ince, plastik bir levha sermişti. Koku çamaşır suyu ile çürük yumurta karışımıydı; iğrençti ve burnumdan girip ciğerlerime yerleşmek için sabırsızlanıyordu sanki.

Tavanın ortasından bir kanca sarkıyordu. Annem o kancaya kaybolmuşun ayaklarını bağlamıştı. Cesedin tamamının derisi yüzülmüştü. Altına kanı toplaması için bakır bir leğen yerleştirilmişti. İçinde kırık karahindibalar ve sapları daire çizerek yüzüyordu, kaybolmuşun kafatasından ayrılan saç tellerine dolanmışlardı.

Kaybolmuşu ormandaki kadın olarak görmedim artık.

Orada bir insan vardı ama şimdi tek gördüğüm etti. Bir kasabın domuzu olabilirdi çünkü onu *kişi* yapan şey, et bıçağıyla kesilip kovanın içine atılmıştı.

Scanned with CamScanner

"Ne yapmamı istersin?" diye sordum odada etrafıma bakınıp kapı eşiğinden geçerek. Avlak bekçisini eti için parçaladıklarında da odanın böyle görünüp görünmediğini merak ettim.

"Muşambayı silebilirsin," dedi annem, köşedeki kovayı ve paspası işaret ederek. "Mutfaktaki deterjanı kullan. İyice doldur. Sıcak ve köpürmüş olsun."

Kovayı alıp mutfağa gittim. Arkama baktığımda Eden kaybolmuşların odasının dışında yere uzanmıştı ve annem onun ayaklarını yalıyordu. Son kan lekesi de annemin dili tarafından yalanıp ayak parmaklarından kaybolduğunda, Eden kıkırdadı. Annem yerleri de yalayıp temizleyecek miydi acaba?

Kovaya su koydum. Sıcak. Köpüklü. Aynı annemin istediği gibi. Tekrar kaybolmuşun odasına girdiğimde, kapının eşiğini geçerken demirin sıcak ve kalın battaniyesine çarpmış gibi oldum. Yavaşça bir sağa bir sola sallanan cesedi seyrederken, burann bir mezbaha olduğunu fark ettim. Karkas gıcırdıyordu.

"Seni güzelce temizleyeceğiz," dedim ete uzanarak. Elimi karnına bastırdım. Yumuşak ve nemliydi. Hâlâ sıcaktı. "Boşuna ölmedin. Karınlarımızı güzelce doyuracaksın."

Scanned with CamScanner

Otuz Sekiz

Eden son kemiği dudaklarının arasına aldığında, dişleri tekrar dışarı kayan eti ısırdı. Nihayet doymuştu. Annem ve ben bir süre önce bitirmiştik ama Eden bu sefer daha yavaşça yemişti; geçen seferkinden uzundu. Artık bir vücudu yemiş, ona karşı doyumsuz bir iştah geliştirmişti. Hiç bu kadar aç birisini görmemiştim. Annemden bile daha açtı.

"Gerçekten sonsuza dek kalacak mısın?" diye sordum çatalımı ve bıçağımı tabağımın ortasına bırakarak. Parmaklarım tabağın kenarında gezindi ve Eden'ın hazırladığı etli sosun kalanını temizledim. Parmaklarımı ağzıma sokup emdim.

Eden kemiğini tabağına bırakırken gülümsedi. Seramikte çınlamıştı. "Bana bundan böyle kalan sonsuzluksa tabii."

"Ama önceki insanlar ne olacak? Annen, arkadaşların," dedim annemi, Abbie'yi ve otobüs şoförünü ardımda bıraktığımı düşünerek. "Onları özlemeyecek misin?"

"Annem çok uzun zaman önce öldü. Ben doğduktan saniyeler sonra. Öldürdüğüm ilk insan oydu."

"Avlak bekçisi değil miydi?" diye sordum anneme bakarak ama annem çenesini eline dayamış Eden'ı izliyordu. Gözlerinin önüne bir tutam saç geldi ama o kadar dalıp gitmişti ki geriye atmadı. Esinti saçıyla oynadı, sessizlikte sağa sola çekti.

"Senin öykülerini bütün gün dinleyebilirim," dedi annem. "Bana anneni anlatsana."

"Adı Elaine'di. Evlere temizliğe gider, dizlerinin üzerine çöküp yerleri silerdi; bana hamileyken bile. Büyük, yuvarlak karnı ovup fırçaladığı halılara değerdi. Sürekli emekleme pozisyonundaydı. Çalışmaya hiç ara vermedi. Suyu da yaşlıca bir adamın halısının üzerindeyken geldi. Babam, o yaşlı adamın annem çığlık atarken ona yardım etmek için eğilmediğini söy-

Scanned with CamScanner

ledi. Hayır. Annemin yere düşüşünü izlemiş ve neden olduğu pisliği temizlemesini istemiş. Annem bir şekilde kendini dışarı atmış ve beni kaldırımın kenarında doğurmuş. *Daha başından ortalığı kirlettin,* derdi babam bana okula gitmeden önce bağcıklarımı bağlarken." Eden nefes alıp babasının sözcüklerini yuttu. "Bunu bana her gün söylerdi. Annemin orada olup yarattığım pisliği temizlemesi gerekiyordu galiba. Babam temizlik yapmaktan nefret ederdi."

"Babanı sever miydin?" diye sordum.

Parmaklarını tabağına götürüp kemikle oynadı. Kemik, elleriyle yediği için yağlı ve lekeli parmaklarının arasında hareket etti. "Hayır. Ama o da beni sevmezdi. Kendi kanımızdan olanları sevmek zorunda olduğumuz koca bir yalan."

Annem, Eden'ın elini tuttu.

"Babam her zaman düşündüğünü söylerdi; doğrudan, ağzından çıkan her söz kanıtmış gibi. Her şeyi kafasına göre yapmayı seven bir adamdı. Bu özelliğimi ondan almış olmalıyım. Baskın, açık ve anlaşılır olma arzusu."

Annemin eli masanın altına kaydı. Eden'ın bacaklarını okşadığını biliyordum çünkü babam bunu ona yaptığında hoşuna giderdi. Rahatlatıcı bir şeydi. "Doğuştan hikâye anlatıcısısın, Eden."

"*Annem* de öyleymiş. İnsanlar annemi, anlattığı hikâyelerden dolayı severlerdi. Ne zaman yeni biriyle tanışsam, sonunda ona annemi içinden çıkarken, güneşe ilk kez dokunduğumda öldürdüğümü anlattığımda yüzleri düşer. Ağızlarından *üzgünüm*'ler çıkar, kırık vaatler gibi. Ama ben hiçbir şey hissetmem. Ne hüzün ne de öfke. Annemin öldüğünü kabullendim. Diğer bebekler gibi kan ve bok kaplıydım, anneme fazla yüklenmiştim."

"Ben de annemi sevmedim," dedi annem.

Ama ben annemi çok seviyordum. Sırlarını benden geriye sadece toprağa karışmış artıklar kalıncaya dek tutmaya devam edecektim. Sırf onun karnını doyurmak için bir kay-

Scanned with CamScanner

bolmuşu eve getirmiştim. Karnını tok ve sıcak tutmuştum. Annemi seyrederken, yüzünün bütün hatlarını, yuvarlak gözlerini, küçük çenesini, sertleşmiş elmacıkkemiklerini ve kemerli burnunu özümserken, gerçekten isteyecek olsa ona atan kalbimi verirdim.

"Annem kötü bir insandı. Sırf torunu olsun istediği için beni kocamın yatağına sokmaya kararlıydı ama bu doğduğunda annem aramızdan çoktan ayrılmıştı," dedi annem dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle. "Şükür ki öyle oldu çünkü, küçüğüm, sen tamamen bana aitsin."

"Birbirimize ait olabiliriz," dedi Eden ikimize birer elini uzatarak. Annem avucunu Eden'ın eline bıraktı. Ben de masanın karşı tarafından uzandım. Eden ikimizin de elini güçlü bir şekilde sıktı. "Sen de sonsuza dek bizim küçüğümüz olarak kalabilirsin."

Eden gözlerini bana dikti ve üzerimden çekmedi. Gözleri iri ve hareketsizdi, ışığın altında parıldıyor ve yüzümün her ayrıntısını inceliyordu.

Scanned with CamScanner

Otuz Dokuz

Kanepe uyumak için rahat bir yer değildi. Sırtımda yayların omurgama bastırdığı yerler ağrıyordu. Annem ve Eden'ın odasından ses gelmiyordu. Eden rüya görürken bir zamanlar bana ait olan yatağın tadını çıkarıyor muydu acaba? Ben doğduğum günden beri o odada yatmıştım. Gecelerimi orada geçirmiştim; sıcak ve soğukta, geçen nadir arabaların seslerini dinleyerek.

Battaniyemin altından çıkıp yatak odasına yaklaştım. Kapı aralıktı. O odada her zamankinden daha çok zaman geçiriyor, battaniyenin altında fısıldaşıp duruyorlardı ama iyi uyuyorlardı. Havada ölü kaybolmuş kokusu vardı hâlâ. Baharatlar bile o kokuyu bastıramamıştı.

Yatak odasında tek kişilik iki demir karyola birleştirilmiş, annem ve Eden için içinde rüya görebilecekleri bir yuva oluşturulmuştu. Eden yatağın ortasına yakın uyuyordu, annem de onu güvende ve sıcak tutmak için kollarını ve bacaklarını beline dolamıştı. Ama ben annemin gizlice Eden'ın bizi terk edeceğinden korktuğunu düşünüyordum.

Eden'sız bir hayat düşünemiyordum artık. Bizimle kısa bir süre geçirmesine rağmen her an gidebilirmiş gibi hissediyordum. O gittikten sonra da geriye ne kalacağını merak ediyordum. Annem haftalarca susacaktı. Kendini yine ihmal edecek, kaybolmuş üzerine kaybolmuş yiyecekti.

Eden yatakta düz ve hareketsiz yatıyordu. Saçı açıktı, yastığın üzerine yayılmıştı. Yumuşak bukleler çarşafı okşuyordu ama yüzü ciddiydi. Yanakları çökük, dudakları çenesinin üzerinde duyarsız bir çizgi oluşturmuş hâlde, kapalı gözleri bile gözkapaklarının ardında hareketsizdi, rüya görmüyordu.

Annem kımıldandı ve battaniyeyi tekmeledi. Hava her zamankinden daha sıcaktı. Nemliydi. Gözlerimi kapattım ve ka-

Scanned with CamScanner

ranlıkta onlara doğru yürüdüğümü hayal ettim; battaniyenin altına girip sıcağa sarındığımı. Annemin teninde ısınma hissini özlemiştim.

Annem bir kez daha kımıldandı ve Eden'dan uzaklaşıp yatağın kenarına yerleşti, yanağını çarşafın yumuşaklığına bastırdı. Battaniyeler ipek gibi olmalıydı çünkü fena hâlde yıkanmaya ihtiyaçları vardı. Kullanıldıkça mutlaka yumuşarlardı.

Eden gözlerini açtı ve beni gördü. Gözbebekleri karanlıkta iri ve siyahtı. "Uyuyamıyor musun, küçüğüm?" diye fısıldadı.

"Sırtım ağrıyor," dedim. "Kanepeden."

Eden doğrulup yataktan kalktı. Vücudu geceliğinin altında ürpermiş, ay ışığının tenini aydınlattığı yerlerde tüyleri dikendiken olmuştu. Uzanıp her çıkıntıya tek tek dokunmak istedim. Kendimi tutamadım. Parmaklarımla kolunu okşadım; bir aşağı bir yukarı.

"Büyüyünce ben de senin gibi mi görüneceğim?" diye fısıldadım. "Yoksa anneme mi benzeyeceğim?"

"İkimize de benzeyeceksin," dedi yere çömelip saçımı okşayarak. "Anne olmak büyük iş. Ben bir kız çocuğu büyütmeye uygun olduğumdan emin değildim ama seninle..." Eden benimle yerde oturup saçımı okşamaya devam ederken dizleri yavaşça çözüldü. "Sen çok özel bir kızsın. Sessizsin ve düşüncelerini nadiren dile getiriyorsun ama yüzünden okunuyor. Birbirimizi kalplerimiz atmaya başlamadan önce tanıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Annem sana âşık galiba," diye fısıldadım. "Babama bile bu kadar âşık değildi."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüyorum; aramızda gerilmiş bir iple rahimde oluştuğumuzu." Eden'ı sıcak bir karnın içinde kıvrılmış olarak düşündüm; derin uykuda, görmesi gerektiği gibi rüya görürken.

"Sen bizi mi arıyordun?" diye sordum. "Arabanın ön koltuğundaki gazeteyi gördüm."

Scanned with CamScanner

Eden elini saçımdan çekti. "Sen benim eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"O isimlere dair bir his vardı içimde. Bu bölgede kaybolanlar listesine girip girmediklerini merak ediyordum." Eden nefes verdi ve omuzları çöktü. "Burnumu gazete kâğıdına bastırıp adlarının harflerini kokladığımı hatırlıyorum. Onlar sizin kaybolmuşlarınız mıydı, küçüğüm?"

"Bilmiyorum," dedim. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamaya çalış," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kapattım. *Alison Blacklock. Kayley Radcliffe.* İsimlerin kaydını tutmazdık. Hatta nadiren sorardık. İsimlerinin önemi yoktu. Kapımıza gelen bütün kaybolmuşları düşündüm, yüzlerini gözümün önüne getirmeye çalıştım ama tam olarak yapamadım. Parçalar hatırlıyordum; biçimler, kokular, ağızlar, çeneler, burunlar ve gözler. "Hatırlayamıyorum," dedim. "Uzun zaman önce iki kız vardı galiba."

İşte oradaydı yine; gözlerinde genellikle olmayan karanlık. "Burada *seni* bulacağımı bilmiyordum," dedi Eden parmaklarıyla saçımı okşayarak. "O gazetelerde adlara ve başlıklara bakıyordum, buraya çağrıldığımı hissettim. Seni ve anneni bulmamın kader olduğunu düşünüyorum."

"Annem hiçbir şeyin bir sebebi olmadığını, her şeyin öylece gerçekleştiğini söylemişti."

"Annen ve ben düşünce yapılarımızda burada ayrılıyoruz. Her şey bir nedenden ötürü gerçekleşir. Bizim kavrayamayacağımız kadar büyük ve tasarlanmış bir şey var. Biz hayvanız aslında, ormandaki küçük tavşanlar gibiyiz. İnsanlık, Margot, uydurmadır. Duygudaşlığımız geçen her saniye eksilir çünkü ölümlü canlılara o kadar doğal gelmemelidir."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim. Sözlerinde insanlık dışı bir şey vardı. Okul otobüsünün ön koltuğuna oturduğum ve otobüs şoförünün zorbalarla tartışmam yüzünden oluşan morluklarımı ilk kez gördüğü ânı düşündüm.

Scanned with CamScanner

Abbie'yi düşündüm. Üzerindeki o hüznü ve bunun onu nasıl bunalttığını düşündüm.

"Bilmen gereken tek şey bizi her zaman koruyacağım. Sen ve annen fazla gürültü yaptınız. Bir yerine iki kişiyi indirdiniz," dedi Eden. "Her zaman tek başına olanı hedef al." Parmağını burnumun ucuna bastırdı. "Sana söz veriyorum, Margot, karnının hep tok ve ağzının dolu olmasını sağlayacağım. Bu çatı başımızın üzerinde kalacak çünkü ben onu orada tutacağım. İkinizi de koruyacağım. Annen artık tek başına yapamıyor bunu. Bana ihtiyacı var."

Eden'dan önce annem, sökülmeye başlamış bir halı gibi yıpranıyordu ama içimden bir ses, bana Eden'ın halının ipleri-ni tamamen çözülünceye kadar çekmek istediğini söylüyordu.

Scanned with CamScanner

Kırk

Uzun öğle arasında, Abbie'yle okul bahçesinin çamurlu köşelerine gittik. Onun peşinden bahçeyi çevreleyen tel örgüye gitmiştim ve çimlerin düzensiz olduğu yere oturduk. Tepemizde yoğun, gri bir bulut vardı. Yağmur bekliyorduk.

Abbie'nin parmakları çamurluydu. Tırnaklarının içine toprak girmiş, boğumlarının oyuklarına işlemişti. Yüzüne baktığımda farklı göründü. Eskisi kadar bakımlı değildi. Çok sevdiğim, yeşil kurdelesinin altından saç tutamları fırlamıştı. Kafasından, bir bahçe taşının altında ezilmiş kır çiçekleri gibi sarı tutamlar çıkıyordu.

Abbie çamurla oynarken nefes alıp verişi derinleşmişti. Yabaniliğe her zamankinden daha yakındı ama böyle bakımsız olduğunda, ona dair çok güzel bir şey vardı. Böyle olmamız gerekiyordu.

Çamurlu yuvasından bir solucan çekip aldım ve parmaklarımın arasında tuttum. Kıvrandı, kaçmaya çalıştı. "Adı ne acaba?" dedim derisine bakarak. "Göz göremiyorum."

"Bunların gözleri olmaz," dedi Abbie kamburunu çıkararak. Dizleri kahverengiydi ve yerden bulaşmış toprakla kaplıydı. "Sadece aydınlık mı, yoksa karanlık mı olduğunu bilirler. Kulakları da olmaz."

"Nasıldır acaba?" dedim.

"Onu ait olduğu yere geri koymalısın," dedi Abbie çamurlu ellerini ıslanmış eteğine silerek. Eteği gri ve ekoseydi, dizlerine kadar iniyordu. Etek bir zamanlar çok sıradan bir şeydi. Çok insani. Ama Abbie'nin çamurlu hâli onu pek de öyle göstermiyordu.

"İstemiyorum," dedim solucanı parmaklarımdan alıp avu-

Scanned with CamScanner

cumdu tutarak. Abbie'ye uzandım. Parmaklarım çenesini okşayıp ağzını kapattı. "Ya elimde tutmayı seviyorsam."

Abbie toprağı biraz daha kurcalayıp bir taş çıkardı. Üzerindeki çamuru temizledikten sonra cebine koydu. "Bu yaratıklar karanlığa ait. Çamurun içinde yuvalanmayı severler," dedi solucanı alıp elinde tutarak. Solucan avucunda kıpırdandı. Gülümsedi ve solucanı tekrar toprağa bıraktı. "Bir gün size çaya gelebilir miyim?" diye sordu, çamurun içinde ilerleyen solucana bakarak.

"Annem eve arkadaş getirmemi istemiyor," dedim.

"Neden?" diye sordu. "Benim arkadaşlarım *her zaman* çaya gelirler."

Abbie'nin masasında ev yemeğinin tadını hayal edip omuz silktim. "Belki bir gün ben sana çaya gelirim," dedim. Zihnimde görüntüler canlandırdım. Avlak bekçisinin evinin bahçesinde bir çay masası. Sarı peçeteler. Kâğıt tabaklar. Tatlı portakal suyu dolu bardaklar. Abbie'nin annesinin çok güzel yemek yaptığını hayal ettim.

"Gelmeni isterim," dedi. "Ama annem seni tuhaf buluyor." Sözleri ani ve keskin çıkmıştı. "Benim için yaptığın dilek muskasını buldu. Şu ayakkabı bağcıklı olan." Parmakları gergince çamurla oynadı.

Bedenim donup kaldı. Abbie'nin annesi bağcıkları tanımış olabilir miydi? "Anlamıyorum," dedim.

"Annem onu aldı," dedi Abbie. "Çirkin şeyleri sevmez. Yemekten sonra çöp kutusundan almaya çalıştım ama dallar balık kroketten dolayı yağlandı."

Öfkeye kapıldım. Gergin bir duygu, kusmak istiyormuşum gibi. "Ondan nefret ediyorum," dedim. "Dilek tutmanın kötü bir yanı yok." Yetişkinlerden nefret ediyordum. Anlayamadıkları şeylerden korkan yetişkinlerden nefret ediyordum.

"Dileklerimiz yine de gerçekleşecek," dedi Abbie elimi tutup sıkarak. "Gerçekleşeceklerini biliyorum. O zaman, bir gün, canımızın çektiği kadar çay içeriz."

Scanned with CamScanner

Gülümsedim. *Dileklerimiz*. Ortak bir şeyimiz vardı.

"Sonra babam eve gelecek ve annem bu kadar sinirli olmayacak."

"Babanın bir yerlerde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum gökyüzüne bakarak. Bulutlar kümelenmeye başlamıştı. Ağır bir şey asılıydı üstümüzde.

Abbie durdu, taş bulmak için kazdığı çukura baktı. Sonra gözleri benim üzerimde kaldı. Gözlerindeki karanlığı gördüm. Acıyı. "Aramaktan hiç vazgeçmeyeceğim."

Eden anneme açlığını dizginlemesini söylemişti ve ben bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Ama annem büyük bir hata yapmıştı. Kaybolduğunu birilerinin fark edeceği birisini seçmişti. Fark eden kişi de kemik arayan bir köpek gibiydi. Aniden Abbie'nin yanında gerilmeye başladım. Elimi göğsüme koyup derin bir nefes aldım. Abbie'nin çamurda uzanıp ellerimi tutma biçimine dair bir şey beni susturmuştu. Parmaklarını benimkilere dolayıp sıktı.

Scanned with CamScanner

Kırk Bir

Okul otobüsünden inince dere kenarına gittim. Eğimli yerler yağmur yüzünden kaygandı. Su kenarındaki baldıranlar bacaklarımı gıdıkladı ve düşe kalka indim.

Annem topraktan almaya bayılırdı. Her zaman dükkândan bir şey satın almanın uzun bir yolculuk gerektirdiğini, ayrıca arkamızda iz bırakmak anlamına geldiğini söylerdi. Yol kenarındaki sessiz, ormanlık yerimizde birilerinin bizi bulmasını istemezdi. Kasabalarda kendinden hiçbir iz kalsın istemezdi. Topraktan beslenmek isterdi. Sessizce.

Annemin silueti bahçe kapısının üzerinden geçip çimlerin arasından geldi. Annem yanıma oturup arkasına yaslandı. Tozlu kilise elbisesini giymişti yine ama düğmeleri gevşekti; bazıları iliklenmemişti ve yenlerini dirseklerine kadar sıvamıştı.

"Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?" diye sordu annem bana. Güneş onu aydınlatıyor, çillerini belirginleştiriyordu. Işıkta parıldıyordu sanki. Etrafımızdaki çimlerde ve bitki örtüsünde yağmur damlaları parıldıyordu.

Yüzündeki kırışıklıkları inceledim. Her gün yeni bir kırışıklık görmüyordum ama birkaç ayda bir görüyordum. Sayılarının arttığını ve daha çok saçının kırlaştığını fark ettim. Başımı iki yana salladım.

Annem gülümseyip kollarını boynuma doladı. "Kendimi genç kız gibi hissediyorum yine."

"Benim gibi mi?"

Başını salladı. "Aynı senin gibi. Eden beni güldürüyor. Ömrüm boyunca sevgililerim beni hiç güldürmedi. Böyle değil. Bende dünyaya açılma, tepelerin ve derelerin hatlarını görme isteği uyandırıyor."

Scanned with CamScanner

"Eden bana bunun kader olduğunu söyledi, anne. Bizi burada bulmasının."

Annem gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Derenin akıntısı ayaklarımızın yanındaki taşların üzerinden geçti. "Bence de öyle." Gözlerini açtığında derin bir nefes alıp tekrar konuştu. "İstediğin gibi sevilmediğinde, yıllar insana daha uzun gelir. Ya da sevilmen gerektiği gibi sevilmediğinde."

"Ben seni hep sevdim," dedim arkama yaslanıp başımı omzuna koyarak.

Beni başımdan öptü ve elimi sıktı. "Hepimiz kendimizi tamamlanmış hissedebilmek için farklı türde sevgilere ihtiyaç duyarız. Bunu bir gün sen de anlayacaksın. Ben tamamlanmış bir insanım."

Ona daha sıkı sarılıp burnumu giysilerinin dokusuna soktum. Kötü kokmasına rağmen öylece kaldım. "Seni seviyorum, anne," dedim.

"Biliyorum, küçüğüm," dedi saçımı tarayıp ayak parmaklarını suya sokarak. Kalkarken eli benimkini bıraktı ve derenin düzgün taşlarına basarak karşı kıyıya geçti. Su kenarındaki bitki örtüsünü bulurken taşlar tam annemin ayaklarına göreydi. Parmaklarıyla baldıran yapraklarını okşadı, saplarını elledi. Biraz baldıran koparıp cebine koydu. "Baldırana neden ihtiyaç duyuyorsun?" diye sordum. "Evde bol bol kaybolmuş etimiz var."

"Stok yapmak her zaman iyidir. Ne olur ne olmaz," dedi çenesinin altındaki baldıran otunun yapraklarını okşayarak. "Eden için bir muska yapmayı düşünüyorum. Mıknatıs gibi bir şey. Onu yakında tutacak bir şey."

"Onu yakınında tutmak için zehir mi gerekiyor? Neden eğreltiotu gibi güzel bir şey değil? Ya da karahindiba çiçeği?"

"Neden riske gireyim?" diye sordu annem elbisesini şırıldayan akıntının üzerinde tutarak. "Eğreltiotu onu yakında tutmaz. Yeterince hızlı değil. Umarsız bir şey olmalı. Vahim bir şey."

Scanned with CamScanner

"Eden bizi terk etmeyecek, anne," dedim. "Bunu bana söyledi."

Annem kollarını kavuşturdu. Hafif bir esinti elbisesini havalandırdı. "Ne dedi?"

Tamamını hatırlamaya çalıştım ama soluk teninden, ay ışığından ve altındaki diken diken olmuş tüyleri gizleyen geceliklen başka bir şey anımsayamadım. Hayalet gibiydi.

"Evet?"

"Karınlarımızı doyurabilmek için bizimle kalacağını söylemişti galiba."

"Ama benim hakkımda ne dedi?"

"Hatırlamıyorum," dedim.

Annem gözlerini devirdi. "Doğru düzgün dinlemeyi öğrenmelisin."

"Seni seviyor, anne," dedim. "Bunu biliyorum."

"Beni benim onu sevdiğim gibi mi seviyor, yoksa sadece arzuluyor mu? Aradaki farkı bilmen gerekir," dedi annem. Dişlerini gıcırdattı. Su ayaklarının yanında hareket ederken ifadesi karardı. "Baban bana delicesine âşıktı, sonra, birden, öyle değildi. Bu hızlı bir kıvılcım, yavaş yanan bir alev değil. O hatayı bir daha asla yapmayacağım."

Avlak bekçisine duyduğu aşkın ne kadar çabuk bittiğini düşünmeden edemedim. Eden'a duyduğu aşk onu doyuracak mıydı? Annem elinde birkaç baldıran otuyla dere kenarında hareket etmeden durdu. Gözleri nehre ulaşmak için taşların üzerinden atlayan akıntıdaydı hâlâ. Taşların üzerinden atlayıp ona sarıldım. Avuçlarını sırtıma bastırıp omurgamda kayarak sırtımı ovdu.

"Bencil olabildiğimi biliyorum. Duygularıma yenik düşüyorum," dedi annem.

Annem beni eve geri götürdü. Ayaklarımızı ön basamaklarda eski bir havluyla kuruladık, kıvrımlarına ve kırışıklıklara

Scanned with CamScanner

işlemiş çamuru temizledik. Pencereden sıcak bir rüzgâr esti. Buraya ev duygusu veren bir şeydi bu.

Eden yemek pişiriyordu yine. Biberiye kokusu, kan kokusunu bastırmıştı. İçeri girerken Eden anneme gülümsedi. "Güs var bu akşam," dedi. "Birkaç şalgam topladım. Küçükler ama iyi garnitür olur."

O gece yemek çok güzeldi. Yaralı kaybolmuşu iyi pişirmişti ama son anlarında hissettiği acının tadını hâlâ alabiliyordum. Ağzım kaybolmuşlar mutlu olduklarında sulandığı kadar sulanmadı. Bir parça eti yutup onu getirmek için attığım adımları geriye dönerek sayarken, kaybolmuşun fındık gözlerini anımsadım. Birkaç kütüğün ve ağaç kökünün üzerinden atlamak zorunda kalmıştık. Ağaç sınırını geçmiş, derenin karşı yakasından dönmüştük. Onu buraya getirmiştim; geriye sadece kırıntılar kalıncaya kadar et kancasından sallanmak üzere.

Eşyalarını arka tarafa gömmüştük. Toprak dolmaya başlamıştı; kemikleri ve kaybolmuşların arkalarında bıraktıkları ıvır zıvırı kusmak üzereydi. Yakında yeni bir çukur kazmamız gerekecekti ya da her şey taşacaktı. Yüzeye fazla yakındılar.

Scanned with CamScanner

Kırk İki

Annem, Eden ve ben, sıcak hafta sonu güneşinin altında dereyi bir baştan diğerine yürüdük; çatallanıp nehre döküldüğü yere kadar. Hafif bir esinti vardı ama akıntılar güçlüydü, yüzeyde oluşan köpükler kıyılara taşıyordu.

Yabani otların üzerinde çıplak ayak yürüdük, parmaklarımızı yanından geçtiğimiz yaz florasını yakalamak için uzatıyorduk. Yapraklar hafif bir çekişle dallarından kopuyordu. Yürürken topladığımız şeyleri, sapları ve kökleri saçımıza takıyorduk.

Sabahı, yanımıza bahçemizde yetiştirdiğimiz küçük sebzeleri ve Eden'ın pişirdiği bir somun gevrek ekmeği alıp piknik yaparak geçirmiştik. Eden'ın saçındaki açıklık yerlerde, yürürken güneşin vurduğu un lekeleri vardı hâlâ.

Eden annemin kilise elbisesini giymişti. Omuzlarından sarkıyordu. Derin bir nefes alıp güneşe baktı. Kıstığı gözleri ışıkta altın rengine bürünüyordu.

Annem eski bir tişört ve bisiklet şortu giymişti. Omuzlarının güneşten yanmasını istemediğini özellikle söylemişti ama Eden buna karşı çıkıyordu; güneşin kızgın ısırışını hissetmemizi istiyordu, böylece derilerimiz soyulacaktı ve yeni çiller keşfedecektik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, nehrin bizi nereye çıkaracağını merak ederek.

"Girebileceğimiz kadar sakin bir yer bulana kadar gideceğiz," dedi Eden. "Yaban sularında yüzmeyeli çok uzun zaman oldu."

İleride bir açıklık vardı. Nehrin döndüğü ve akıntının nabzının yavaşladığı bir yer. Güneş suyu aydınlattığında ve ağaçlar yüzeyine yeni yapraklar serptiğinde, su bakır gibi gö-

Scanned with CamScanner

rünüyordu. Suyun yüzeyinde akıntıyla gelen çam iğneleri ve yeni oluşmuş köpükler yüzüyordu. Dönemeçte oluşan havuz derin ve durgundu. Bira gibiydi; altın sarısı pırıltılarla koyu kahverengi.

"Benimle girmek ister misin?" diye sordu Eden elbisesinin düğmelerini çözerken. "Su soğuktur muhtemelen."

Annem çantasını çimlerin üzerine bıraktı ve Eden'a doğru yürüdü. Elleri Eden'ın kollarını okşadıktan sonra ensesini buldu ve öpmek için kendine çekti. İçten bir öpücük.

Eden annemin tişörtünü ve bisiklet şortunu çıkarmasına yardım ederken ben çimlerin üzerine oturdum. Eden kilise elbisesini çıkardı ve el ele tutuşup nehre yürüdüler. Suya girip yüzdüler. Dişleri takırdarken birbirlerine su sıçratıp gülüyorlardı.

Eden derin bir nefes alıp suya daldı. Birkaç saniye geçti. Tatarcıklar suyun yüzeyinde sekerken, annem Eden'ın saçlarının suyun altında salınmasını seyretti. Eden nefes almak için yüzeye çıktığında saçından sırtına su döküldü.

"Kıyıya yaklaş, küçüğüm," diye seslendi annem. "Gözümün önünde olmanı istiyorum."

Kıyıya yaklaştığımda onları daha net görebildim. Birayı andıran suyun altında solgun bedenlerini görebiliyordum. Bana deniz perilerini anımsattılar. Çille kaplanmış. Bel bölgesi yumuşak fok derisiyle kuşanmış. Ben de bir gün onlar gibi mi görünecektim? Vahşi ve güzel.

Annem bir an düşündü, avucunu suyun üzerine koydu ve halkaların yayılışını seyretti. "Acıkıyorum yine," dedi Eden'a bakarak.

"Kendine hâkim ol," dedi Eden bir kayanın üzerinde soluklanıp gülümseyerek. Omuzları güneşteydi, suyun yansıtıcı parıltılarının tenini kapladığı yerler ışıldıyordu.

"Öğleden sonrayı atlatabilirsek, belki bir kaybolmuş gelir. Onu eve götürürüz," dedi annem, Eden'ın arkasına yüzüp ona sarılarak. Omuzlarındaki su damlalarını tek tek öptü.

Scanned with CamScanner

"Kaybolmuş falan yok," dedi Eden. "Birkaç haftadan önce olmaz. Sonuncusundan epey etimiz var. Durmadan alırsak dünya farkına varır. Kararında yememiz gerek; kaybolduğunu kimsenin fark etmeyeceği biri olmalı. O zaman güvende oluruz."

Annem ondan uzaklaştı. "Ama karnım aç," dedi. "Karnım boşken beni ret mi edeceksin?"

"Ama karnın boş değil ki," dedi Eden, annemin yanına yüzüp elini karnının üzerine koyarak.

"Eden haklı," dedim.

Annem, Eden'a baktı ve ağzını suyun altına indirdi.

"Biz bir aileyiz," dedi Eden parmaklarıyla annemin ıslak yanaklarını okşayarak. "Birisi bizi bulursa, küçüğümüze ne yapacağını düşün." Eden konuşurken annem ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinledi. "İnsanlar sandığından fazlasını fark ederler. Meraklıdırlar. Başkalarının işlerine burunlarını sokmayı severler. Kendimizi ancak böyle güvende tutabiliriz. Onlardan."

Ayak parmaklarımı suya soktum. Annem gevşedi ve Eden'ı kendine çekti. Tenleri suyun altında kar kadar beyaz görünüyordu. Sıcak güneş ışığı bulutların arasından vurduğunda öpüştüler. Bu gerçek aşktı; tartışmak, ardından birbirlerine bir kez daha dalgalar gibi çarpmak.

Scanned with CamScanner

Kırk Üç

Otobüs şoförü biz çocukları ve değiştirilmişleri eve götürürken şarkı söylüyordu ama yıllarca sigara içtiği için sesi boğuktu. Hep kısık sesle söylüyormuş gibiydi. Sesi yaşlıydı, o güne dek duyduğum en yaşlı sesti ve direksiyonu sallayıp kavşaklarda yolu kontrol ederken, ömrü boyunca ağzından çıkan bütün sözcükleri merak ettim.

"Bütün şarkıları biliyor musun?" diye sordum. "Bugüne dek yazılmış bütün şarkıları?"

Şoför gülümsedi. Yağmur ön camı yıkıyor, onun yüzüne gölgeler düşürüyor ama silecekler de gölgeleri siliyordu. "Çok şarkı biliyorum," dedi virajı almadan önce yavaşlayarak. "Ama hepsini bilmiyorum. Yitip gitmiş çok şarkı var. Köylülerin yüzlerce yıl önce söyledikleri şarkılar var ama onları artık kimse hatırlamıyor. Sonsuza dek kayboldular."

"Unutulduklarına göre çok iyi değillermiş demek," dedim.

"Her şey zamanla unutulur. İyi ya da kötü. İnsanların yaşadıkları bütün hayatları unuttuk ama bu önemsiz oldukları anlamına gelmez."

Otobüs şoförünü hiçbir zaman unutmayacaktım. Çok önemliydi o. Kollarına baktım. Çok kıllıydı ve bulanık bir dövmesi vardı. Vücudu yaşlı görünüyordu ama yüzü bazen genç duruyordu; gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırışıklıklara rağmen. Her çizgisini hatırlamak istiyordum. Her kıvrımı. Her çili. Otobüs şoförünü unutmayacaktım.

Otobüs benim durağıma gelince eşyalarımı topladım. Eve son bırakılanlardan biriydim. Arkada birkaç sessiz değiştirilmiş vardı ama bugün kendi başlarına takılıyorlardı. Yağmur yüzünden. Yağmurun hepimizi sessiz ve dikkatli kılan bir yanı vardı.

Scanned with CamScanner

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu otobüs şoförü el frenini çekip direksiyonun üzerine eğilerek.

Ona nasıl görünüyordum acaba? Saçı yüzünü örten, dişleri aralık ve çorabı kaçık küçük bir kız. Okul kazağım üzerime biraz dar geliyordu. Otobüs şoförü beni fark ediyordu; onun da beni hiçbir zaman unutmayacağını biliyordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Mutlu musun?" Elleriyle patikayı işaret etti; kapının ardındaki çakılla süslenmiş küçük kulübeyi.

"Karnım aç," dedim. "Karnım hep aç."

Otobüs şoförü gülümsedi. "Beslenme çantanda ne vardı?"

"Galeta." Ama aslında karnım artakalan parmaklar için gurulduyordu. Koparılmış parmaklar. Tırnakları yataklarından çıkarılmış.

"Akşamları yemeğini bitiriyor musun?" diye sordu. "Tabağındaki her şeyi yemen gerek, büyümek ve güçlü olmak istiyorsan tabağını silip süpürmelisin."

Her zaman akşam yemeği olmuyor, demek istedim ama bu cümlenin, içinden bir nehir dolusu sır akıtacağını biliyordum. Otobüs şoförünün bilmemesi gereken sırlar. *Dolaplar bazen boş oluyor ve raflarımızdaki kavanozlarda gümüşbalığı gördüm. Yemekler hızla tükeniyor. Kapımıza hiç kaybolmuş gelmiyor.* "Annem genellikle yorgun oluyor," dedim. "Ama karnımı doyurmayı ihmal etmiyor."

Otobüs şoförü başını aşağı yukarı salladı. Banan inanıp inanmadığını bilmiyordum ama sözlerim onu tatmin etmeye yetmişti. Annem haklıydı. Erkekler yalanlara daima inanıyordu. Otobüs şoförü eve bakarak esnedi. Kaşları çatıldı. "Bu küçük evi her zaman tuhaf buldum, biliyor musun?"

Bir şey demedim, ön koltukta oturup inmeme izin vermesini bekledim. Bacaklarım saniyeleri geçirmek için yavaşça sallanırken çantamın tokaları dizlerimi sıyırdı.

Otobüs şoförünün yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Son yirmi yıldır bu güzergâhta çalışırken bu evin bütün farklı ha-

Scanned with CamScanner

yatlarını yaşamasına tanık oldum. Bir keresinde yaşlı bir kadın ve kedisi yaşıyordu orada. Sonra bekâr bir adam taşındı. Sonra annen ve baban taşındılar, çok geçmeden de seni derede ve evin önündeki çamurda oynarken gördüm. Otobüs sürdüğünde insanlara dair pek çok şey öğrenirsin. Bazı şeyleri daha fazla fark edersin."

Evimizde şimdikinden farklı bir hayat yaşandığını düşünmek tuhaftı.

"Bu ihtiyarın seni sıkmasına izin verme," dedi bir süre sonra. "In bakalım." Kendi kendine gülümsedi.

Ön koltuktan atlayıp kapıyı kapatırken havadaki benzin kokusunu ciğerlerime çektim. Gözlerimi kapattım ve otobüsün asfaltta giderek uzaklaşmasını dinledim.

Çok seviyordum bu sesi. Bana otobüs şoförünü hatırlatıyordu.

Scanned with CamScanner

Kırk Dört

Kararmış gökyüzünde yıldızlar belirdiğinde, annem ve Eden'in arası bozuktu. Eden oturma odasındaki halının üzerinde elbisesini omuzlarına geçiriyordu. Annem konuştuğunda Eden gözlerini devirdi. Gözlerinin akında kırmızı sinirler vardı. Eşyalarını toparlayıp gider miydi? Dengesiz görünüyordu. Annemin sızlanmalarından usanmış gibiydi. Sabırsızdı sanki. İkimizin de bize söylendiği gibi davranmasını istiyordu.

"Beklemekten yoruldum," dedi annem. "Doğal bir şeyi bizden nasıl esirgeyebilirsin? Can attığımız bir şeyi?" Annem, Eden'ın kolunu tutup sıktı. Parmak eklemleri bembeyaz oldu.

Eden annemin eline baktı ve kolunu çekip kurtardı. "Karnın doyacak yine. Doyacak. Sana söz veriyorum," dedi. "Biraz sabret."

Annem kanepeye çöküp başını ellerinin arasına aldı. Eden'ın boyun eğmesini istiyordu. Annem istediğini elde edinceye kadar durmayacağını bilerek gözyaşlarına başvurdu. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Cildi parladı. Gözyaşlarını silmedi.

Eden her zaman kararlıydı. Annemin ayaklarının yanına diz çöktü. "Bizim için en iyi olanı yapıyorum," dedi başparmağıyla annemin timsah gözyaşlarını silerek. "Seni kolluyorum."

"Sen benim için neyin en iyisi olduğunu bilmiyorsun," dedi annem dişlerini sıkarak. "Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun." Çenesi kasıldı. Dilini ısırıp dişlerini kendi etine geçirdi. Annem kan istiyordu. Parmaklarını başına götürüp saç köklerini kavradı. Annemin öfkesi böyleydi. Bastırmaya çalıştı ama hiçbir zaman başaramazdı bunu. Her zaman dışarı taşardı.

Scanned with CamScanner

"Dinle beni, Ruth," dedi Eden. "Seni sevmeye çalışıyorum. Ve korumaya."

"Eden bizi güvende tutmaya çalışıyor. Ya birileri akşam yemeği için kaybolmuşları aldığımızı fark ederse? İzini sürerler, anne. Abbie okulda sürekli babasından bahsediyor. Peşini bırakmıyor." Sözcükler onları durduramadan ağzımdan dökülüvermişti.

Annem başını ellerinin arasından kaldırdı ve gözlerindeki koyu karanlığı gördüm. Öne eğilirken kurtları andırıyordu ve kanepeden üzerime sıçradı. Üniformamın yakasından tuttu. "Ona ne dedin?" diye sordu tükürür gibi. "O küçük, aptal kaybolmuş arkadaşına ne söyledin?"

"Hiçbir şey söylemedim," dedim.

"Başını küçükken ezmezsen, bir sonraki kaybolmuşumuz o olacak. Onunla konuşmanı istemiyorum."

"Ama o benim arkadaşım," dedim.

"Ne dedin sen?" diye sordu annem. Yanıt beklemiyordu. Küçüğünün itaat edip susmasını istiyordu. "Arkadaş edinemezsin. Dikkatleri üstüne çekemezsin. Fark edilmemen gerekiyor." Annem iki ön dişinin sivri kenarlarıyla altdudağını ısırdı.

Eden'a bakmadan önce başımı öne eğdim. *Bana yardım et. Bir şey yap.*

"Bana bak," dedi annem çenemi parmaklarının arasında tutup sıkarak. Sonra yanağım yandı. Sıcak ve çıtırtılıydı. Annem yanağımda temiz bir tokat izi bıraktı. İnsanı sessizliğe sürükleyen bir tokat. Elimi yüzümde bıraktığı kırmızılığın üzerinde gezdirirken kulaklarım çınladı ve etrafımdaki dünya bulanıklaştı. Binlerce arı tarafından sokulmuşum gibi hissettim.

Annemin özel öpücüklerinden biri.

"Ruth," diye tısladı Eden. Ama dünya bana parçalar hâlinde geri gelen bir sisten ibaretti. "Gel buraya," dedi Eden elini tutup ona sarılarak. Parmaklarını annemin saçına daldırıp serbest kalıncaya kadar düğümleri çekiştirdi.

Scanned with CamScanner

"Ona vurmak istemedim," dedi annem ağlayarak. "Beni öf-
kelendirmek için neler söylüyor, görüyor musun?"

"Üzgünüm, anne," dedim elim hâlâ yanağımdayken. "Kay-
bolmuşa bir şey demedim. Yemin ederim." Gözlerim sulanı-
yordu.

"Annenle konuşma," dedi Eden, annem benim değil de
onunmuş gibi. Eden'ın sesi sakindi. Birlikte çıplak ayaklarıy-
la halının ortasında süzüldüler. Tek vücut olmak istiyorlardı.
Kanları damarlarında akarken tek ciğer, tek kalp.

Odada dile getirilmeyen sözcükleri hissettim. Annem beni
istemiyordu. Sadece Eden'ı istiyordu. Kalbinde ikimize de ye-
tecek kadar yer yoktu. Artık Eden'a sahip olduğuna göre, be-
nim ona ne yararım olabilirdi? O ve Eden kaybolmuşları eve
alıp midelerine indirirlerken.

"Sen hayatımdaki en önemli şeysin," diye fısıldadı annem
Eden'a, birbirlerine sarılırlarken. "Bu çirkinliğe tanık olduk-
tan sonra beni terk etmeni istemiyorum."

"Sen bütün ve karmaşıksın. Sen *gerçek* bir insansın. Et par-
çası değil. Senin tamamını seviyorum." Bunlar kulağa ezber-
lenmiş sözcükler gibi geliyordu. "Bana kalbinin en karanlık
yerini göstersen bile korkmam."

Ön kapıdan dışarı çıktım. Annem ve Eden'a kaçamak bir
bakış atarken güneş sırtımı ısıttı. Elleri birbirlerinin bedenle-
rini inceliyordu ve kendilerini yatak odasına sendelerken bul-
dular; duvardan duvara çarparak, buluşan dudaklar ve ısıran
dişlerle.

Unutulmuş hâlde doğaya çıktım.

Parmaklarım saatlerce derenin içinde kalmaktan buruştu.
Gece yarısı gelip geçmişti. Eve geri yürürken, bahçe kapısın-
dan ve uzun çimlerin arasından, ısırgan otlarının üzerinden
atlarken dizlerimde küçük, pembe ısırıklar oluştu. Kapıya yü-
rürken durdum.

Scanned with CamScanner

Tuzağın içinde bir şey vardı.

Küçük bir tavşan misinaya dolanmış, tuzağın içine bırakti-
ğım havucu almaya çalışıyordu.

Kanaması vardı. Yarın ziyafet çekecektik.

Scanned with CamScanner

Kırk Beş

Önümdeki yemek çok güzel görünüyordu. Annem tabaklarımızı ışıldayıncaya kadar yıkadı. Porselenin solmuş gümüşi kenarları mum ışığında parıldıyordu. Tabağın ortasında, sebzelerle kuşatılmış bir çeyrek dilim turta vardı. Uzunlamasına dilimlenmiş fasulye, doğranmış havuç ve fırında patates. Hamuru şişkin ve bakır rengindeydi, mükemmel altın sarısı kahverengi bir kabukla taçlandırılmıştı. Bir çatal alıp ağzıma atarken çıtırdadı.

İlk lokmayı aldığımda gözlerimi kapattım. İçinden kremalı bir sos fışkırdı. Tavşan eti yumuşaktı. Mükemmeldi. Yıllar içinde yediğimiz kaybolmuşlardan bile daha güzeldi. Çiğnedim ve yuttum.

"Sevdin mi?" diye sordu Eden. "Son kaybolmuşumuzu saklamak istedim. Zor günler için. Bayan Tavşan da işimizi görür."

Başımı sallayıp bir çatal dolusu daha aldım.

"Sebzeleri de unutma," dedi annem çatalıyla havuçlarımı dürterek.

Birkaç parça sebze alıp ağzıma attım. Annem ve Eden kendi yemeklerine neredeyse dokunmamışlardı. Benim yiyişimi izlerken tabaklarındaki yemek sabırla bekliyordu, benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Ne?" dedim.

"Senin tavşanındı," dedi Eden. "Masaya koyulmasına yardım ettiğin yemeğin tadına varmanı istedik." Gülümsedi ve çenesini avucuna dayadı.

Annem de gülümsedi ama onunki isteksiz bir gülümsemeydi.

İlk kez porsiyonumun onlarınki kadar büyük olduğunu

Scanned with CamScanner

fark ettim. Porsiyonlarını benimle paylaşmışlardı. "Sizi seviyorum," dedim. "Keşke hiç büyümesem. Her şey sonsuza dek böyle kalsın istiyorum."

Annemin yüzünde gergin bir gülümseme belirdi ve çatalı ile bıçağını aldı. Ilk lokmayı ısırırken gözlerini kapatmasına rağmen aslında istediği kaybolmuş etiydi. Bundan emindim.

"Üzgünüm, anne," dedim. "Okulda yeterince dikkatli davranmadığım için üzgünüm."

"Dersini almışsındır eminim ki," dedi başını tabağından kaldırmadan.

Dersimi almıştım. Yanağımda bunu gösteren bir iz vardı. Parmağımla bastırdığımda hâlâ acıyordu. Mavi, mor ve kahverengiydi.

"O mesele kapandı, değil mi?" dedi Eden, annemin elini tutup parmak eklemlerini öperek. "Aileler sürekli kavga ederler. Bu çok doğal, bu küçük çatının altında iç içe olunca. Arada sırada birkaç morluk oluşması kaçınılmaz. Birbirimizi hâlâ sevdiğimizin bir kanıtı."

"Gerçekten üzgünüm," dedim.

"Bağışlandın, Margot," dedi Eden. "Ben seni bağışlıyorum, annen de öyle."

Turtamın kalanını yedim ve tabağı silip süpürdüm. Yemek bittiğinde tabağın yüzeyindeki krema soğumuştu ama tadı hâlâ güzeldi. Yarın sabah tuzağa bir havuç daha koyacaktım. "Tavşanın bu kadar lezzetli olacağını bilmiyordum," dedim.

"Ah, bu bir şey değil. Yavru denedin mi hiç? Yavrular çok yumuşak olur," dedi Eden gözlerini kapatıp ağzında minik bebek bir tavşan hayal ederek. Yerimde huzursuzca kıpırdanırken suçluluk duygusuna kapıldım. "Çok uzun zaman oldu tavşan yavrusu yemeyeli. Onları yakalamak kolay değildir. Ama zahmetine değer." Eden gözlerini üzerime sabitledi ve öylece kaldı. Yanaklarıma odaklanırken taş gibi ağırdı bakışı. Annem merakla izliyordu.

Okulda içeri girip palto askılıklarımızda küçük yavrular

Scanned with CamScanner

bulduğumuz günü hatırladım. Anı beraberinde kokuyu da getirdi. Demir.

İçimde taşıdığım sır buydu.

O yavruları hava karanlıkken yakalamıştım. Küçük tuzaklar bırakarak. Babamın alet çantasından aldığım paslanmış çiviler. Eski misina. Dolaplardan fare zehri. Bazıları henüz o minik bacakların nasıl kullanıldığını bile bilemeyecek kadar küçüktüler. Onları ormanın derinlerindeki sığ oyuklarda kıstırmıştım ve suç Marcus'a kaldı. Otobüsün arkasındaki oğlanları korkutmak istemiştim. Ama kan ve ölüler heyecan duymalarına neden olmuştu.

"Bize hikâyelerinden birini anlat," dedi annem, çatalını ve bıçağını masanın üstüne bırakarak.

Eden bir şeyler düşünürken gözleriyle tavanı inceledi. "Tavşan kadın ve ilk unu nasıl yaptığı hikâyesini hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

Mum ışığı Eden'ın teninde titreşiyordu. Ateş gibi görünüyordu. "O hikâyenin devamı var. Tavşan kadın ormandaki açıklığın yakınındaki yuvada kalmış ve yaşamaya devam etmiş. Kemikten un yaratmıştı. Unuyla da harikulade kekler ve börekler yapmış. Onlara tat vermek için mürver çiçeği, çam ve kar taneleri kullanmış. Ne bulursa aslında. Isırgan otu hatta. Sabahın erken saatlerinde yuvasından çıkıyor, bir zamanlar olduğu kişinin gölgesi olarak keklerini ve böreklerini satmak için pazara gidiyormuş." Eden durup nefes aldı. "Hayvanlar her yerden onun lezzetlerini tatmaya geliyormuş. Onlara ununundan söz ediyor, yapıldığı kemikleri sır olarak saklıyormuş. İnce, yumuşak tozu onlara gösteriyor, parmaklarının arasında ovuşturup ağızlarına sürtmelerine izin veriyormuş. Dünya şaşkınmış."

"Sonra ne olmuş?" diye sordum masanın üzerine eğilerek.

"Diğerlerinin keklerini ve böreklerini yiyişini izlemeyi seviyormuş. Onların kendi soyundan yapıldıklarını bilseler yere

Scanned with CamScanner

tükürürlermiş ama tekrar tekrar gelip tıka basa yemeye devam ediyorlarmış. Tavşan kadın onların hayvan olduklarını biliyormuş."

Başımı yana eğdim.

Annem gülümsedi.

"Tavşan kadın yuvasında yaşamaya devam etmiş, önünden başka tavşanların ve yavruların geçmesini beklemiş. Geçtiklerinde de onları içeri alıp ateşin karşısında sıcak tutarmış. Kürkleri kurumasın diye dışarı asılması, etlerinin börekler için kızartılması ve kemiklerinden un yapılması çok sürmezmiş. Sonsuza dek yuvasında kalmış." Eden ara verip şarabından bir yudum aldı. "Ne yediklerini bilselerdi," dedi gülerek.

Dünya kararmış ve mumlar söndürülmüştü. Masa örtüsünün üzerinde kirli tabaklar duruyordu. Ateşteki közler çatırdıyordu.

"Bu tavşan kadın hikâyesini ilk nerede duydun?" diye sordum Eden omuzlarıma bir battaniye örtüp beni kanepenin minderlerine yatırırken.

"Çok uzun zaman seyahat ettim," dedi. "Ben küçük bir kasabada doğdum ve oradan çıkmaya can atıyordum. Bütün o zaman boyunca bir yerlere yerleşmek için nedene ihtiyacım vardı." Elini battaniyenin altına sokup elimi tuttu. "Ömrümde çok fazla insan tanıdım." Sesinde hüzün vardı. Yas gibi bir şey. "Ama hiçbirisi kim olduğumu hatırlamayacak; belki gelip geçici bir yüzdüm, belki de bir sevgili. Ama Ruth beni sonsuza dek hatırlayacak."

"Nerelere gittin?" diye sordum. "Çok uzaklara gittin mi?"

"Fransa'da, nehir kıyılarında yürüdüm. Avrupa'nın ötesindeki dağların doruklarına dokundum. Bangkok'un sokak pazarlarına gittim ve burada olmayan lezzetler tattım."

"Ben buradan hiç ayrılmadım."

"Sana bilmen gereken tek gerçeği söyleyeyim. Manzara

Scanned with CamScanner

farklı görünebilir ama insanlar her yerde aynı." Sonra ağzını kapattı ve kanepenin ucuna oturdu. "Açgözlü. Tepeden bakan. Korkak. Sevilmeye ve istenmeye aç. İlgiye aç." Silueti gölge gibiydi. Eden başını çevirinceye kadar karanlıktı. Gözlerinde sabah ya da gece, aydınlık ya da karanlık, her zaman var olan parıltıyı gördüm. "Onu tanıyıncaya kadar hiçbir şeyin önemi yoktu." Yanakları kızardı. Bunu ağzından kaçırmaması gerekiyordu ama benimle paylaşılmıştı artık; sır ya da değil. Sevgisini annemden gizlemese de bu itiraf değerli, sessiz bir düşünceydi.

"Senin gördüğün şeyleri görebilseydim keşke. Dinlediğin hikâyeleri dinleseydim." Yan dönüp battaniyeye sarındım.

"İyi geceler," dedi Eden. Parmaklarıyla alnımı okşadı, sarkan saçımı kulağımın arkasına attı. Yanağımda oluşan morluğun kenarlarına değen teni sıcaktı. Onun temasıyla iz acıdı.

"İyi geceler."

"Rüyanda ne görecesin?" diye sordu ayağa kalkıp elbisesini silkelerken.

Gözlerimi yumdum. "Rüyalarımda kaybolmuşları görüyorum."

Parkeler gıcırdadı ve Eden olduğu yerde durdu.

"Dün gece," diye fısıldadım, "avlak bekçisini gördüm. Bazı parçaları esikti. El ve ayak parmakları. Bir de gözleri büyüktü. *Abbie'sini* özlediğini söyledi. Ben de ona Abbie'nin artık bana ait olduğunu ve onu kollayacağımı söyledim." Sözcükler onları durdurmaya fırsat bulamadan dökülmüşlerdi ağzımdan.

Eden'nin nefes alıp verişi derinleşti. "Abbie," diye fısıldadı, adının biçimini ağzında hissederek. "Bana bela gibi geldi. Bir gün onu yemeğe getirecek misin acaba?" Eden'ın ağzında şeytani bir gülümseme belirdi.

Ayak parmaklarıma bakıp başımı iki yana salladım.

"Güzel bir çorba hoşuna gitmez mi onun sence? Babasının kemiklerinden yapılmış et suyu?"

Scanned with CamScanner

Dilimi ısırdım. Sertçe. Yarılsın istedim. "Onun buraya gelmesini istemiyorum. Onunla arkadaş olmak bile istemiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Eden karanlıkta yavaşça hareket ederek. "Sana ait değil o zaman, öyle mi?" Yanağıma vuran nefesi serindi. "Onu kendi hâline bırak. Yoksa ondan turta yaparım." Yine oradaydı işte: Ağzının kenarını çeken o oyunbaz gülümseme. Eden yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde uzun süre kaldı, ağzını kapatırken dişleri yanağımı sıyırdı. "İyi geceler, küçüğüm."

"İyi geceler."

Eden yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağa girip annemle fısıldaştığını duydum. Uykuya dalarken karanlık bir gece mi olacak, yoksa kaybolmuşları yine karanlık köşelere mi kovalayacağım diye düşündüm.

Scanned with CamScanner

Kırk Altı

Kır evimizin üzerine yağmurlu bir pazar günü çökmüştü.

Dışarıdaki yağmura baktığımda, bana Abbie'yi hatırlatıyordu. O hep yağmur kokardı; fırtınaya yakalanıp iliklerine kadar ıslanmış gibi. Bir keresinde okul bahçesinden içeri alındığımızı hatırlıyorum; saçı ıslaktı, yanaklarına ve ensesine yapışmıştı. Bir hikâye kitabından çıkmış gibiydi. Gözleri de yağmur gibiydi. Bulanık mavi, gri su birikintilerinden ve sıçramalarından oluşmuş.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu annem pencereye gelip yanıma otururak. Parmaklarıyla saçımı taradı. İçinde kaydılar çünkü kafatasıma yakın yerlerde yağlanmıştı.

"Hiç," dedim.

Annem saçımı köklerinden çekti. "Bana yalan söyleme."

"Abbie'yi düşünüyordum," dedim. "Yağmuru çok sever." Tırnağım pencere pervazındaki başına buyruk kıymıkla oynadı. Keskin ve sivriydi. "Ama artık okulda onunla konuşmayacağım, anne, söz veriyorum." Aradan hiç zaman geçmemesine rağmen onu özlemiştim. Onu ertesi gün göreceğimi bilmeme rağmen.

"Kıymıklarla oynama," dedi annem parmaklarımı tutup öperek. Ağzı yumuşak ve sıcaktı. "Ondan uzak durman gerektiğini biliyorsun. Bu duyguları gizle. Bastır. Karanlıkta tut. Hiç kimsenin göremeyeceği yerlerde."

"Onu unutmaya çalışmak acı veriyor," dedim.

"Biliyorum," dedi annem. Yüzü hareketsizdi, o da yağmuru izliyordu. "Ben bunu daha önce yapmak zorunda kaldım. Kalp kırıklığımı göremeyeceğim bir yere koydum. Bazen bu en iyisidir."

"Babam mı?" diye sordum.

Scanned with CamScanner

Annem başıyla onayladı ve yüzüme dökülen saçımı geriye attı.

"Bizi unuttu, değil mi?" diye sordum.

"Kendi başıma yapmak zordu. Bazen artık yapmak istemiyorum." Annem pencereye eğildi. Yağmurun sesi cama çarpan küçük taşları andırıyordu. "Çok açlık çektim. Ama şimdi Eden varken buradaki boşluğu doldurabileceğimi hissediyorum." Durakladı, elini göğüs kafesine bastırdı. "Ama boşluk giderek büyüyor."

"Büyüyor mu?"

"Onu bütünüyle dolduracak tek şey var sanıyorum ama bazen hiçbir şeyin yeterli olmayacağından endişe ediyorum. Gözlerim bir sonraki kaybolmuşa kayacak. Ve bir sonrakine. Hayatta hiç canlı insan kalmayıncaya kadar." Annem durakladı. "Yalnız kalacağım bu dünyada. Boşluk da hep büyüyecek."

Ayak sesleri geldi evden. Eden çamurlu dizlerini sildikten sonra anemin yanına gelip elini karnının üzerine koydu. Annemin kızaran yanağına bir öpücük kondurdu. "Kızlarım ne konuşuyorlar bakalım?"

"Annem aç yine," dedim.

"Kaybolmuş istiyorum," dedi. "Mesele sadece tadı değil. Onları yakalama ve hazırlama biçimi. Dileklerini, düşlerini ve pişmanlıklarını keşfetmek."

"Ben de özlüyorum bunu," dedi Eden. Hep birlikte dışarı baktık. Sıcak günler çekingendi. Yağmur güneşi bastırmıştı.

"Yakında bir kaybolmuşumuz olacak, söz veriyorum," dedi Eden samimiyetle. "Yemin ederim ki."

"Yeminler olsun ki," dedi annem, Eden'a dönerek. Dudakları birbirine değecek kadar yakındı.

"İki gözüm önüme aksın ki," diye fısıldadı Eden annemin ağzına. "Yakında yine iyi yiyeceğiz, Ruth'um benim. Yiyeceğiz."

Abbie'yi patikanın dibinde hayal ettim; yoldan yukarıya ilerlerken, babasını ararken. Onu zihnimde canlandırdığım-

Scanned with CamScanner

da, üzerinde yağmurluk yoktu. Islanmaya aldırış etmiyordu. Sonra, aniden, yüzünü tekrar görmeyi çok istememe rağmen, yağmurun ve pusun içinde kayboldu.

O gece bütün uykumu onu ve saçına hep taktığı yeşil kurdeleyi düşünerek harcayacağımı biliyordum. Karnım guruldadı ve aniden onun tadının nasıl olacağını merak ettim.

Scanned with CamScanner

Kırk Yedi

Yağmur o gün dinmedi. Pazartesi gününe kadar devam etti. Küçük, plastik sandalyemde oturup saatin kollarını izledim. Sabahtan öğleden sonraya kadar. Değiştirilmiş oğlanlara ya da Bay Hill'e hiç dikkat etmedim; oğlanlar iletkilerinin sivri uçlarını enseme fırlattıklarında bile.

Çarpım tablosu boyunca Abbie'yi izledim. Akrostiş şiirler boyunca. Beden Eğitimi dersi boyunca; oğlanlar bana hokey sopalarıyla çelme taktıklarında bile. Abbie'nin beyaz polo gömleğinin kolları daralmaya başlamıştı. Çenesi daha yuvarlaktı ve kalçaları şortunu dolduruyordu. Yiyordu. Her hareketi yavaşça ve düşünceli yapıyordu.

Abbie hiç ağlamazdı. Gözlerinin dolduğuna tanık olmuş, birkaç kez de onu zorlukla yutkunurken yakalamıştım ama hiç ağlamamıştı. Bir kez bile. Taş gibiydi. Çocuktan çok bir değiştirilmiş. Hareketsiz, sessiz ve özümseyici. Annem bana istediğini yaptırırsa ve onu kaybolmuş olarak alırsak, tadı leziz olacaktı; hüzünlüyken bile. Ama bu korkunç bir düşünceydi.

Günün son birkaç dakikasında, birlikte okul kapısına yürüdük. Onun tepedeki kumtaşından kır evini hayal ettim. Eski. Pahalı bir ev olmalıydı ama dökülüyordu, çürümeye yüz tutmuştu. Ön kapının yakınında çatlak bir pencere vardı. Posta kutusuna postalar sıkıştırılmıştı. Birikmiş faturalar hayal ettim. Açılmadan bırakılmış. Evin durumu, babası ortadan kaybolduğundan beri daha da kötüye gitmişti.

Abbie o çok düzgün yeşil kurdelesi ve harika saçıyla bir zamanlar okulun en güzel kızıydı. Oğlanlar, uyluklarının birbirine değmemesini severler, ebeveynler de ne kadar zayıf olduğundan konuşup aynı annesini andırdığını söylerlerdi. Zayıf ve kemikli. Erkeklerin kalplerini nasıl çalacağından ve

Scanned with CamScanner

annesinin oğlanları uzak tutmakta çok zorlanacağından söz ederlerdi.

İnsanlar daha dolgun olduğunu fark etseler bile benim için hâlâ çok güzeldi. Elini tuttum. "Benim otobüsüm gelene kadar yarım saatimiz var," dedim. "Ağaçların arasına gitmek ister misin?"

Abbie başıyla onayladı. Birlikte küflü duvar boyunca okulun giriş kapısının yakınındaki ağaç sınırına yürüdük. Ağaçların altında yağmurdan korunmaya çalıştık. "Annem babamın bütün eşyalarını kolilere doldurmaya başladı. Yakında tavan arasına çıkarılacaklar. Tozlanacaklar. Babam tozdan nefret ederdi."

Ama avlak bekçisi tozdan nefret etmezdi ki. Sırtını bizim tozlu mutfak masasına dayamaya bayılırdı. O ve annem güneşli bir günde birbirlerine dolanmışlarken, ellerini pencereye doğru kaldırıp parmaklarının arasında toz güveleri yakalamışlardı. Oğlanlar ve adamlar gerçek düşüncelerini söylemektense, son derece aptalca yalanlar söylüyorlardı.

"Annem ve babam birbirlerini gerçekten sevmişler miydi acaba," dedi. "Sürekli birbirlerine bağırıp küfrederlerdi ama annem şimdi sadece güzel şeyleri hatırlayabiliyor."

Annem bana beni sevdiğini söylemişti. Eden bana beni sevdiğini söylemişti. Babam bana beni sevdiğini söylemişti. Ama hepsi yıpranmaya ve anlamını yitirmeye başlamıştı; kıvrılıp kıyıya çarptıktan sonra tekrar denize dönerken hiçe dönüşen bir dalga gibi.

"Bazen," dedi Abbie, "seni aslında düşünmemem gereken şekillerde düşünüyorum. Oğlanları düşünmem gereken şekilde. İkimizi birlikte hayal ediyorum, ormanda ya da mutfakta. Ele ele tutuşurken filan."

Bunu ben de hayal etmiştim. El ele tutuştuğumuzu ve ayaklarımız bizi nehir ağzına götürünceye kadar patikaları takip ederek dere kenarında yürüdüğümüzü.

"Seni yanağından ve burnundan öptüğümü hayal ettim," dedi Abbie, gergince okul gömleğinin manşetiyle oynayarak.

Scanned with CamScanner

Abbie'nin elini tutup sıktım. Annem yeni bir kaybolmuş istiyordu ama bu Abbie olamazdı. Her ne kadar midemde oturan sarı saç telini durmaksızın düşünsem de. "Belki bir gün birlikte yaşarız," dedim. "Bütün gün el ele tutuşabiliriz. Canımız istediği kadar."

"Ben şehre gitmek istiyorum. Artık burada yaşamak istemiyorum. Burası tuhaf bir yer. İnsanları yutuyor." Abbie'nin elleri küçüktü, babasının ellerine benzemiyordu. Suçluluk duygusuna kapıldım yine. Göğsümü böcekler ısırıyordu sanki. Tahtabitleri. Isıran karıncalar. Isırgan otları.

Babasının parmaklarını yiyen bir canavar olduğumdan habersiz, parmaklarını benimkilere doladı. Parmaklarının her biri damarlarında hızla akan kanla kırmızı ve tombuldular. Kendimi hep böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim; kemiklerine sarılı etini sonsuza dek arzulayıp arzulamayacağımı.

Scanned with CamScanner

Kırk Sekiz

Otobüs şoförü yol boyunca şarkı söylemedi. Müzik bile çalmadı. Dumanını pencereden dışarıya üfleyerek bir sigara içti, geçtiğimiz yolların ve ötesindeki dünyanın sessizliğini dinledi. Güzergâhımızı izleyen bir yağmur bulutu vardı. Ben de sessizdim, ön camdaki yağmur pıtırtısını dinliyordum. Şoförün alnı kırıştı ve sigarasından arka arkaya birkaç derin nefes çektikten sonra kül rengi dumanı ağzından verdi.

Otobüste sona kaldığım nadir durumlardan biriydi. Bir yaz mikrobu çocuklardan bazılarını okul sıralarından uzaklaştırmıştı, şimdi sıcak yataklarında yatıyorlardı. Derenin yakınındaki kapının önünde durduğumuzda, otobüsün egzozundan birkaç patırtı geldi. Otobüs çok eskiydi ve havaya küflü benzin kokusu yayıyordu.

"Seninle yukarıya kadar yürümemi ister misin?" diye sordu otobüs şoförü, el frenini çekip sigarasını pencereden dışarı fırlatarak. Bunu ilk kez öneriyordu.

"Gerek yok," dedim çantamı kavrayarak. "Tek başıma yürüyebilirim."

Şoför yüzündeki ciddi ifadeyi korudu. Bana baktı ve ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. Annemin yanağımda bıraktığı izi görmüştü belki de. Solmuştu aslında ama şoförün yüzünde, pembe yanaklarımın gizlediği morluğu görebildiğine işaret eden bir ifade vardı.

Buradan kaybolmuşların kokusunu alabiliyor olabilir miydi; yemeden önce derilerini ve etlerini astığımız odanın kokusunu? Kan ve çürük yumurta kokusu.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim," dedi. "Ebeveynlerinden biriyle konuşurum diyordum."

Scanned with CamScanner

"Her şey yolunda," dedim. Annem onu görecek olsa, hemen kaybolmuş olduğunu düşünürdü. Annemi hiç bu kadar aç, et ve kan için bu kadar sabırsız görmemiştim. "İçeri gelmek istemezsin."

"Neden, Margot?"

"Çok düzenli değil. Annem ev konusunda çok gururludur. Kimse evi bu hâlde görsün istemez."

"Oradaki annen mi?" diye sordu, açık kapıdan bakan ince kadını işaret ederek. Eden üst basamakta duruyor, eteği rüzgârda uçuşuyordu. Annemin elbiselerinden birini giymişti yine. Askılı, yazlık bir elbise. Dantelli ve hafif. Eden kollarını kavuşturmuş kararlı bir biçimde dururken, rüzgâr eteğini savuruyordu.

Otobüs şoförüne bakıp başımı iki yana salladım.

"Kim peki?"

"Eden." Parmaklarımı okul çantamın etrafında çevirdim. "Annem ona âşık." Uzaktan Eden'a baktım. Muhtemelen şoförü kafasında tartmaya çalışıyordu; fırına verip böreğini mi yapsa, yoksa yahnisini mi diye. Şoförü kancadan sallanırken hayal ettim; annem bıçakla derisini yüzerken. Her şeyi benim temizlemem gerekecekti. Sigara dumanı kokan giysilerini alıp bahçemizdeki o çukura gizleyecektim. "Yolunda gitmeyen bir şey olsaydı sana söylerdim," dedim gözlerine bakarak. "Söz." Ama söylemezdim. Sözümü tutmamak hayatını kurtaracaksa yapmazdım. "Yarın görüşürüz."

Kapıyı açtım ve bahçe kapısının yanındaki sığ su birikintisine sıçradım. Yağmur şiddetlenmişti; yeri dövüyor, patikada gölcükler oluşturuyordu. Otobüs arkamda harekete geçti. Döndüm ve yağmurda gözden kayboluşunu izledim.

Eden beni bekliyordu, evimizin sağladığı koruma sayesinde kuruydu.

"Seni fazla tuttu," dedi. "Bir durum mu var?"

"Ev ödevlerimi soruyordu. Otobüsteyken yanında yapıyordum."

Scanned with CamScanner

"Neymiş o ödev? Belki yardımım dokunur." Yağmur iliklerime kadar işlemişti. Eden üzerime eğilip yanıt vermemi bekledi.

"Şiirler. Okulda akrostiş şiir yazıyoruz."

"Bir otobüs şoförünün şiir yazmana yardımcı olabileceğini nereden çıkardın? Zavallı kaybolmuşun teki o."

"Dünyaya dair çok şey biliyor. Müzikten anlıyor. İnsanlardan anlıyor," dedim.

Eden dudak büküp içeri girdi. Ben de girdim, ayakkabılarımı ve paltomu askıya bırakıp ısınmak için kanepeye kıvrıldım. Battaniyeye sarınıp dizlerimi çeneme çektim.

"Ateş yakabilir miyiz?" diye sordum.

Eden kanepenin kenarına oturdu. "Hepsi ıslak," dedi bacadaki sızıntıdan ıslanmış odunları göstererek. "Annen ısınmak için fırında kurutabileceğimiz dallar toplamaya çıktı. Ormanda tek başına ve bizi şaşırtmak için kimbilir neyle dönecek."

Eden dudaklarını yalayıp yağmuru seyretti. Annem eli boş döndü.

Scanned with CamScanner

Kırk Dokuz

Rüyamda yere dizili kopuk parmaklar gördüm. Gördüğümü hatırladığım ilk kopuk parmaklar. Mor ojeli kız ve tedirgin çocuk. Tedirgin çocuk başına kötü bir şey gelmek üzere olduğunu gayet iyi biliyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Parmakların oluşturduğu izi kanepeden takip ederek hepsini tek tek aldım.

Bir parmak. İki parmak. Üç parmak.

Ayak seslerim karanlıkta daha yüksek çıkıyordu.

Dört parmak.

Galiba köşede bir şey duruyordu ama içerisi göremeyecegim kadar karanlıktı.

Beş parmak.

Son parmak ayağımın dibindeydi. Durgun havanın etini sıyırmasını bekliyordu. Yerden aldım.

Altı parmak.

Başımı kaldırdığımda oradaydılar, evin karanlık gölgesinde duruyorlardı: ince askılı elbiseli ve mor ojeli kız ile tedirgin çocuk. Konuşmak istediler ama ağızlarından herhangi bir söz çıkmadan uyandım.

Scanned with CamScanner

Elli

Günler parmaklarımızın arasından kayıp giderken, annem geceleri beni yatırmayı bıraktı. Kokusunu özledim. Duman gibiydi. Et gibi. Ruj gibi.

Annem ve Eden'ı pencere pervazından izledim. Kanepeye kurulmuş televizyon izliyorlardı. Ama annem huzursuzdu. Eden'ın vücuduna dolandığı kanepeden kalkıp yatak odasına gitti. Kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Eden beni kanepeden izliyordu. Bulunduğum gölgelik köşe, gözleri alnıma odaklandığında soğudu. Sonra bakışı burnuma indi. Oradan çeneme ve sonunda karnıma yerleşti.

"Yemeğini bitirmedin," dedi Eden.

"Aç değildim," dedim ama doğru değildi bu. Açtım. Hatta Abbie'nin tek saç teli aklımdan çıkmıyordu; hâlâ midemde bir yerde olduğunu ve organlarımı gıdıkladığını umdum. O saç teli hâlâ oradaysa, Abbie'nin her zaman benimle olacağını biliyordum.

O saç teli muska yapmak için kullandığım sicim gibiydi ama şimdi, onun saç teliyle bağlanmış muska bendim. Bizi birbirimize çeken bir dilektim. Abbie bana, kendimiz ve açlığımız için kaybolmuşları almamızın yanlış olduğunu düşündürüyordu. Bunu istemenin, buna açlık duymanın korkunç bir şey olduğunu.

"Kendine dikkat etmezsen zayıflayacaksın," dedi Eden. "Sıska kızlar kimsenin ilgisini çekmez."

Aşağı bakıp karnımı dürttüm. Zayıf değildim ama yemek yemeyi tamamen bırakırsam zayıflayacaktım. Gözlerimi kapattım ve Eden'ın kafatasından içtiğimi, parmaklarımı annemin o ilk kaybolmuşuna yaptığı gibi onun kafatasının içine

Scanned with CamScanner

daldırdığımı hayal ettim. Tadı muhteşem olacaktı. Düşünceleri başka bir dünyadan gibi.

"Yatağa gel," dedi Eden kanepenin minderini okşayarak. "Dinlenme vaktin geldi."

Kanepeye gidip minderlerin içine gömüldüm. Eden yanıma kaydı, saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. Uzun süre yüzümü inceledi. Ayrıntıları ezberliyordu. İki ön dişimin arasındaki boşluğu. Çenemi. Çillerimi. Yanaklarımdaki kırmızılığın tonunu. Kafatasımdaki çizgileri. Beni ezbere biliyordu.

"Eskisi gibi kaybolmuşlar almıyoruz," diye fısıldadım.

Eden'ın parmakları tenimde duraksadı. Narin ve sivriydiler, yüzüme düşen saçı geriye atarken alnımı çizdiler. "Yolunu kaybetmiş tüm yürüyüşçüleri ve hippileri almak mı? Bak, bu tehlikeli bir oyun işte. Seçici ve ketum olmak zorundayız. Bunu biliyorsun." Eden başımı öptü ve ne kadar gömüleceğini görmek için başparmağını yanağıma bastırdı. Etimin üzerinden başparmağını dilime bastırdı. "Çok zayıf. Eskiden yanaklarından hayat fışkırıyordu, artık öyle değil. Bunu halletmemiz gerek, tamam mı?" Bana farklı bakıyordu. Gözleri daha odaklıydı.

Burnumun ucuna un sürdüğü günü hatırladım. Onun da aynı günü düşündüğünü biliyordum.

Eden ayağa kalkıp ateşe ilerledi, gözlerini solup karanlığa karışan közlere dikti. İç geçirip dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarını ise batırıp dumanını içine çekti. "Sönen ateş kokusunu her zaman çok sevdim," dedi bana sırtını dönerek. "Doğrul."

Doğrulup sırtımı kolçağa yasladım.

Eden yanıma yerleşti. Parmağını burnuma bastırıp gülümsedi. "Biz aileyiz artık. Sen bize aitsin."

Ama sen hâlâ yabancısın, diye düşündüm. *Sadece birkaç aydır tanıdığım birisin.* "Bazen ortadan kaybolsam, gittiğimi kimse fark eder mi diye düşünüyorum," dedim. "*Sen* fark eder miydin gittiğimi?"

Scanned with CamScanner

Eden başını yana eğdi, kaşları çatıldı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Düşündüğüm bir şey işte."

"Yapma, küçüğüm," diye fısıldadı. "Sadece güzel şeyler düşün. Mutlu şeyler. Yağlı tavşanlar ve yavruları. Dolu bir tuzak. Orman esintisi. Karnını doyurmaya bak. Güzel ve dinç olmaya. Sağlıklı kalmaya."

Başımı onaylar anlamda salladım, kanepenin minderlerine sarıldım ve bütün gün sıcak kömür yakılmış şöminenin soğuyuşunu seyrettim.

Eden yanımdan ayrılıp yatak odasının kapısını ardından kapattığında kanepeden indim ve battaniyemi şöminenin karşısına çektim. Közler hâlâ biraz sıcaklık veriyordu. Ateşin sönüşünü izledim; turuncudan neredeyse siyaha dönüşünü.

Eden'dan önce şömineyi pek yakmazdık. Annem bacamızdan çıkan dumanın fazla dikkat çektiğini düşünüyordu ama şimdi her gün yakıyorduk. Ev ateş ve kül kokuyordu.

Ateşi canlandırmak için közlere üfledim ve yanıp sönmesine, hayata dönmek istemesine rağmen ışık hızla yok oldu.

Scanned with CamScanner

Elli Bir

Önce karnımın altında hissettim. Dalgalar hâlinde gelen bir zonklama. Bacaklarımdan aşağıya ılık bir şey aktı. Yapış yapıştı, eteğime ve uyluklarıma bulaştı. İçimden gelen kramplar sırtıma vurdu. Sıramda otururken boğazımda bir yumru oluştu, gözlerimin kenarlarında yaşlar belirene kadar kasıldı. Her damla çalışma kitabıma düşüp kurşunkalemle yazdıklarımı lekeliyordu. Şimdi sözcüklerim kanıyordu satırların üzerine.

Bay Hill, nefesimin sıcaklığını yanağında hissedebileceği kadar üzerime eğildi. "Bir sorun mu var?" diye sordu kitabıma bakıp lekeleri görünce kaşlarını çatarak.

"Canım acıyor," dedim. Yanaklarım kızardı. Neremin acıdığını tarif edecek kelimeleri bulamadım. "Tuvalete gidebilir miyim?"

"Önce bu toplama işlemlerini bitirmeni istiyorum," dedi parmağıyla kitabıma vurarak.

"Lütfen," dedim bacaklarımdan kan lekelerini kazıyarak. Parmaklarımı gösterdim. "Bir sorun var galiba."

Bay Hill'in rengi soldu. Yüzü bembeyaz oldu. Bir adım geri gidip aramıza mesafe koydu. Benden daha hazırlıksız olduğunu fark ettim.

Sancı yine kasığımdan geçti. Büyümenin böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Sadece yeni azıdişlerimin çıktığı yerdeki ağrı ya da kollarıma ve bacaklarıma giren kramplar değil, tam ortamda yeni bir sancı. Büyümek acı veriyordu.

Bay Hill bize regli kısaca öğretmişti. Laf arasında. Ayaklarını halının üzerinde rahatsız bir biçimde sürüdükten sonra sözcükleri öksürür gibi söyleyerek. *Tamamen normaldir* ve *pedbunun içindir.* Ama nasıl kullanılacağına dair bir şey söylememişti. *Tamponlar saf değildir.* Bize kanayacağımızı söyledi. Ağ-

Scanned with CamScanner

rının normal olduğunu. *Yine de okula gelmelisiniz. Ne kadar şişseniz, kussanız ya da bayılsanız da. Bunlar bir kadın için normaldir.*

Bay Hill tek kelime etmeden kalkmama izin verdi. Sandalyede kan lekeleri bıraktım. Kapıya yürürken ceketimle bacaklarımı örtmeye çalıştım. Birkaç saniye sonra kabinlerden birine girip klozetin üzerine eğildim. Midemde ne varsa kustum, Abbie'nin saç telinin bağırsaklarımda bir yerde güvende olmasını bütün kalbimle umarak.

Ağzımda asit tadı vardı.

Annem bana, regl olmaya başladığında yemek görmeye tahammül edemediğini söylemişti. Memelerimin büyüyeceğini, bacaklarımın fasulye sırığı gibi uzayacağını, kalçalarımın içi boş bir ağacın kapısı gibi genişleyeceğini söylemişti. Bana değişeceğime ve her şeyin esneyip büyüyeceğine dair söz vermişti ama hiçbir şey doğru biçimi ve büyüklüğü uzun süre koruyamayacaktı.

Aynaya gidip yüzüme su çarptım. Yansımamı gördüğümde, yarım yamalak oluşmuş ve kırık bir şeydim. İnsan bile sayılmazdım. Tenim yeşil elma rengini almıştı.

Kapı usulca çalındı. Kısa, tıknaz bir kadın çıktı köşeden. Kıvırcık saçları, cana yakın bir gülümsemesi vardı. Onu daha önce ana ofiste görmüştüm. Roz. Adı Roz'du galiba. "Bay Hill bana ne olduğunu anlattı," dedi. "Sana yardımcı olacak birkaç ipucu vermek isterim."

"Eve gitmek istiyorum," dedim. "Annemi istiyorum."

Omzuna asılı keten çantadan bir mendil çıkarıp kazağıma bulaşmış kusmuğu sildi. "Biliyorum, tatlım. Bana kalsa seni bir battaniyeye sarar, eline de fasulyeli kızarmış ekmek ve çizgi romanlar verirdim." Durdu ve arka cebinden bir ped çıkardı. "Bunun nasıl kullanıldığını biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım," dedim, annemin daha önce kanadığında pamuk ve plastik katmanlarını geriye sıyırışını hatırlayarak.

Scanned with CamScanner

Roz pedi açıp bantlarını çıkardı. "Bu orta kısım külotunun altına gelmeli," dedi. "Çok kolay. Kabinlerden birine girip silmek ister misin? Bu pedi alabilirsin. İleride yanına almayı unutursan, ofisimde bir sürü var."

Pedi elinden alıp kabine girdim. Külotumu indirdiğimde kumaşın üzerinde kalın kan pıhtıları vardı. Hepsini sildim, bacaklarımdaki kanı da. "Çok acıyor," dedim kapının arkasından.

"Biliyorum, tatlım," dedi. "Çok kötü olursan, annenden senin için doktor randevusu almasını iste."

Annem ölmenin eşiğinde olduğumu düşünecek kadar hastalandığımda bile beni doktora götürmemişti. Doktorların sürekli dürtüp yoklamalarından ve aptalca sorular sormalarından nefret ederdi.

"Sana sınıfa götürebileceğin bir sıcak su torbası getirdim. Bay Hill'e de çalışırken onu yanında bulundurabileceğini söyledim."

Kabinden çıktığımda elinde ıslak kâğıt havlu ve koltuğunun altında sıcak su torbası vardı. Yere çömeldi, gözleri benimkileri bulduğunda gülümsedi. "Bir parçayı atlamışsın. Ben silebilir miyim?" diye sordu dizimi işaret ederek.

Başımla onayladım.

Roz dizimdeki kan lekesini sildi ve temizlendiğinde gülümsedi. "Sana bir şey vereceğim," dedi. "Regl olduklarında kızlarıma da veririm. Masamın çekmecesinde bir sürü var, her ihtimale karşı."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bana bir şey mi vereceksiniz?"

"Kimseye söyleme," dedi. Çantasından bir paket çikolata çıkardı. "Kaç yaşında olursan ol, regl olduysan çikolatayı hak edersin. Bunu unutma."

Elimi uzattım.

"Bitter çikolata," dedi paketi açarak. "Regl olunca çok iyi gelir. Sancıyı azaltan, sana enerji veren bir sürü şey var içinde."

Scanned with CamScanner

Çikolata evimizde nadiren yenen bir şeydi. Annem elinden geldiğince topraktan beslenmeyi severdi. Çikolatayı parmaklarımın arasında tuttum ve bir ısırık almadan önce paketin kalanını açtım. Tatlı ama acıydı. "Teşekkür ederim," dedim Roz'a bakarak. Bir adım atıp kollarımı beline doladım.

"Hadi seni sınıfa götürelim," dedi sırtıma hafifçe vurarak.

Beni koridorlardan geçirip sınıfa geri götürürken sessiz kaldım. Çikolatanın yoğun tatlılığı, yalayıp dişlerimden uzaklaştırdığımda azaldı. Bacaklarımın arasından gırtlağıma tırmanmıştı sanki, ağzıma kan tadı geldi. Ekşi ve tuzlu. Annemin de tadına bakmak isteyip istemeyeceğini merak ettim.

"Sancım var," dedim karnımı tutarak. Ağzım sulandı, tükürüğümü yuttum. Bir şey karnımdan yukarı tırmanıp çıkmak istiyordu. "Karnım da aç." Boğazımda bir yumru oluştu ve sesim titredi. Sancı bir kez daha geldi; önce kuyruksokumumda hafif bir ağrı, ardından kasığımda şiddetli bir spazm. Midem bulandı.

"Şişt," dedi annem. Yorgundu bugün. Sabırsızdı. "Kanepeden in, minderleri lekelemeni istemiyorum."

"Ben hallederim," dedi Eden, annemin yanağına hafif bir öpücük kondurarak. "Benimle gel," dedi yanıma gelip tırnaklarıyla ayak parmaklarımı çimdikleyerek. Tırnakları sivriydi. Tenimde çok güzel, kıvrımlı izler bırakacak kadar sivri.

Kanepeden inip peşinden banyoya gittim. Sancı gidip geliyor, bedenime bir vurup bir uzaklaşıyordu.

"Bu ağrı hiç geçiyor mu?" diye sordum.

Eden başını iki yana sallarken dudakları aşağı kıvrıldı. "Benimkiler o kadar kötü ki hastalanıyorum. Bazen titriyorum ve uykuya dalıyorum. Böyledir."

"Oğlanlar bunu biliyorlar mı? Bu kadar acıttığını?"

"Tabii ki biliyorlar ama onlar için gerçek acı değildir bu. Numaradandır. Onların ağrıları kadar acı verici değildir."

Scanned with CamScanner

Parmakları musluğu açtı ve su fışkırdı. "Bu lekeleri bundan çıkarman gerekecek," dedi külotumu parmağının ucunda sallayarak.

Uzanıp külotumu elinden aldım.

"Musluğun altına tut," dedi. Külotumu suyun altına sokup ıslattım ama kan lekesi olduğu yerde kaldı.

Eden beni kenara itti, kollarını sıvayıp ellerimi kavradı ve suyun altına soktu.

"Soğuk," dedim. "Parmaklarım karıncalanıyor."

"Alışırsın," dedi. Parmaklarımız kenetlendi ve birlikte kırmızıya dönmelerini seyrettim. Kan parmak uçlarımıza hücum etti. "Suyun altında hareketsiz tut. Deri olduğunu hayal et. Akan suyun altında ger."

Scanned with CamScanner

Elli İki

Otobüsün penceresi açıktı ve sıcak bir öğleden sonraydı. Otobüs şoförü ne zaman gaza bazsa, kalbim daha hızlı atıyordu. Eve varmak üzereydik. Radyodaki şarkı doğaya karışıyor, rüzgâr tarafından ormana sürükleniyordu. Otobüs şoförü kendi kendine şarkı söylüyordu. "Bunu biliyor musun?" diye sordu. "En sevdiklerimden biri."

Başımı iki yana salladım.

Ben tepelere bakıp havadaki biçimlerini izlerken sözleri sürdü. Dış dünya el değmemiş gibi görünüyordu. Ağzımda toprak tadını hayal etmeye çalıştım; taze ve temiz. Avlak bekçisi dört tekerlekli arazi aracını buralarda sürmüştü.

"Genç?" dedi otobüs şoförü. "Ne düşünüyorsun?"

"Tepelere daha sık gidebilseydim keşke," dedim. "Bir zamanlar orayı çok seven birini tanıdım. Ben genellikle ormana ya da dere kenarına giderim."

"Tepelerde de dereler ve ormanlar var," dedi. "Doğru yerleri biliyorsan."

"Ama oralarda kasabanın değiştirilmiş oğlanları geziniyor."

"O çocuklar beladan başka şey getirmez. Onlardan uzak dur."

"Biliyorum," dedim. "Evimizin yakınındaki orman güvenli ama. Bence ormandan korkuyorlar." Ormandaki tek tehlike bendim. Ağaçlara tırmanır, kabuklarında yetişen küfleri koparırdım. Bekleyip izlerken dünyaya uyum sağlamak için tenime bastırırdım. Yüzüme çamur sürüp karıncaların ve tahtabitlerinin tenimde gezinmelerini bekler, değiştirilmiş oğlanların onları yakalayabilmem için karanlıkta fazla ilerlemelerini umardım. Karıncaların tenimin doruklarında ve vadilerinde kayboluncaya kadar gezinmelerini izleyerek zaman geçirir-

Scanned with CamScanner

dim. Uğurböcekleri kanatlarını dinlendirmek için burnumda uyurlardı hatta.

"Ormana gidersen dikkatli ol. Hep o oğlanlara kendi yaptıklarını yaşatmak istedim," diye itiraf etti otobüs şoförü.

Ben de aynısını istiyordum. Çakılarını karınlarına sokup onları deşmek istiyordum. Palto askılıklarından sarkan tavşan yavruları gibi onları ağaçlardan sallandırmak istiyordum. O değiştirilmiş oğlanlardan birini yememiştim hiç. Zehirliydiler muhtemelen.

Bu tür düşünceler ilk defa bana doğru gelmedi. Ağırlık yaptı. Suçluluk hissettim.

"Ebeveynleri öyle küçük serseriler yaptıklarını bilmiyorlar." Otobüs şoförü durakladı. "Dünyaya iyi bir şeyler katmaya çalışmak lazım, yoksa herkes kötülük katıyor. Birilerinin gururunu bir yana bırakıp durumu düzeltmesi gerekiyor."

"Kötü bir şey yaparak iyi bir şey yapmak mümkün mü?" diye sordum. "Yani kötü bir şeyi yok edersen, bu iyi bir şey mi olur?"

"Duruma bağlı," dedi. "Dünyada her şeyin bir yeri var."

"Bu bana adil gelmiyor," dedim. "İnsanların kötü olabilmeleri ve bir yeri olduğu için bunun sorun olmaması."

"Adil değil," dedi. "Ama bütün ömrünü kötü şeyleri yok etmeyi düşünerek geçirirsen, pek mutlu olamazsın, değil mi? Bence hepimiz biraz mutluluğu hak ediyoruz. Hayat yeterince zor."

"Ama kötü bir şeyi engellemenin bir yolunu bulmuşsam?" diye sordum. Otobüs ormanın etrafından dolandı. Evden çok da uzak değildik artık.

"Seni bu kadar kaygılandıran kötü şey nedir?" Direksiyonu çevirirken bana bir bakış attı.

"Hiçbir şey aslında. Okulla ilgili şeyler," diye yalan söyledim.

"Eh, bu sadece sana bağlı değil. Kötü şeylerden kurtulmayı iş edinmiş yetişkinler var. Kötü insanlar için polisler. Küçük serseriler için öğretmenler."

Scanned with CamScanner

Otobüs küçük yollardan geçti, çukurların üzerinde sıçradı. Arada sırada durup bir başka yorgun çocuk indiriyorduk. Yola çıktığımızda otobüs şoförü yine şarkı söylemeye başlıyordu. Kendi kendine söylerken kızını düşünüyordu; anlıyordum. Onu daha genç hayal ettim; benim yaşlarımda bir çocukla, bir yığın kasetle küçük bir arabada.

Torpido gözünden sigara paketini çıkardı, yolu izleyerek bir tane yaktı. Gömleğinin kollarını sıvamıştı. Gözlerim kollarındaki dövmelerde gezindi. Hepsi bulanıktı. Eski. Okunaksız.

"Eskiden şehirde yaşardım," dedi. "Ufuktaki şu küçük gri ve siyah lekeleri görüyor musun?" Direksiyonun üzerinden tepelerin ilerisini işaret etti. "Orası Carlisle. Buradan arabayla elli dakika uzakta. Küçük bir yer. Pek hoş değil. Ama bir zamanlar evimdi."

"Kırsala neden geldin?" diye sordum.

"Düşüncelerimle baş başa kalmak istedim. Çok fazla iyi yemek ve çok fazla müzik bulabilirsin. Bazen hiçbir şeye ihtiyaç duymazsın."

"Ben de bir gün şehre gitmek istiyorum," dedim.

"Dönmek isteyeceğini garanti edebilirim."

"Belki."

"Soğuğa ve yalnızlığa rağmen burası çok daha iyi," dedi otobüs şoförü, bir duman bulutu üfleyerek. "Yanlış botlar ve donanımla gelip kaybolan yürüyüşçülere rağmen."

"Arkadaşım Abbie onları toprağın yuttuğunu düşünüyor."

"Haklı. Aptal şehirliler kışı geçirmek için yanlış donanımla geliyorlar. Ben bunu, kırsal dünyanın doğaya yayılmaya çalışan şehirlerden intikam alması olarak görüyorum. Bu kırsal kesimler onların aileleriyle birlikte bayramlarını geçirecekleri güzel yerler, ta ki yaşlı bir çiftçiyle ya da yabaniyle karşılaşıncaya kadar. Sonra buraya gelip çöpleri ve arkalarında bıraktıkları çadırlarıyla yöreyi kirletirler."

Scanned with CamScanner

"Birini görürsem, onu geldiği yere geri gönderirim," dedim kollarımı kavuşturup karşılaştığımız kaybolmuşları düşünerek. Yoldan çıkanlar. Yaralılar. Tuhaf olanlar.

Otobüs durdu. Koltuğumdan kayıp ayaklarım yere basana kadar basamakları indim.

"Yarın görüşürüz," dedi otobüs şoförü. Gülümsemesi dudaklarında soldu.

"Yarın görüşürüz," dedim ben de otobüs hareket ederken.

Scanned with CamScanner

Elli Üç

Orman sessizdi. Ağaçların arasındaki kesintisiz fısıldaşma bile orman örtüsünü izlemek için kesilmişti. Tavşan yoktu. Devrilmiş ağacın yanındaki yosunlu taşı çevirdiğimde, tahtabitleri kümesi ortalıkta yoktu.

Bütün yaratıklar benden kaçıyordu.

Ağacın arkasında durdum, köklerinin arasına oturup kol olduklarını hayal ettim. Orada kendi kendime şarkı söyledim, bir ezgi mırıldanıp gizlenen yaratıklara tavşan kadının hikâyesini anlattım.

"Tavşan kadının hikâyesini biliyor musunuz?" diye sordum ama ormanda çıt çıkmıyordu. Bir dal çıtırtısı bile yoktu. Ama bir şey bana doğru sürünüyordu sanki. "Ve ilk kez unu nasıl yaptığını. İnsanların toprağa taptıkları ve içinde yetişen kökleri öptükleri zamanlar." Üzerimdeki dalların arasından güneş ışığı süzüldü. "Bir zamanlar tepelerdeki bir delikte yaşayan bir tavşan kadın varmış. Orada tavşan gibi yaşıyormuş." Bu düşünceye gülümsedim ve çimlerin arasından bir çiçek kopardım. Çiçeği avucumda tutup parmaklarımı neredeyse tomurcuklanmış yapraklarına bastırdım. "Topraktan topladığı mantarları yermiş. Ama bir avcı onun yuvasına gelmiş ve kürkünü çalmış."

Tırnaklarımı kullanarak tohumu açtım. Taçyaprakların içine bakarken kıvrımların arasına gizlenmiş küçük bir sinek buldum.

"O zamanlar kadınların kürkleri olduğunu biliyor muydunuz?" Gülümsedim ve çiçeği köklerinin sapını tekrar bulacağını umarak yere koydum. Bir hafta sonra gelirsem, yaprakları sararıp buruşmuş ve çiçek gitmiş olacaktı. "Kürkünün çalınması ona büyük zarar vermiş. Bir zamanlar olduğu insan git-

Scanned with CamScanner

miş, parçalanmış ve ulaşamayacağı yerlere dağılmış. Kanının kimyasında bir şey değişmiş."

Bir dal çıtırdadı. Büyük ağacın gövdesinin arkasına gizlenip baktım.

Benden daha uzun boylu bir kadın, bir ağacın karanlığında, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle duruyordu. "Seni korkutmak istememiştim."

Bir kaybolmuş.

"Annem bunu bana anlatırdı," dedi. "Tekrar tekrar."

"Öfkeydi," dedim. "Onu değiştiren öfkeydi. Öfkesi özgür kalmış ve ona hâkim olmuştu."

"*Neden ben?*" Kaybolmuş hikâyenin sözcüklerini tekrarladı. "Ama o sadece yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış insanla birlikteydi."

Yanına gittim. Kaybolmuş değildi belki de. Belki benim gibiydi.

"Bir gün," dedi kadın, "güneş dorukta ve sıcaklık dereye inmişken, yuvalardaki kadınları otlaklara götürmüş. Avcıyı taşlamış. Avcıyı kayaya yatırmış. Annesi avcının elini almış. Kız kardeşi, ayak parmaklarını almış. Diğer kadınların her biri birer parmağını almış. Adamı özgür bıraktıklarında güneş ısıtıyormuş. Topladıkları kemikleri alıp öğütmüşler, suyla karıştırıp malç yapmışlar ve acı toprağı sulamış. Tavşan kadın kız kardeşlerini beslemek için toprağı ekmiş."

"Öyle değil ki," dedim.

Kadın bana baktı. "Annem her gece uyumadan önce bana bu hikâyeyi anlatırdı."

"Margot?" Adımın yankısı sessizliği bozdu. Annem beni bulmak için ormanın içinden geliyordu.

"Gitmen gerek," dedim.

Kadın alnını kırıştırdı.

"Ormanımı terk et!" diye bağırdım aralık dişlerimi göstererek. "Git buradan, hemen." Annem ondan bir kaybolmuş

Scanned with CamScanner

yapacaktı. Ne teni, ne gözleri ne de hikâyelerini anlatacak ağzı kalacaktı. Kemik tozundan başka bir şey kalmayacaktı.

Kadın hareket etmedi.

"Git, yoksa dişlerini sökerim," dedim. Yerden keskin bir taş alıp ayaklarına fırlattım.

Kadın beni izlerken geriye sendeledi. Eti hâlâ kemiğine bağlı vaziyette kurtulduğu için ne kadar şanslı olduğuna dair en ufak bir fikri olmadan eğreltiotlarının arasına kapaklandı. Uyku öncesi hikâyelerini hatırlamaya devam edecek bir beyinle kurtulmuştu.

Scanned with CamScanner

Elli Dört

Hafta sonu gözyaşları getirdi. Annem ağladı ama yağmur onun sesini neredeyse bastırıyordu. Annem çamurun içinde yumruklarını sıkıp açık gökyüzüne haykırırken, ben pencereden onu seyrettim. Pencereden bakınca farklı bir yaratığı andırıyordu. Pencereye yaklaşıp dinledim. Hıçkırıklarının arasında kendi kendine konuşuyordu; bir keresinde babam onun canını sıktıktan sonra yaptığını gördüğüm bir şeydi bu. İliklerine kadar ıslanmış, kilise elbisesi üzerine deri gibi yapışmıştı.

Annem ağladığında ev daha boş görünürdü; sevdiğimiz şeyler gizlenmek için raflardan uzaklaşıyormuş gibi. Ama annem babamla ettiği kavgalarda bile hiç bu kadar çıldırmamıştı. Eden annemde babamın hiçbir zaman tetiklemeyi başaramadığı bir şeyi tetiklemişti. Azap.

"Kalp kırıklığını gizlemeyi sevmiyor, değil mi?" diye sordu Eden iç geçirip duvara yaslanarak. "Beni terk edeceğinden korkuyorum," dedi elini omzuma koyarak. "Tek yaptığım ondan bir kaybolmuş esirgemek."

"Karnı aç," dedim Eden'ın sıcak karnına sokularak.

"O doyumsuz," dedi Eden. "Ve beni dinlemiyor, küçüğüm. Dünyanın onun karnını doyurmak için var olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. Daha kurnaz olmak zorunda."

Gözlerimi annemden ayırmadım; evin önündeki çamurun içinde yatıyordu şimdi. Eden yanımdan kayboldu. Ayak sesleri onu annemle paylaştıkları yatak odasına götürdü. Kapı sertçe kapandı.

Pencerenin önünden ayrılıp yağmura çıktım, iri damlalar yere taş gibi çarpıyordu. Su kafamdan kuyruksokumuma kadar indi, okul kazağımın içine sindi. Bu geç kalmış bir yıkanmaydı.

Scanned with CamScanner

"Anne?" dedim.

"Ne var?" Çamurun içinde yuvarlanıp gökyüzüne baktı ve çamurlu kollarını kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"İçeri gir. Hastalanacaksın," dedim.

Annem dişlerini göstererek kahkaha attı.

"Lütfen, anne." Yakınındaki çamurun içine oturdum. Çamur birikintisi soğuktu. "Seni burada tek başına bırakmak istemiyorum."

"O kelime," dedi. "*Bırakmak.*" Annem doğruldu ve çenemi sivri parmaklarının arasına aldı. Tırnakları tenime battı. "Çok kirli bir sözcük. Onu ağzından çıkar ve bir daha alma. Asla. Hiç kimse burayı *bırakamaz.*"

"Eden da korkuyor," dedim kollarımı ona dolayıp kendime çekerek. Titriyordu soğuktan. Kumaş tenine yapışmıştı.

"Bıktım bundan," dedi annem. "Onun için değiştim. Canımın istediği her şeyi yapmıyorum artık. Ve o *bizim* hissettiğimiz açlığı bilmiyor. O boşluğu."

"Eden değişmeni istemiyor, anne. Kaybolmuşları eve almana karşı değil," dedim. "Sadece yavaşlamamızı istiyor."

"Onun karnı zil çalmıyor," dedi annem, karnını parmaklarıyla tutup sertçe sıkarak. "*Benim* bildiğim açlığı bilmiyor."

Birlikte ıslandık. İliklerimize kadar.

"İçeri gel," diye fısıldadım saçına dokunarak. Saçı parmaklarımın arasından döküldü, kırık uçları çamurun içinde kayboldu.

Üzerimizdeki gri bulut kararmıştı. Yıldırım çaktı, ardından gök gürledi.

"Neden normal yemek yemiyoruz? Eden bize mantı yapabilir," dedim ama annem bana tiksintiyle baktı.

"Hayır. Ödün vermiyorum artık. Avlanmak istiyorum."

Sustum. Ben kaybolmuş eti yemek istemiyordum artık. Belki annem derinlerde bir yerde bunu biliyordu.

"Ona katılıyor musun? Açlığımızı doyurmayalım mı?" Annemin sözcükleri yağmurun içinden fısıltı gibi geliyordu.

Scanned with CamScanner

Bileğimi ellerinin arasına alıp damarlarımı inceledi. Gözlerini dikti ve her bir soluk mavi çizgiyi tırnağıyla izledi. Başparmağını nabzıma bastırıp gözlerini kapattı ve dinledi. "Nabzının sesi babanınkiyle aynı. Yumuşak atıyor. Kolaylıkla söndürülebilir."

"Öyle deme," dedim bileğimi geri çekerek.

Annemin gözleri açıldı. "Bir şey bilmek ister misin? Küçüklüğünden beri beynin anıları koruyamadı. Her şey çatlakların arasından sızdı. O bunu en başında fark etti."

"Ben pek çok şeyi hatırlıyorum, anne."

"Öyle mi?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. Bana keskin bir bakış attı. Konuşmadan önce sözlerini tarttı. "Bugüne kadar yediğin en iyi yemek olduğunu söylemiştin."

Durdum. Yağmur toprağı dövse de dünya sessizdi. Sahip olduğum anılar –sigara dumanı kokusu, kaşındırıcı kazaklar ve yorgun gülümseme– bir anda dağıldı.

"Eminim ki onu neye çevirdiğimi bile hatırlamıyorsundur," dedi ellerini geri çekip yüzümü inceleyerek. "Ama lezzetli olduğunu söyledin."

"Yalan söyleme, anne," dedim tekrar çamurun içine sendeleyerek.

"Yalan söylemiyorum. Yemin ederim," dedi parmaklarını göğsüne götürüp istavroz çıkararak.

Midem düğüm düğüm oldu.

"Hamura sardım onu, nefis bir börek oldu. Kabuğu çıtır çıtır. Tereyağlı. Fakat eti yumuşaktı ve bir günde her parçasını yedik. *Ziyafet çektik.* Kaburgalarında bir damla et bile kalmadı. Tabağını silip süpürdün. Ve *bayıldın.* Seni ben şekillendirdim, küçüğüm. Kendi etimle, seni rahmimde biçimlendirdim. Biz aynı hamurdan yoğrulduk. Sen bu açlığı aynı benim gibi hissediyorsun."

Sözcükler boğazımda kurudu.

"Çünkü o küçük bir sıçandı, kimse nerede olduğunu ya da neden gittiğini sorgulamazdı. Daha en başından bir kaybol-

Scanned with CamScanner

muştu o." Annem tekrar çamurun içine yuvarlanıp kahkaha attı. "Gitmesine asla izin vermeyecektim. Birini sevdiğin zaman onun *tamamını* seveceğine söz verirsin. Çirkin yanlarını bile. Ama o bunu yapamadı. Açlığa şöyle bir baktı ve..." Devamı gelmedi. Yağmurun sesi geri geldi. Öncekinden de sertti. Pencereye baktığımda Eden'ın yukarıdan bizi izlediğini gördüm, ağzı düz bir çizgiydi. "Bazen, sana baktığımda, onu görüyorum. Bu da beni yeniden acıktırıyor. Bende kemiklerini mezardan çıkarıp yalama isteği uyandırıyor. Beni kemiklerinden ayrılan etin tadına acıktırıyor. Tendonlarının lastik bant gibi aniden kopuşunu hissetmek istiyorum."

Ayağa kalkıp evin basamaklarına döndüm, bulanan mideme hâkim olmaya çalıştım. Banyoya giderken ardımda ıslak ayak izleri bıraktım.

Kustum. Sonra tekrar kustum. Seramiklerin üzerinde, kendi saframın yanında uyuyakalıncaya kadar durmadım.

Onu yemiştik. Tereyağlı hamura sarmıştık. Yıllar önce bağırsaklarımda güzelce sindirilmiş, kanlı canlı adam için yas tutmuştum.

Banyodan çıktığımda gece yarısı olmuştu. Annem ve Eden kapılarının ardında seviştiler.

Derimi yüzüp çamaşır gibi asmak geldi içimden. Titriyordum, soğuk ve ıslaktım, bedenimden çamur siliyordum.

"Babamı yedim," diye fısıldadım.

Scanned with CamScanner

Elli Beş

"Banyo zamanı," diye bağırdı annem banyodan. Suyun akmasını durduğunda sessizlik oldu. Kanepeden fırladığım gibi banyoya koştum. Annem kapıya yaslanmıştı. Dudağının iki yanında yumuşak bir gülümseme dans ediyordu; tıpkı dikiş iğnesinin ipliği dikiş yerinden sıkıca çekmesi gibi.

"Seni pırıl pırıl yapalım," dedi saçımı okşayıp parmağının ucuyla burnuma vurarak. "Sen pasaklı bir şeysin, küçüğüm." Annem iyi bir ruh hâliyle uyanmıştı bugün ama babamla ilgili benimle paylaştığı sırrı geri alamazdı. Gülümsemenin ardında pişmanlık vardı. Annem bunu genellikle iyi gizlerdi ama bugün hissedebiliyordum. Gözleri boş bakıyor, bana kilitleniyorlardı. Öne eğilip burnunu başıma bastırdı. Derin bir soluk aldıktan sonra, "Çürük et gibi kokuyorsun," dedi.

"Elimde değil," dedim.

"Oturup seninle konuşabilir miyim?" diye sordu. "Eskiden yaptığımız gibi?"

Eskiden yaptığımız gibi zamanlarını hatırlayamadım. Hatırlayamayacağım kadar eski miydi? Daha doğru düzgün konuşamadığım ya da göremediğim, sadece birkaç dişimin ve ayak parmağımın olduğu zamanlar. Belki de onun içinde olduğum zamanlardan bahsediyordu; sıcak karnında güvende ve sağlıklı olduğum. Henüz bir fikirden ibaret olduğum. Babam bir keresinde, onu iri, şiş ve *çirkin* kılmama rağmen annemin karnıyla konuştuğunu söylemişti. Duyduğum hikâyelere bakılırsa, babam annemin hamilelik döneminden nefret etmişti. Bir keresinde ona inek demiş ama annem yanağına tokadı yapıştırmıştı.

Annem kapıyı kilitledi. Ayağımın altındaki banyo fayansları soğuktu ama hava buharlıydı. Nemliydi. Gök gürültüsü

Scanned with CamScanner

gibi kapalı. Okul kazağımı ve gömleğimi çıkardım. Külotumu dizlerime kadar indirdim.

Ayak parmaklarımı suya soktuğumda tenim kızardı. "Çok sıcak," dedim anneme bakarak. Annem, yere oturup küvetin üzerine eğilmemi izledi. "Haşlanacağım."

"Alışırsın," dedi.

Küvete girdim, gözlerimi yumup üstdudağımı ısırdım. Isı tenimi yaktı ama çığlığımı dişlerimin ardında tutup boğazımın derinliklerine demirleyerek ağlamamı engelledim.

"Eden bana yeni bir şey denememi söyledi. Öfkemi dışa vurmam için," dedi annem, ben avucumun ortasına biraz şampuan sıkarken. "Çizim," dedi. "Şömineye gitti ve yerde emekleyerek yanmış kütüklerden uzun kömür şeritleri topladı. Dizleri is içinde kaldı. Sonra bugün dere kenarına gitti, eski faturalardan ve gazetelerden malç yaptığı bir şey kullandı. Önce tef sandım; yuvarlak, ahşap bir çerçevenin içinde büyük, yuvarlak bir ağ vardı. Bizim eski ıvır zıvırlarımızı küçük parçalara ayırdıktan sonra o *şeyin* içine attı. Sonra çerçeveyi suya daldırdı ve içindekiler ıslandıktan sonra çekti. Bize kendi kâğıdımızı yaptı, küçüğüm." Annem kâğıdı kaldırıp hayranlıkla seyretti. Benim tek gördüğüm kalın ve biçimsiz sayfalar oldu. Parmakları sayfaların kenarlarında gezindi. Elini kesmesini umdum.

Başımdaki köpükleri ovalarken annemi seyrediyordum.

"O çok zeki," dedi.

Suyun altına dalıp nefesimi tuttum. Hâlâ çok sıcaktı. Gözkapaklarımın altında gözlerim yanıyordu. Annem bir şeyler söyledi ama sözleri boğuldu; anlamsızca iç içe geçtiler. Nefes almak için tekrar suyun üzerine çıktığımda, soğuk omuzlarımı ve burnumu ısırdı.

"Seni çizebilir miyim?" diye sordu annem küvete yaklaşıp slak saçımı yana atarak.

"Eden'ı çizmek istemiyor musun?"

"Sen benim küçüğümsün," dedi burnumu öperek. "Bir za-

Scanned with CamScanner

manlar içimde sıcaktın. Kıvrılmış. Sessiz." Annem gülümsedi. "Nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalışmak ister misin?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Nefesini tut," diye fısıldadı kulağıma. Avucunu başımın üzerine koydu ve beni suyun altına bastırdı.

Bir kez daha suyun altında soluğumu tuttum. Kalp atışlarım yavaşladı.

Sözcükleri parça parça geliyordu. Onları bir araya getirmeye çalıştım. *Rahat ve sıcak. Kıvrılmış. Sessiz. Terbiyeli ve tahmin edilebilir. İtaatkâr.*

Başım ağrımaya başladı. Burnumu sıktım ama ciğerlerim hava istiyordu.

"Kal," dedi annem. "Birkaç saniye daha."

Saydım. *Bir kaybolmuş. İki kaybolmuş. Üç kaybolmuş. Dört kaybolmuş. Beş kaybolmuş. Altı kaybolmuş. Yedi kaybolmuş daha.* Suyun yüzeyine çıktığımda annem bana baktı. Soluklanmaya çalıştım, karnım inip kalkıyordu.

"Sana akciğerlerle ilgili ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Biraz deri yüzmeme izin verirsen, ömründe gördüğün en büyük iki balona dönüşürler. Kanatları andırırlar." Annem oturdu ve kömürü ile kâğıdını kucağına yerleştirdi. "Şimdi hiç kımıldamadan otur," dedi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, anne?" diye sordum.

Annem başını salladı.

"Bendim. Okulda palto askılarına ölü tavşan yavrularını ben koydum."

Kalemi kâğıda sürtünmeyi bıraktı. Sessizlik oldu. Annem gözlerini yüzüme dikti, ilk kez bende saf bir şey görüyordu.

"Okuldaki palto askılarında buldukları yavru tavşanlar. Marcus'u suçladılar ama bendim. Ormana gidip onları yakaladım. Sonra yolu izleyip okula gittim. Girmemle çıkmam bir oldu. Güneş doğarken eve döndüm." Cezalandırılmak istiyordum ama annem bana şaşkınlıkla baktı. "Senin ilk kaybolmuşunun kafatasına parmaklarını daldırdığında hissettiğin şeyi

Scanned with CamScanner

hissetmek istedim, anne. *Dolu* hissetmek istedim. Ama öyle bir şey hissetmedim. Her şey içimden kazınıp atılmış gibi hissettim."

Annem oturduğu fayansların üzerinden beni izledi ve mesafesini korudu. "Sakın kımıldama," diye fısıldadı gözlerini kocaman açarak.

Anatomimi inceledi, her saniyeyi aklına kazıyarak geçirdi. Vücudumun bütün kıvrımlarını ve büklümlerini inceledi. Omurgamın tepesindeki hafif kamburluk ve tenimin altındaki belirgin kaburgalarım. Bitirdiğinde çıkardığı işe hayranlıkla baktı ama beni pek andırmıyordu. Belki içimde gördüğü değiştirilmişi çizmişti. Canavarı. Belki de aslında böyle görünüyordum. Canavar gibi, her hattı tanımlayan keskin çizgilerle dolu.

Ben temizlendikten sonra annem yıkanırken beni orada oturmaya zorladı. Sudan uzakta, sıcak bir havluya sarınmışken bile, her santimetrem inceleniyor ve kaydediliyormuş hissine kapıldım. Tenine sabun sürüşünü izlerken ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik. Köpükler oluştu. Vücudunun her kıvrımı sudan kaçıyordu.

Saçını sabunla yıkayıp duruladıktan sonra bana baktı. Çok uzun gibi gelen bir sessizliğin ardından konuştu. "Yarın, küçüğüm, ormana git ve eve bir kaybolmuş getir. Ne kadar aç olduğumu tahmin edemezsin. Çok uzun zamandır yemek yemiyoruz." Annem duraklayıp bir şeyler düşündü. "Artık senin ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum. Becerikli ve kurnazsın, tıpkı benim gibi. İşe yaradığını kanıtla, küçüğüm." Sesi sakin ve kontrollüydü; avlak bekçisini kaybolmuş yaptığı gece onunla konuştuğu gibi. Bana diktiği gözleri irileşmişti. Islak eli suyun içinden çıktı ve yanağımı okşadı. "Bazen sensiz bir hayatın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum, küçüğüm. Babanı hiç tanımasaydım. Yine de beni bulur muydun?" Annem derin bir soluk aldı ve konuşmaya hazırlandı ama ağzı açılmadı.

Scanned with CamScanner

Sessizlik havada asılı kaldı.

Beni sevdiğini söyle, anne.

Annem sustu ve çenesini suyun altına sokarken beni izledi. Ayak parmakları musluğu kurcaladı, soğuk su damlalarını yüzeye çıkamadan yakaladı.

"Sana bir kaybolmuş getireceğim, anne."

"Güzel ve iri olsun, hepimizi doyursun."

Ona gülümsedim, o da başını suya sokmadan önce bana gülümsedi. Küvetin kenarına gittim, parmak uçlarımla omuzlarına ve kollarına dokundum. Su ılıktı. Bana suyun altından bir öpücük gönderdiğinde yüzeye kabarcıklar çıktı.

Scanned with CamScanner

Elli Altı

Annemin bana son ne zaman sarıldığını hatırlayamıyordum. Bana sıkıca sarıldığında saçlarının burnumu gıdıklamasını, dudaklarının alnımı sıyırmasını özlemiştim.

Şafak sökerken güneş gri bir bulutun arkasına gizlendi. Battaniyeyi indirdim ve ayaklarım botlarıma girdi; çorapsız ve soğuk. Annem ile Eden uyuyorlardı, kapıları kapalıydı, onları dünyadan koruyordu. Aralarına girdiğimi, sıcak battaniyeye sarınıp bacaklarımı onların bacaklarına doladığımı hayal ettim.

Bu kaybolmuş her şeyi yoluna koyabilirdi. Her şeyi eskisi gibi yapabilirdi; sadece annem ve ben varken olduğu gibi. Herkese yetecek kadar sevgi yoktu. Sınırlıydı ve ben tamamını kendime istiyordum.

Pencereden otlaklara ve ormana baktım. Kır evimizden bile orman sonsuz görünüyor, en uzak noktası aya ve yıldızlara uzanıyordu. Orada bulacaktım kaybolmuşumu, ağaçların yoğun ve gür olduğu yerde. Kimsenin kaybolduklarını fark etmeyeceği bir yerde.

Ön kapıdan çıkarken yağmurluğumun düğmelerini ilikledim. Annem ve Eden'ı birbirlerinin kollarında, yumuşak çarşafların arasında hayal ettim. Birlikte onlara getireceğim kaybolmuşu düşlediklerini hayal ettim.

Ormanın devasa ve sessiz olduğunu bildiğim için yalnız bir yürüyüşçü bulmam gerekiyordu. Ormanda kaybolup eğreltiotlarının arasından aptal gibi yürürken onları yakalamak bazen haftalar sürebilirdi.

Ön kapıdan çıktım, hava ıslak ve nemliydi; sırtımda ağırlık taşıyormuş gibi. Bahçe kapısının üzerinden atladım ve derenin karşısına geçip ormana yürürken avımın neye benzeyeceğini

Scanned with CamScanner

merak ettim. Yaşlı ve kuru bir adam mı olacaktı? Yoksa kısa boylu, şişman bir kadın mı? Önceki kaybolmuşları düşünürken ayrıntılara tutunmaya çalıştım.

Annem kadın isterdi. *Bir kız.* Genç. Ne olduğunu anlamayacak bir tip. Güvenen biri. Biraz çöpük. Usulca dudaklarından öpebileceği biri. Anneme ihtiyaç duyan ve yenilebilsin diye ağzına dualar fısıldayan biri. İsteyerek gelecek bir kız, hiç soru sormadan.

Ormanın bitki örtüsünün altında gölgeler tenimi sömürünceye kadar gezindim. Eski patikadan çok uzak bir yerdi. Yolunu şaşırmış kaybolmuşlar her zaman *bir şeye ihtiyaç duyarlardı:* doğru yönün işaret edilmesi, yaraları için yardım edecek birisi, onları kaya çıkıntısından inmeye ikna edecek birisi.

Ormana birkaç bin adım girdikten sonra, yosun tutmuş badem biçiminde bir kaya vardı. Üzerine tırmanıp ağaçların arasından etrafa baktım. Sabırlı olup beklersem, doğa beni ödüllendirirdi. Doğa benimle ganimetlerini paylaşırdı. Ağaçların arasında hareket eden siluetler aradım.

Kayanın üzerine uzanıp bekledim, göbek deliğim gökyüzüne bakıyordu ve ormanın derinliğinde bir kaybolmuşun benimle eve gelmesini diledim. Saatler geçti, sessiz ve yalnız. Zamanımı, kayanın arka tarafına tutunmuş yosun öbeklerini ve o yumuşaklıkta yaşayan bütün böcekleri kurcalayarak geçirdim.

Yağmur yağmaya başlarken yerde usulca ayak sesleri yankılandı. Her damlanın ağaçları beslemek için toprağa sızdığını hayal ettim. Tünediğim yerden inip kayanın büyük gölgesine gizlendim. İzleyerek, bekleyerek ve dinleyerek. Bu ormanda bir yerde, yakında, bana doğru gelen bir kaybolmuş vardı.

Kaybolmuşun ayakkabılarının altındaki çıtırtı, çamurda eski yürüyüş botlarının derin izlerini bırakırken yükseldi.

Kayanın üzerinden baktım. Eğreltiotlarının arasında bir adam duruyordu ama ne kuruydu ne de yaşlı. Yaşlı ile genç arasında bir yerdeydi. Yanakları dolgundu. Başı kalın bir boy-

Scanned with CamScanner

nun üzerinde duruyordu. Çenesinden kıllar fışkırıyordu; bakımsız ve çalı gibiydiler. Teninden ter kokusu yayılıyordu. Omuzları genişti, dar tişörtünü kaslar doldurmuştu. Yaprak dökmeyen bitkilerin arasında bana yakın bir yerde durup beni izledi.

"İyi misin?" diye bağırdı mesafesini koruyarak. "Annen baban nerede?"

"Patikada, ilerideler," dedim gideceği yöne bakarak.

"Neden bir başınasın?" diye sordu biraz yaklaşarak. Ayaklarının altında dallar çatırdadı ve düşmüş yapraklar kırıştı.

"Yalnız kalmak istedim," dedim. "Yalnız olmayı tercih ederim."

Kaybolmuş yüzünü ekşitti ve su şişesini çıkarıp bir yudum aldı. Isırmıyordu. Isırsın istiyordum.

"Sen de yalnız mısın?" diye sordum. "Benim gibi?"

Başını aşağı yukarı salladı.

Gözlerim yüz hatlarını izledi. Şimdi soluklanmak için durmuştu ve gözlerinin kahverengi olduğunu fark ettim. Nefes almakta zorlanıyordu. Bu, evinden nadiren uzaklaşan bir adamdı. Yeni bir macera arayışındaki bir adam.

"İyi misin?" diye sordum kahverengi gözlerine bakarak. "Yorgun görünüyorsun. Evde sıcak yemeğimiz var. Annem yemeğini paylaşmaktan çekinmez."

Adam başını iki yana salladı. "Yemeğe ihtiyacım yok," dedi. "Çantamda bir sürü yemek var."

"Patikanın sonuna kadar gidebilecek misin? Ağaç sınırına ulaşabilmen için birkaç saat daha yürümen gerek."

"Ben yola koyulayım," dedi.

Öne çıkıp yolunu kestim. "Gidemezsin," dedim hızlıca. Çaresizliğimin altında yatan suçluluk duygusunu hissetmiş miydi? Belki onu hiçbir zaman dönmeyeceği bir yere götürecek çürük bir kalp olduğumu biliyordu.

Adam başını yana eğip bana baktı. Nutku tutulmuştu.

Scanned with CamScanner

"Artık yalnız olmak istediğimi sanmıyorum," dedim. "Annen ve baban birazdan gelirler."

"Ama ya benim için dönmezlerse? Evden ilk kez bu kadar uzaklaşıyorum. Bu yüzden bu kayanın yanında bekliyorum," dedim. Göğsümde, bir ağaç kökünün ahşap parmakları göğüs kemiğimin etrafına dolanıyormuş gibi huzursuzluk veren bir burkulma oldu.

"Senin için birini aramamı ister misin?" diye sordu ama gönülsüz bir teklifti bu.

"Telefonları yok. Ev telefonumuz var ama düzgün çalışmıyor. Köpeğimiz kablosunu kemirdi." Fazla ayrıntı ekliyordum. Yalanların kısa olması gerekirdi. Üstü kapalı. Basit. Belki de kaçmasını istiyordum.

Adam bir kaşını kaldırdı. "Döneceklerdir. Sen olduğun yerde kal." Patikaya doğru yürümeye başladı.

"Dönmeyeceklerinden korkuyorum," dedim. "Lütfen." Sözlerim ormanda yankılandı.

Kahverengi gözlü adam yürümeye devam etti.

Peşinden gidip ona yetiştim ve hemen ardında yürümeye başladım. "Lütfen," dedim yine, eşofman altını tutup çekerek. "Dönmeyeceklerinden korkuyorum. Hiç olmazsa benimle evime kadar yürüyebilirsin. Yolunun üstü. Sorun olmaz."

"Dönecekler. Kayanın yanında bekle," dedi beni itip uzaklaştırarak.

"Geri gel," dedim, eğreltiotlarının ve ağaçların arasında gözden kayboluşunu izleyerek. Çok geçmeden gitti. Kafası dünyanın eğrisinin üzerinde inip kalkmıyordu. Ağaçlar tarafından yenmişti.

Hava kararıncaya kadar bekledim ama o gün başka kaybolmuş gelmedi. Kayanın üzerine tüneyip yosunlarla oynadım, karıncaları ve tahtabitlerini yuvalarından çıkıncaya kadar rahatsız ettim. Kararmış gökyüzünde yıldızlar uyanınca evin yolunu tuttum. Kahverengi gözlü adamın ayak izlerini

Scanned with CamScanner

derin çamurda buldum. Ayakkabılarının tabanları epey ağır olmalıydı çünkü toprağı damgalamıştı. Sonunda bir eğri çizip kayboldular.

Ağaç sınırına geldiğimde, o uzaklıkta bile, arkamda karanlık ormanı ve pencerelerimizde parıldayan küçük sarı ışıkları seçtim.

Annem ve Eden, sabırsız ve aç, kaybolmuşlarını bekliyorlardı muhtemelen. Gözlerimi kapatıp hoşgörülü olmalarını diledim. Açıklığı katedip yolun karşı tarafına geçtiğimde, onlara bir kaybolmuşun elimden kaçtığını söylemek ile bugün ormana hiç kaybolmuş gelmediğini söylemek arasında kararsız kaldım.

Evin ilk basamağına geldiğimde, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Soluğumu vücudumda tuttum. Midemin dibine doğru batan demir bir ağırlık gibiydi. İlk basamağı çıktım ve yalanımın provasını yaptım.

Bugün ormana hiç kaybolmuş gelmedi. Aç kalacağın için üzgünüm, anne.

İkinci basamağı çıktım ve özrümü bir kez daha prova ettim. Son basamağı çıktığımda camdan içeri baktım. Birbirlerine sarılmışlardı, başlarını hevesle kaldırdılar.

Yalnızdım. Peşimden bir kaybolmuş gelmemişti eve. Onlarla yüzleşmeye hazır değildim. Kendimi anneme kanıtlayamamıştım

Elli Yedi

"Küçükken seni sevmek çok kolaydı. Benim için yapmayacağın şey yoktu. Ağzımdan çıkan her söz doğruydu ve bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakardın. Ama bir şeyler değişti, küçüğüm," diye fısıldadı annem dikkatli ve sessizce. "Seni artık eskisi gibi sevmiyor olabilir miyim diye merak ediyorum."

Bu sözler beni uykumdan yavaşça uyandırdı.

"Anne?" dedim, kanepe minderlerinin üzerinden kalkıp battaniyeyi omuzlarıma çekerek. Sarı saçları perdelerin arasından sızan ay ışığında parıldıyordu.

"Uyumaya dön," diye fısıldadı annem. Sesi farklıydı şimdi. Genç. Sıcak. Gırtlağındaki yorgun inilti bir an için kayboldu ve geriye sadece içindeki kız kaldı. İfadesi rahat, cildi inek sütü gibi pürüzsüzdü. Omuzları düşmüştü, sakindi ve saçları açıktı. Annemin gerçekte bu olup olmadığını düşündüm. Kendinin gizlediği parçası.

Gözlerimi ovuşturdum. Boğazımdaki düğüm sıkılaştı. Kalın, sert ve ağırdı, giderek büyüyordu. Ciğerlerim durdu. Her şeyden çok, ona söylediklerini duyduğumu söylemek istiyordum. *Her şey*, sarf ettiği bütün cümleler, sözcükler ve duygular boğazımın arkasına yerleşmişti. Tuzağa yakalanmış gibi.

Annemin gözleri parladı. İçinde sadece bir kişiye yetecek kadar sevgi vardı. Sadece bir kişiye.

Ve annem âşıktı. Umutsuzca âşık. Ama bana değil. Ben de ona âşık olduğumu düşünmüyordum.

Pencere pervazındaki toz güveleri bana fısıldadı. Genellikle yumuşak örüntülerle konuşur, kulağıma sırlar fısıldarlardı. Dili anlamazdım ama tozun dili beni anlıyor gibiydi.

Scanned with CamScanner

Sonsuza dek kımıldamadan duruversam, ben de uzaya dönüşebilirdim. Bütün ölü hücreler hiçliğe dönüştüğümüze kadar çalışırdı. Dünyayı bu şekilde dinlediğimde, kendimi Abbie'nin yanındayken hissettiğim gibi hissettirmemi sağlıyordur; küçülmüşüm ve diğer şeylerin bir önemi yokmuş gibi. Evren benim ve onun etrafında sessizmiş gibi.

Annem beni kamerpedem izliyordu. Gözlerimi emsemde hissediyordum, sarf ettiğim bütün çabaya rağmen kapımıza bir kayboluş getiremediğim için bana kızgındı hâlâ. Çünkü belki de aynı hamurdan yoğrulmamıştık ve şimdi bunu idrak ediyordu.

Mutfaktan kasvetli mırıltılar geldi. Eden yemek pişiriyordu. Ocağa çarpan tencerelerin yumuşak tangırtısı yankılanıyordu.

Konuşma yokluğu bizi yiyip bitiriyordu.

O gece ne yiyeceğimizi tahmin edebiliyordum. Islak makarna olmayacaktı: Eden bunu her zaman engelliyordu. Yine de basit ve sade bir şey olacaktı.

"Bir şişe daha açmaya ne dersin?" dedi annem, kamerpeden kalkıp mutfağa giderek. Dolabı açıp bir şişe şarap aldı.

"Evet derim, canım," dedi Eden. Eden sessizdi bu gece. Her zamankinden daha sessiz. Zihni dalıp gidiyor, cümleleri dişlerinin arkasına takılıyordu ama annem farkında değildi.

Omzumun üzerinden, yan yana duran annem ve Eden'a bakıyordum. Birbirlerine sarıldılar. Özgür parmaklarıyla birbirlerini keşfettiler, düğmelerle oynayıp çıplak tenlerinde gezindiler. Diğer ellerinde şarap kadehleri vardı. Gecenin sonunda, dudaklarının iç kısmında siyah bir halka oluşacağını ve ağızlarının ekşi şarap kokacağını biliyordum.

"Açım," diye fısıldadı annem Eden'ın kulağına. Pencerenin yanında otururken bile duydum sözlerini. "Oğlunu yiyen Sartürn kadar açım."

Başımı yana eğdim. Annem omzumun üzerinden ona baktığımı fark edince gülümsedi.

Scanned with CamScanner

"Hikâyeyi biliyor musun, küçüğüm? Satürn ve oğlunun hikâyesini?" dedi annem.

Başımı iki yana salladım.

"Zamanın efendisi tek çocuğundan korkuyormuş. Oğlu bir gün büyüyecek ve ondan daha güçlü, daha yakışıklı olacakmış."

Eden'ın eli annemin kucağına kaydı ve yan yana oturdular.

"Bir gün zamanın efendisi oğlunu avuçlarının arasına almış ve tadına bakmış. Isırıklar birbirini takip etmiş. Geriye bir şey kalmayıncaya kadar." Annem gülümsedi.

Annem ve Eden'ı izledim. Ben de bir gün Abbie'yle böyle el ele tutuşabilecek miydim diye merak ettim; orta yaşlı, aç ve yetişkinler gibi şarap içerek.

Annem tüylü siyah kazağını ve eski kot pantolonunu giymişti. Bir kaybolmuşun kapımızı çalma olasılığını düşünerek saçını tarayıp ruj bile sürmüştü. Dudaklarının arkasında, bir sonraki öğünü bekleyen o korkunç gülümseme gizliydi.

"Mükemmel bir kaybolmuş için biraz daha beleyebiliriz. Onun yerine şarap içip hikâyelerimizi anlatabiliriz," dedi Eden kadehini anneminkiyle tokuşturarak. "Halk efsanelerini kastetmiyorum. Gerçek hikâyeler. Bana dair bir şey belki. Satürn ve oğlundan daha fazlası belki."

Annem canlandı.

"Küçüğüm," dedi Eden. "Gel, dinle."

Yemek masasına gidip Eden'ın yanına oturdum.

"Eden'ı dinle, Margot," dedi annem. "Ve tek kelime etme."

"Size anlatmak istediğim bir şey var. Bir itiraf. Bir hikâye. Hayatımın gizli bir bölümü," dedi Eden.

"Evet, lütfen," dedi annem, Eden'ın elini okşayıp cilveleşerek. Hep birbirlerine *dokunmak* zorundaydılar. "Anlat," dedi annem yavaşça, fısıltıları uyuyan bir çocuğun kulaklarına söz verilmiş gibi.

"Daha önce bir kaybolmuş almıştım. Sadece bir kez. Çok uzun zaman önce. Tanrım, o kadar gençtim ki. Genç kızdım.

Scanned with CamScanner

On beş yaşındaydım. Ama ben o ziyafete sizin gibi kaybolmuş adını takmadım."

Annemin gözleri alevlendi. Yeni bir açlık.

"Bobby adında, küçük bir bebekti. Hemşire onu benim içimden çıkardı. Taze ve yeniydi, yapışkan bir sıvıyla kaplıydı. Krema gibi, beyaz ve leziz. Tenimi pek çok yerden yırtmıştı. Bebekler böyledir, daha içinden çıkmadan bile zarar verir küçük şeyler." Eden derin bir nefes alıp içine hüzün çekti.

Parmaklarımı sandalye oturağının kenarına doladım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, kollarımdakiler de.

Eden hiç hareket etmedi. Yuvarlak, yaşlı ve ay gibi gözlerini üzerime sabitledi. "Bedenim bozulmuştu. Bedenim yabancılaşmıştı. Ama babam bebeği doğurmamı ve evlatlık vermemi istemişti. Çok *hoş*, evli bir çifte. *Güzel, mükemmel* ve tiksinç bir aileye. Banliyöde oturuyorlardı, zengindiler, güzel bir arabaları ve geceleri onları sıcak tutak çok paraları vardı. Karı kocaydılar, rahimde kendi çocuklarını oluşturamayan bir çifttiler."

Annem Eden'ın elini tuttu.

"Ne yaptığımı tahmin edin. Bütün hemşirelerin ve doktorlarının gözü önünde, sadece bir parmağımı ve başparmağımı kullanarak, bebeğimi ayağının büyük başparmağından tutup çenelerimin arasına soktum ve olduğu gibi yuttum." Eden'ın dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. Başını arkaya attı, dudakları aralandı ve güldü. Havaya kırmızı şarap kokusu yayıldı. Mide bulandırıcı ve tatlıydı. Aşırıydı. "Tek lokmada yuttum onu." Eden'ın kahkahası bulaşıcıydı. Bebeğini gerçekten yemiş miydi? Çenesinin, tombul bir bebeği tek lokmada yutacak kadar insanlık dışı, yılan gibi açıldığını hayal ettim.

Annem şarabından bir yudum alıp güldü. Bakışları masada dolaştıktan sonra bana sabitlendi. Ağzı aralandı ve gözbebekleri büyüdü; iri ve siyahlardı. Annem tırnaklarını kemirdi, deri parçaları koparıp çiğnedi.

"Onu sadece dondurmak istemiştim. Büyümesin ya da biçim değiştirmesin diye sadece kendime saklamak istemiştim.

Scanned with CamScanner

Sonsuza dek mükemmel kalsın diye." Eden iç geçirdi, kahkahasını yuttu ve şarap kadehinin sapıyla oynadı. Gülümsemesi dondu. "Bobby'den sonra uzaklara kaçtım. Farklı kıyılara. *Orada* kalamazdım artık. Oğlumu alan o mükemmel aileyi görmek istemiyordum. On beş yaşındaydım ve bir şekilde benim suçum değildi bu. Ama o küçük çocuğu içime bırakan adam benden çok daha büyüktü. Kim olduğu da kimsenin umurunda değildi. Kendimi *mahvetmiştim,* hepsi buydu. O da benim gibi olacaktı."

Eden'ın içinde bir şeylerin kırıldığını ilk kez görüyordum. Onarılması mümkün olmayan bir şey. İçinde korkunç bir şey taşıyordu. Hüznünü gizli ve sessiz tutuyordu; o kadar ki, çürümeye başlamıştı.

"Yıllarca uzak ülkelerde, pazar tezgâhlarında çalıştım. Batıdan doğuya ve kuzeyden güneye kıyı şeridini izleyerek gemilerle seyahat ettim. Sonra buraya, İngiltere'ye döndüm ve sizi buldum. Brixton'da eski bir otobüste bırakılmış bir gazete vardı. Kaybolmuşlarınıza dair bir haber. *Kayıp kızlar.* Ama içimde bir yerde, orada olmam gerektiğini biliyordum. Kayıp gezginleri orman yutmuyordu herhalde. Burada *bir şey* ya da *birini* bulacağımı biliyordum."

"Kaçmak zorunda değilsin artık," dedi annem, Eden'ın ellerini tutarak. "Bu evde, benimle, hiçbir zaman açlığını bastırman gerekmeyecek."

Bobby'nin nasıl göründüğünü merak ettim. Büyümüş müydü, ailesini andırıyor muydu? Yoksa Eden çenelerini açıp onu gerçekten yutmuş muydu?

Şimdi neredeyse yirmi yaşında olması gerekirdi, normal ailesinin yanında. Büyük bir okula gitmişti muhtemelen. Üniversiteye belki.

Eden'a benzeyip benzemediğini merak ettim; benim de bir gün ona benzeyeceğimi vaat ettiği gibi olup olmadığını.

Scanned with CamScanner

Elli Sekiz

Otobüs o sabah sessizdi. Oğlanlar otobüsün arkasında birbirlerinin omuzlarına yaslanmış uyuyorlardı. Onları dikiz aynasında gördüğümde, ilk kez huzurlu görünüyorlardı. Uyuyan çocuklar bazen düşündüğüm gibi canavar değillerdi. Birbirlerine ağaç kökleri gibi dolanmışlardı. Nefeslerinin ağaç kabuğu, çamur ve duman koktuğunu hayal ettim. İnsan yavruları böyle olmalıydı.

Otobüs penceresinin başımdaki sessiz titreşiminin keyfini çıkarırken şoförün müziğinin sözlerini dinliyordum. Adam benim için bir kiliseydi. Sakin, bilge ve sessiz. Çoğu insan bunu fark edemezdi çünkü kiliseyi andırmıyordu ama öyleydi.

Bir kez daha dikiz aynasına baktım. Abbie'yi hayal ettim; uyurken bacakları değiştirilmiş oğlanlardan birinin bacaklarına dolanmış hâlde. Patrick'in parmaklarının, onun saç çizgisi boyunca ilerleyip kurdelesini çektiğini hayal ederken kalbim tekledi. O kurdeleyi sadece ben çekebilirdim.

Bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda uyuyan çocuklar oradaydılar ama Abbie gitmişti. Güvendeydi. Başka bir yerde. Bizden uzakta.

Öğle arasında Abbie'yle bahçenin kenarına sıvıştık. Dizlerimizin altındaki ağaç kabuğu tenimizi çiziyor, eteklerimizi ıslatıyordu ama birbirimize sokulup sıcak kaldık.

"Patrick bana çıkma teklif etti," dedi Abbie, ıslak ağaç kabuğu parçasıyla oynayarak. "Matematik dersinde yanıma geldi ve okuldan sonra onunla pastaneye gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bana babasından çaldığı bıçağı göstereceğini söyledi."

Scanned with CamScanner

"Sadece küçük çocuklar küçük çakı kullanır," dedim annemin evdeki bıçaklarını düşünerek.

"Annem onunla çıkmamı istiyor," dedi saçını kulağının arkasına atarak. "Yakışıklı olduğunu söyledi ama ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Saçının dalgalı olması annemin hoşuna gidiyor. Ona babamı anımsatıyor."

Gergince ağaç kabuğuyla oynarken parmaklarının giderek çamura bulanmasını izledim. "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordum. "Yani, *beğeniyor musun?*"

Parmakları bir an için durdu. "Yanıma geldi ve ev ödevimi elimden aldığı gibi ona bakmamı söyledi. Gözlerine. Sonra kurdelemle oynadı. Yana çekti. Düzeltti." Abbie sorumu yanıtlamadı.

Patrick küçük çocuk çakısıyla son zamanlarda hangi yaratığı öldürmüştü acaba? Bir kakım belki. Ya da tilki yavrusu. Ya da kedi yavrusu. Onu çenesine ve dudaklarına kan bulaşmış, dişlerini kedi yavrusunun kürküne geçirmiş hâlde hayal etmek zor değildi.

"Annem benimle giyinip süslenmece oynayacağını söyledi. Evlendiğimi hayal edebilmem için bana güzel, beyaz bir elbise alacak çünkü o da babamı ilkokulda tanımış."

"Onunla evlenmemelisin bence. Ondan çok çabuk sıkılırsın."

"Annem bana bir çocuğa âşık olmamı istediğini söyledi. Âşık olmak beni mutlu edecekmiş."

"Kimseye âşık olman gerekmiyor," dedim. "Özellikle ona." Abbie'nin omzunun üzerinden baktığımda, Patrick'in bahçenin köşesinden bizi izlediğini görebiliyordum. Etrafında değiştirilmiş grubuyla bize doğru yürümeye başladı. "Buraya geliyor," diye fısıldadım Abbie'ye.

"Ne diyeyim?" diye sordu gözlerini kocaman açarak.

"Gitmesini söyle." Elini tuttum. Dile getirilmemiş bir söz verilmişti; ona gitmesini söyleyecekti ve biz sonsuza dek o

Scanned with CamScanner

ağaç kabuğunun içinde kalacaktık; dünya hakkında konuşup dileklerimizi tutarak.

"Abbie!" diye bağırdı Patrick yaklaştığında.

"Ne var?" diye sordu Abbie omzunun üzerinden bakıp ayağa kalkarak.

Patrick gelip Abbie'nin yanına diz çöktü. Ağaç kabuğunu okşarken elleri Abbie'nin bileklerinden bacaklarının üst kısmına ilerledi. Ellerini çektiğinde Abbie'nin teninde pembe izler kalmıştı. "Kızlar düzenli olmalı," dedi.

"Ağaç kabuğunu seviyorum," dedi Abbie. "Bana kendimi ağaç gibi hissettiriyor."

Aptal oğlanlar güldüler.

Patrick ayağa kalktı. "Pastane için para getirdin mi?" diye sordu.

Abbie duraklayıp bana baktı. Sonra tekrar Patrick'e döndü. "Seninle pastaneye gelmeyeceğim," dedi.

Kendimi tutamadım. Yanaklarım yanıyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Patrick gözlerini kıstı. "Ne gülüyorsun, *ucube*?"

Ben de gözlerimi kıstım.

"Ona ucube deme," dedi Abbie. "O benim arkadaşım."

"Ucubelerin arkadaşı olmaz." Patrick gözlerini yağlı, keçeleşmiş saçlarımda gezdirip beni süzdü.

"Benim bir sürü arkadaşım var," dedim.

Değiştirilmiş oğlanlar hep birlikte güldüler, parlak gözlü ve insanlık dışıydılar.

"Sana verdiğim son dersi hatırlıyor musun?" diye sordu parmağıyla yakamı çekerek. Boynumda onun bir yaz önce bıraktığı çakı yarasının izi vardı.

"Kapa çeneni," dedim.

"Büyük okula geçtiğimizde Abbie seni unutacak. Annelerimiz eylül ayında aynı ortaokula gideceğimizi düşünüyorlar. Aynı sınıfta bile olabiliriz."

Scanned with CamScanner

Gözüm kararadı. Dilimi ısırırken öfke bulutlar hâlinde geldi. Patrick'i yakasından tuttuğum gibi taş duvara ittim. Kafası taşa çarptığında ağzından bir inilti çıkmasına rağmen parmaklarını saçıma geçirip yumruğunu sıktı. Kafamın içi çınlıyordu.

Ben karşı koyarken değiştirilmiş oğlanlar etrafımı sarıp beni geri çektiler. Onları tırnaklarımla pençeledim. Patrick parmaklarıyla çenemi aşağı çekip ağzımı açtı. Üzerime eğilip kulağıma fısıldadı.

"Benim gibi olmak istiyorsun," dedi. Sonra boğazıma tükürdü. Hissettim, soğuktu, boğazımdan inip mideme yerleşti. Abbie'nin saç telinin yanında yerini aldı.

"Hayır. İstemiyorum." Onu öldürmek istiyordum. Kollarım gerildi. Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. O değiştirilmişleriyle gülerken onu ısırdım. Çenemi açık tutan parmak dişlerimin arasında çatırdadı. Bütün parmaklarını ısırıp kopardığımı hayal ettim ama Patrick haykırıp elini geri çekti. Ağaç kabuğunun bulunduğu çukura düştüm, çeneme kan bulaşmıştı. Patrick'inse ağzından salya akarken yüzü kıpkırmızıydı. "Belki zaten senin gibiyimdir," dedim.

"Bunu ödeteceğim sana!" diye bağırdı yanaklarından gözyaşları süzülürken. Sert kabuğu yok olmuştu. "Otobüsün önünde, şoförün yanındayken bile seni doğduğuna pişman edeceğim."

Çocuklar Patrick'i öğretmene götürüp dağıldılar. Öğretmeni kolundan çekerken yanakları kırmızıydı. Elini kaldırıp gözlerini yaşarttı. Başım belaya girecekti bunun yüzünden.

Abbie elimi tuttu.

"Abbie," dedim, adının tadını ağzımda son bir kez daha alarak. "Ortadan kaybolacağımdan korkuyorum."

Abbie'ye baktığımda gözleri irileşmişti. Karşılık vermedi ama bir şeyden emindim. O da korkuyordu.

Fazla ileri gitmiştim.

Scanned with CamScanner

Elli Dokuz

Okuldan eve geldiğimde dünya sakin ve sessizdi. Ön kapı rüzgârla gıcırdayarak açıldı ve kapandı. Patrick'in kanının tadı hâlâ ağzımdaydı; tuzlu su gibi keskin.

Tadını ağzımda toplayıp ayaklarımın önüne tükürdüm. Küçük bir serpinti ayakkabımın burnuna geldi.

Rüzgârın ardında boğuk fısıltılar vardı. Kapıda beklerken ön basamağa çömeldim ve sessizlikte annemin sözlerini duydum. Camdan bakınca parmaklarının telefon kablosunun halkalarına sıkıca dolandığını gördüm. Parmak eklemleri beyazlamıştı yine, kan parmaklarının en uç noktasına kadar hücum ediyordu.

"Yerin dibine girdim. Bu olanlar yüzünden kapıldığım dehşeti sözcüklerle ifade edemem," dedi annem.

Eden masaya oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Derin bir iç çekti. Boynunu uzatıp eğdi. Soluk borusunu izledim. Annem bir keresinde bana orada atlas adında bir kemik bulunduğunu söylemişti. En sevdiği kemikti. Üzerindeki et ve sinir sıyrıldıktan sonra yalamayı en sevdiği kemik. Özellikle dilinin, yuvarlak biçiminin üzerinde hareket ediş şeklini seviyordu. Eden başını çevirip nefes verdi.

Eden beni ön kapının aralığından gördü. Yüzünün hatları olmasını istediğim gibi yumuşak değildi; taş gibi sertti, kaşları gözlerinin üzerine sarkmıştı. Ayağa kalktığında sandalyenin ayakları yere sertçe sürtündü. Çenesi kasıldı ve yanıma gelip kazağımın kolunu parmaklarıyla kıstırdı. Beni kenara çekip kanepeye itti. "Zavallı annen. Telefonda okulla konuşuyor," dedi yanakları öfkeden kızarmış hâlde.

Beni tek lokmada yutmasını umarak kanepeye çöktüm ve gözlerimi kapattım. Ayakkabımın burnuna bulaşan tükürük

Scanned with CamScanner

orada duruyor, buruşuklukların ve çiziklerin yanında parıldıyordu. Patrick'in tadı beni buraya kadar takip etmişti. "Ben..."

"Yapma," dedi Eden beni susturarak. Annem telefonu kulağına bastırarak şömineye doğru yürüdü. "Tek kelime daha söyleme."

Annem ve Eden'ın, Patrick'in parmaklarını ısırdığım için benimle gurur duyacaklarını sanmıştım; dikkatleri üzerime çekmeme rağmen. Beni bunun için seveceklerini düşünmüştüm. Bana sarılacaklarını, beni hayvan gibi göreceklerini; aynı kendileri gibi. Ama gözleri üzerimde gezinirken sevgiden eser yoktu. Keskin dişlerimden ve yaptığım iyi işten zerre kadar gurur duymuyorlardı.

Annemin parmakları telefon kablosunun halkalarını öfkeyle kurcalarken kablo iyice geriliyordu. Annem sürekli başını sallıyor, hattın diğer ucundaki kişiyi dikkatle dinliyordu. Daha önce bu kadar normal davranmaya çalıştığını görmemiştim. Böyle değildi en azından.

Birisi telefonda anneme bir şeyler derken alçak bir homurtu duydum. Bay Hill miydi acaba? En az sevdiği öğrencisinin hayvan gibi davranmasının tadını mı çıkarıyordu? Roz da olabilirdi. Okulun tuvaletindeki iyi kadın.

"Hımm," dedi annem. "Anlıyorum." Benden nefret ediyordu.

Eden'ın gözleri kocaman açılmıştı, ayak parmakları şöminenin önündeki döşeme taşlarını okşarken isin içinde desenler çiziyordu. Ateşin yanından uzaklaştı ve annemin ayak tırnağının yumuşak kavisine kadar is izi bıraktı.

Kıpırdanıp omuzlarımı düşürdüm.

"Anlıyorum," dedi annem ama sesi gergindi.

Eden başını çevirip bana baktı. "Bir yere gitme," dedi. "Olduğun yerde kal."

"Onu cezalandıracağım. Çatımın altında bu tür davranışlara izin vermem," dedi annem. "Ben onu böyle yetiştirmedim."

Dilimi sertçe ısırdım, dişlerimin keskin kenarlarının dilimi

Scanned with CamScanner

yarmasını umarak. Patrick'in ağzımdaki tadını bastırması için her şeyi yapardım. Kendi kanımın tadını bile tercih ederdim.

Eden'ın sıcak parmakları çenemi okşayıp kaldırdı. Önce nazikti ama tırnaklarının sert sürtünüşü tenime battı. "Bu kadar umarsızca davranırken ne düşünüyordun?"

Omuz silktim. Onu tenimde hissetmek istemiyordum.

"Bana cevap ver," dedi Eden çömelerek. Gözlerindeki gri su birikintisi yağmuru andırmıyordu artık. Deliciydi, dikiş iğnesinin sivri ucu gibi.

"Hak etti," diye fısıldadım. Hak etmişti. O hiçbir zaman kaşıyamayacağım kaşıntımdı.

"Bak, annene ne yaptın?" diye fısıldadı Eden ayağa kalkarak. "Bencil." Ayak izleri isin içinden annemin yanına gitti. Ellerini annemin ellerine dolayıp sıktı. *İyi olacağız,* dedi sadece ağzını oynatarak. *Her şey yoluna girecek.*

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi annem ve iç geçirip telefonu kapattı. Dişlerini gıcırdatıp ahizeye baktı. Derisinin altında, göğüs kafesinin güzelce koruduğu ciğerleri havayı yuttu.

"Hak etti, anne," dedim.

"Konuşma," dedi annem Eden'a tutunarak. Parmakları birbirine kenetlendi. "Ben söyleyinceye kadar kımıldamayacaksın. Parmağının bile oynadığını görmek istemiyorum. Ayak parmağının çizgiyi aştığını görmek istemiyorum. Sana ne dersem onu yapacaksın. Ne fazlasını. Ne de azını."

Başımı sallayıp okul kazağımın kol düğmeleriyle oynadım. *Senden nefret ediyorum,* diye mırıldandım kendi kendime.

Annem Eden'ın kollarından uzaklaştı. Yanıma diz çöktü, tırnaklarını dizlerimin üzerine koyup tenime sertçe geçirdi. "Fazla dikkat çekiyorsun," dedi. Dudakları düz bir çizgi oldu. Babama da böyle mi bakardı acaba? Gözleri donuklaştı, gözlerinin yeşili gözbebeklerini yuttu. Gözlerinin karanlık kısmı iğne ucu kadardı. Benden sıkılmış olabilir miydi? Arkamı toplamaktan? Annem öne eğilip dudaklarını kulağıma dayadı.

Scanned with CamScanner

"Belki de bir hataydın," diye fısıldadı. Sözleri gizemliydi, alıp yutmam için sessiz bir nefesti sanki.

Gözlerimi yere diktim, hâlâ ayakkabımın burnunda duran tükürük lekesine odaklandım.

"Bunu gerçekten düşündüğümü bilmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Scanned with CamScanner

Altmış

İlk ışık beraberinde serinlik getirdi ama annem ve Eden daha saatlerce uyuyacaklardı. Sıcak güneş çarşaflarında birikintiler oluşturmaya başladığında uyanmayı severlerdi. *Ben güneşe uyanmayı severim*, demişti Eden güneşli bir sabah. *Harikulade güneşe.*

Günün ilk ışıkları beni bulduğunda dışarıda, çamurun içindeydim. Tırnaklarımın dipleri çamurla kaplanıncaya kadar kazdım. Okuldan bir hafta uzaklaştırma almıştım. Eden bana bir hayvan olduğumu ve diş gösterip ısıran hayvanların uyutulduklarını söylemişti.

Ama bir şeyler farklıydı artık. Yeni bir sessizliğin duvarlarının içinde yaşıyordum, sırlar saklanıyormuş gibi. Kapılar kapatılıyordu. Annem ve Eden etrafımda yaşamıyorlardı artık, gizleniyorlardı. Bu evden kaybolacaktım. Bunu evin sessizliğinde hissediyordum.

Kenarlardaki diğer mezarları çoktan kazıp üzerlerini tekrar düzleştirmiştim. Fışkıran baldıran otları sırrımızı güvende tutuyordu. Toprak nemli ve dere kenarındaki çamurlu toprak kadar ıslaktı; baldıran yetiştirmek için mükemmeldi. Bir avuç dolusu baldıran otu koparıp cebime koydum.

Yeni yetişen bitkilerin altında plastik torbaya sarılmış bir kese buldum. İçinde bir şişe mor oje vardı.

Oje uzun zaman önce, dördüncü yaş günümde göründüğü gibiydi. Cebime koyarken şişenin camı parmaklarımın arasında serindi. Buruşuk bir poşetin içinden ince askılı, siyah bluzu çıkardım. Altında birkaç külot ve iki dağılmış kemik vardı. Kemikler günlerce haşlanmanın sonucunda temiz ve pürüzsüzdüler. Bir uylukkemiği. Bir göğüs kemiği. Aç çalı kökleri tarafından kuşatılmış bir pelvis.

Scanned with CamScanner

Annem diğer giysileri kendine almış olmalıydı. Onları kaybolmuşların üzerinde gördüğünde, dar pamuğun her zaman güzel ve şiş karnını sardığını hayal ederdi. Onları cesetlerin üzerinden çıkarıp giyer, güzel göründüğünü düşünürdü.

Bulduğum bir sonraki poşetin içinde bazı elbise kalıntıları vardı. Toprağın altında sertleşmiş, soğuk ve kabuk bağlamış kanlı bir gömlek ile kravat. Bir pantolon. Buruşuk bir çift de resmi ayakkabı.

Takım elbiseli adama ait kafatası daha derine gömülmüştü. Yüzeye yakın yerde birkaç kemik kalmıştı. Galiba el ve parmak kemikleriydi. Kemikleri avucumda tuttum, ellerinin benimkilerden büyük olduğunu biliyordum. Giysileriyle birlikte bir poşete attığımda kemikler takırdadı, müzik gibi bir ses çıktı. Aldığım son şey avlak bekçisinin botları oldu.

Sığ bir çukura gömülüydüler. Eden bir şeyleri gömme konusunda pek iyi sayılmazdı. Üst kısımlarından çekince toprağın içinden çıktılar. Botları kollarımın altında sıkıca tuttum; ağırdılar, su çekmişlerdi ve deliklerinin içinde küçük bir kurtçuk yaşıyordu.

"Sizi özgür bırakacağım," diye söz verdim onlara.

Botlar ellerimde sessizdi.

"Siz çelik burunlu botlardan fazlasıydınız. Bir tişörtten fazlasıydınız. Niye anneme âşık oldun ki?"

Cansız olmalarına rağmen avlak bekçisinin alçak, boğuk sesine sahip olduklarını hayal ettim. Botların konuşmasını bekledim ama sessizliklerini korudular.

"Onun en iyi olduğu şey bu: İnsanlara kendini sevdirmek. Kendine âşık etmek. Onları kırık bir şeye çevirir. Sadece isteyen ve düşünemeyen bir şeye. Ama kendisi çabuk sıkılır."

Çalıların altından topladığım her şeyi aldım ve bahçenin dokunulmamış görünmesi için elimden geleni yaptım. Bahçedeki çukurların üzerini çim ve otla örttükten sonra kaybolmuşları ormana taşıyıp ağaç sınırına yaklaştım, ganimetleri sessizce uzun otlara bıraktım.

Scanned with CamScanner

Abbie'nin beni unutacağından korkuyordum. Eşyalarımın kaybolmuşlarla birlikte toprağın altına gideceğinden, plastik poşetlerin içinde gömüleceğinden ve çamura karışacağından korkuyordum. Kemiklerimin yer kabuğunun altında yatacağından. Bir gün fosil olacaklarından. Minerallerin ve köklerin içine saçılmış anılara dönüleceğimden.

Ormana ulaştığımda badem taşına yürüdüm ve kalanları taşın gölgesinin altına yığdım. Kaybolursam, çoktan unutulmuş bu ıvır zıvırlar birini evimize yönlendirecekti. Belki de beni çok geç olmadan bulurlardı.

Gözümü ufuktan ayırmadım. Evimiz tepeler ve ormanın arasında uyuyordu. Gömülmüş hâlde. Yüksek ot okyanusunda bıraktığım kemiklerin izini sürerken, avlak bekçisinin daha önce bıraktığım botlarını ve mor ojeyi arıyordum. Neredeyse gizliydiler. Ancak çok dikkatli bir kaybolmuş onları bulabilirdi. Zeki birisi.

Bahçe kapısına geldiğimde, ev benimle birlikte derin bir nefes alıp içinde tuttu sanki. Yanaklarının kızardığını ve şiştiğini hayal ettim.

Kaba sıva ufalanıp dökülmeye başlamış, ortalığı sarmaşık kaplamıştı. Evimiz çürümekteydi; içten ve dıştan.

Basamakları çıkarken vücudum ağırlaştı. Kapıyı arkamdan kapattım ve kanepeye yürüyüp ellerimi şortuma sildim. Parmak uçlarım kot kumaşta kahverengi tırmık izlerini andıran izler bıraktı. Minderlerin üzerine çökerken kanepenin gıcırdamasını bekledim ama gıcırdamadı. Eskisi kadar tıknaz değildim ve daha çeviktim.

Kıvrılıp gözlerimi kapattım. İçerisi soğuktu, yatak odasına giden parkelerin üzerinde is izleri vardı. Annem ve Eden bir noktada ateşin etrafında yuvarlanıp çillerini mi karartmışlardı acaba? Eden'ın elinin annemin sırtından aşağılara uzandığını ve omurgası boyunca kömür karası bir çizgi bıraktığını hayal ettim.

Scanned with CamScanner

Sessizlik hâkimdi içeriye, tek ses hariç. Fısıltılar. Annemin yatak odasının kapısının arkasından sır gibi geçtiler. Kanepeden kalkıp odaya yürüdüm ve yere çömelip anahtar deliğinden baktım.

Yatakta yatıyorlardı; çarşaflara sarınmış, çıplak tenleri güneş ışığını emerek. Eden çarşafları üzerlerinden attı. Elleri annemin teninde gezindi, her selülit çizgisinin ve karnındaki çatlakların üzerinde durarak. Annemin vücudu yatakta hareketsiz kaldı. Vücudu çok güzeldi.

"Yapılacak en doğru şey bu bence," dedi Eden, ellerini annemin karnına koyarak. "Onu güvende tutabiliriz."

"Nasıl olacağını hep merak ettim," dedi annem. "Ev çok sessiz olacak."

Eden annemin üzerine çömelip karnını onunkine bastırdı. Birlikte kendilerini ne kadar sıcak hissettiklerini hayal ettim, ten tene değerken. Eden'ın ardına gizlenmiş annem gülümsedi ve ağızları buluştu. Yanakları pembeleşti; vücutlarına is hayaleti sürülmüş gibiydi.

"Onu burada tutabiliriz," diye fısıldadı Eden bir elini annemin, diğerini de kendi karnının üzerine koyarak. "Onu hayatlarımızın sonuna kadar taşıyacağız, içimizden geçmesine izin vereceğiz, yere sızan su gibi. Onu içeri alıp güvende tutmalıyız. O bizim bir parçamız ve ancak içeride, güvende olduğunda gerçek bir çocuk."

Annem bir şey demedi, alnı kırıştı. Nefesimi tutup konuşmasını bekledim.

"O hep bizimle olacak," dedi Eden. "Onu güvende tutabiliriz. Bunun ne kadar güzel olduğunu göremiyor musun? Bunu yapmak zorundayız. Şimdi. Bugün." Eden durdu, annemden uzaklaşıp çarşafa sarındı yine. Annemin köprücükkemiklerini öptü ve onlara fısıldadı. "Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum, Ruth. Ve Margot'yu her şeyden korumak istiyorum. Onu bizi anlamayacak bir dünyadan korumak istiyorum." Eden beni etiyle ve organlarıyla hissetmek istiyordu. Sessiz olaca-

Scanned with CamScanner

ğım ve bana söyleneni yapacağım bir yerde beni güvende tutmak istiyordu. Bir karındaki cenin bencil olamazdı. Ama bir çocuk olabilirdi. Eden'a göre kim olacağım potansiyeli, karşılık verme biçimimden çok daha güzeldi. Ondan nefret etmem gerekirken Abbie'nin etrafında olmaya can atmamdan. Kendi kafama göre hareket etmemden.

Annem sessizdi, Eden'ın söylediklerini değerlendiriyordu. Bütün kötü alışkanlıklarımla birlikte benden istediği tek şey sessiz olmam ve kaybolmamdı.

"Bu şekilde devam etmesine izin verirsek acı çekecek. Yaşayacağı ıstırabı düşün. Bırakırsan yok olabilir," dedi Eden. "Ona acı vermekten kaygılanmayı bırak. Acı kaçınılmazdır. İlk kalp kırıklığında hisseder. İlk hüznünde. İlk seferinde. Bunu engelleyemezsin. *Biz* böyle olmasını engelleyebiliriz."

Ama annem bana acı vermekten kaygılanmıyordu. "Bu kaçınılmaz," dedi annem kabullenip iç geçirerek. "Bizim için risk oluşturuyor. Sürekli dikkat çekiyor."

Ayaklarım yere kök saldı; aşağı, aşağı, parkelerin içine, toprağı hissedinceye kadar.

"Çirkinlik onu bulacak ve tutacak. Şımartacak," diye fısıldadı Eden. "Ama buna önüne geçebiliriz."

Sendeleyip geri gittim. Sessizlik oldu ve fısıltılar kesildi.

Annem ve Eden'ın şiltesi gıcırdadı, biri ayağa kalkarken yaylar esnedi. Kapı aniden açıldı ve Eden çarşafa sarınmış hâlde bana baktı. Yüzeyin altındaki canavarı gördüm. Acısının ve hüznünün yarattığı çirkinliği. Aylardır üzerine giydiği bütün güzelliği dışarı itiyordu.

"Küçüğüm?" dedi. Bana yaklaşırken adımları çok sessizdi. "Senin rüya gördüğünü sanıyordum. Uyanmak için çok erken."

Eden elini uzatıp bana yaklaştı. Ellerimi onunkilerden uzaklaştırıp kapıya doğru atıldım. Eden hızlıydı, nehir gibi; kollarını omuzlarıma dolayıp beni hareketsiz bıraktı.

"Kal," diye fısıldadı beni susturarak. "Kal ve sessiz ol."

Scanned with CamScanner

Dişlerimi koluna geçirip ısırdım. Köpekdişlerimle derisini yardım ve sertçe emdim. Boğazımdan aşağı kan akarken etini koparmaya çalıştım.

"Sen diğerleri gibi olmayacaksın," dedi. "Sen kaybolmuş değilsin. Senin yasını tutacağız. Senin bir parçanı içimize her aldığımızda sana dair anılarımızı anlatacağız. Derin bir uyku gibi olacak. Güzel bir düş gibi." Onu ısırmamı umursamıyordu. Süt gibi teni açıldı ve sarındığı beyaz çarşafta uzun bir kan izi oluştu.

"Sana inanmıyorum," dedim ondan kurtulmaya çalışarak.

Eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu. "Seni seviyoruz, Margot. Bu bir iyilik." Eden beni yatak odasına doğru çekti. Annem dalgın dalgın kapıdan seyrederken topuklarım yere sürtüyordu. Eden beni kapının eşiğinden geçirdiğinde annem yana kaydı. Eden, "Pencereleri kilitle," dedi ve annem pencereleri kilitleyip anahtarı avucunda tuttu. "Sen burada kal. Sabırlı ol." Eden beni dudaklarımdan öptü ve kapıyı kapattı.

Duyduğum son şey kapı kilidinin tıkırtısı oldu.

Scanned with CamScanner

Altmış Bir

Giysileri ve kemikleri çıkardığım yerlerin üstünü otlarla örtme işini iyi becermiştim. O kadar ki annem ve Eden boş mezarın üzerinde durduklarını fark etmediler bile.

Eden bahçenin ortasında durdu. Her çim yaprağını ve biçimini ezberliyordu sanki. Üzerine annemin kilise elbisesini geçirmişti ama düğmeleri gerektiği gibi iliklenmemişti. Karın kısmında birkaçını ilikleyip pelerin gibi giymişti. Alnını silerken saçının serbest kalmış bir tutamı yüzüne döküldü.

"Ruth, bir terslik var," dedi uzun otları ayağıyla kenara iterek. Neye baktığından emin olmamasına rağmen ilk boş mezarı bulmuştu. İçinde kemiklerin sessizce uykuda olmaları gereken boş bir çukurdu orası.

Ben pencereden izliyordum. Eden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendini arka çitte bulana kadar ayakları çalıların arasında hareket etti. Eden dizlerinin üzerine çöküp tırnaklarıyla kazmaya başladı. Bu sığ mezar da boştu. Avlak bekçisinin botları gitmişti.

Eden çite yaklaştı, kamburunu çıkarıp otları yolmaya başladı. Topraktan, kaybolmuşların yıllar içinde gömdüğümüz eşyalarını içeren boş poşetleri çıkardı. Eden fazla bir şey kalmadığını öğrenecekti yakında. Sildiği alnına toprak bulaştı. Aniden yere baktı. Sonunda anladı.

"Ruth!" diye seslendi yine.

Annem bahçe patikasından ilerledi.

"Kemikler," dedi Eden. "Bütün kemikler gitmiş."

"Olamaz," dedi annem başını çevirerek.

Pencereden gözetlediğim sırada, bakışları benim suçlu yüzüme döndü. Pervazın arkasına gizlendim, yanaklarım ve göğsüm yanıyordu.

Scanned with CamScanner

"Seni güvende tutamam artık!" diye bağırdı Eden ama sözleri bulanıktı, suyun altından söylenmiş gibi. "Bize böyle zarar verirsen yapamam. Ruth'umu benden almaya çalışırsan olmaz."

Ruth sözcüğünü o benim annem değilmiş gibi kullandı. Bütün ömrümü annemin her cümlesine tutunarak geçirmemişim gibi; ben onun, o da benim bütün dünyam olmamış gibi.

Annem Eden'ın elini tuttu. Eden yumruğunu sıkarken parmak eklemleri beyazladı ve annemi de beraberinde sürükleyerek otların arasından eve yürümeye başladı.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kilit çevrildi ve kapı açıldı. Eden'ın yüzü kıpkırmızıydı ama kendini toparlayıp öfkesini bastırdı. Annem hemen arkasında durmuş, Eden'ın saçıyla oynuyordu.

"Seni hiç bu kadar sinirli görmemiştim," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Dudaklarıma bir sırıtış yerleşti. "Seni kızdırmak çok kolay."

Eden bir nefes alıp annemi itti ve bana yaklaştı. Dokunabileceği kadar yakınıma geldi. "Kemikler nerede? Lütfen. Mezarlar nerede?" diye sordu. "Kemikler. Giysiler. Botlar."

Ağzımı açmadım.

Eden'ın yüzü sertleşti. Soluğu sıcak dalgalar hâlinde yüzüme vuruyordu. "Söyle bana, Margot."

Scanned with CamScanner

Altmış İki

"Bana bak, Margot," diye fısıldadı annem yanıma gelerek. Parmakları boş mezar kazmaktan çamur içindeydi.

Yatak odasının içinde küf duvarlara yerleşmiş, siyah iğne uçları gibi olmuştu. Keskin, siyah noktalar ve gri lekeler. Annem yaklaştığında başımı çevirip yanağımı duvara yasladım. Küfü ciğerlerime çektim. Gözlerimi kapadım. Nemli, çamur birikintisi ve böğürtlen çalısı gibiydi.

"Bir bakayım sana." Elleri yüzümü yakalayıp beni hareketsiz bıraktı. Elmacıkkemiklerime bastırarak dişlerimin parıltısını görünceye kadar ağzımın büzülüşünü izledi. "Sen ne zaman böyle oldun? Bu kadar zararlı? Bu kadar asi?"

Geri çekilip ondan kurtuldum. Tekrar duvara dönüp kendimi küfe gizledim. Topuklarım yıllar içinde birikmiş tozu tekmeleyip havalandırdı.

"Eden çayırlarda bıraktığın kemiklerin bir kısmını bulmuş." Annem iç geçirip yatağın ayakucuna yaslandı. "Bıraktığın izleri takip ediyor. Her taşın altına bakıyor." Parmaklarını havada sallayıp sıcak güneş ışığında hareket eden toz zerrelerini yakaladı. "Her kemiği buluncaya kadar ormanı arayacak." Dudağını gergince ısırıp gözlerini kıstı.

"Sen bensiz kendini hep yalnız hissedeceksin, anne," diye fısıldadım.

"Gerçek hayata dair hiçbir şey bilmiyorsun, Margot," dedi. "Hiçbir şey. Yaşamadın henüz. *Gerçekten* değil."

"Ondan sıkılacağını biliyorum. Benden sıkıldığın gibi."

"Böyle olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu annem umutsuz kahkahasını yutarak. "Senden *sıkıldığımı* mı düşünüyorsun? Margot, bundan çok daha fazlası var. Senden sıkılma-

Scanned with CamScanner

dım. Senden *usandım*. Söylediğin aptalca şeylerden. Babandan aldığın o uyumsuz yapından. Bu vücuda yaptığın onca şeyden. *Benim* vücuduma." Karnındaki eti parmaklarının arasına alıp sıktı. "Ben böyle görünmeyi hak ediyor muyum sence?" Annemin gözleri doldu. Dudağını ısırdı. "Bundan çok daha fazlası olabilirdim."

Derin bir nefes aldım. "Senden nefret ediyorum."

Öne eğilip burnunu alnıma bastırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı. Ağır soluğu dudaklarından çıktığında tüm sıcaklığıyla yüzüme çarptı. Şakağımı tırnağıyla kazıdı; elleri uzun zamandan beri ilk kez bana karşı nazikti. Bu kadar yakın olduğunda, içimden gözyaşlarını yanaklarından yalayıp tuz tadını almak gelirdi.

"Merak ediyorum da, seni şurandan açsak yiyebileceğim bir beyin bulur muyum acaba?" Annem gülümsedi. "Yoksa içerisi bomboş mu?" Ayağa kalkıp dudaklarını yaladı. Yavaş ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Parkeler, ağırlığının altında gıcırdadı. "Uzun zamandır tadını merak ediyorum. Avlak bekçisinin tadında coşku vardı. Çünkü bana bunu vermişti o. Ama sen, Margot? Senin tadında pişmanlık olacak."

Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Annem üst çekmecede kurutulmuş baldıran tutardı hep. Eden onun resmini çizerken annemin yatağa çıplak uzanıp taçyapraklarıyla örtündüğünü hayal ettim. Ama annemin beni çizdiği gibi olmayacaktı. O annemi çok güzel çizecekti.

Çekmeceyi açtığımda baldıran oradaydı. Bir kaybolmuşu uyutmaya yetecek kadar vardı. Yapraklardan birini kemirip tadının dilime yerleşmesini bekledim. Acılığı yuttum ve baldıranı çekmeceye koydum yine. Duvara gittim tekrar, çili andıran küf izinde parmak uçlarımı gezdirdim. Ağzımı açıp dilimi duvarın kenarlarına bastırdım ve dilim kararıncaya kadar küfü takip ettim.

Scanned with CamScanner

Altmış Üç

Tenim grileşmeye başladı. Bedenimdeki kan gizleniyordu. Öksürerek uyandım ve odanın küflü bir köşesine kıvrıldım. Uykumda yataktan bir çarşaf çekip sarınmıştım. Annem gibi kokuyordu.

Pencereden baktığımda annem çamura oturmuş, başını ellerinin arasına almış, boş çukura bakıyordu. Eden içeriden eski bir kazak getirip annemin omuzlarına serdi ve onu alnından öptü. Yakınlarında, Eden'ın ormandaki araştırmalarında bulduğu küçük bir kemik ve giysi yığını duruyordu. Orman patikalarında bulunacak vücut parçaları ve ıvır zıvır vardı hâlâ. Eden her şey soğuk toprağa tekrar gömülmeden asla pes etmeyecekti. Yanlarından bir esinti geçti ve elbiselerinin eteklerini kaldırıp bacaklarını serinletti.

Annem başını kaldırdı ve beni pencereden bakarken yakaladı. Yüz ifadesinde tanıdık bir şeyler görmeye çalıştım ama bahçemizde duran kadını tanımadım. Kendisinden çok fazla şey gizleyip başkalarını çok fazla tüketen birisini gerçekten tanımak imkânsızdı.

Yıllar içinde kaybolmuşların kıyafetlerini alıp giydiğine tanık olmuştum; onları kendi kişiliğine dokuyuşuna. Elbiseler. Tişörtler. Ojeler. Takılar. Çantalar. Ayakkabılar. Hatta iç çamaşırları. Aç boşluğu doldurabilmek için ne bulursa. Şimdi dağılıyordu çünkü her şeyin merkezinde onu bir arada tutacak bir şey yoktu.

Yüzümü pencerenin camına bastırdım. Soğuktu. Otobüs şoförünün yolları hiç düşünmeden izleyip kendi kendine şarkılar mırıldanışını düşününce boğazımda bir yumru oluştu. Ve orada, çitin arka tarafında, otobüs belirdi ve bahçe kapı-

Scanned with CamScanner

sının önünde durdu. Uzaklaştırma cezam bitmişti. Egzozdan çıkan duman rüzgârla dağılıyordu.

Annem gözlerimi izleyerek çitin üzerinden baktı. Otobüsü gördüğünde arka kapıya koşup patikada hızla yürümeye başladı.

Parmaklarımla pencerenin camına vurdum. "Buradayım, beni fark edin," diye fısıldadım, otobüs şoförünün başını kaldırıp pencerede yüzümü görmesini umarak.

Eden parmağını kaldırıp ağzına götürdü. Biraz gelip kısa bir mesafede durdu ve çitin üzerinden anneme baktı. Otobüs hareket etti. Annem bahçeye döndüğünde Eden'la birlikte pencerenin yakınında durup beni incelediler. Eden kaşlarını çattı.

"Ona ne dedin?" diye sordum camın ardından.

"Çok çirkin bir adam," dedi annem. "Leş gibi de sigara kokuyor."

"Ona ne dedin?" diye sordum yine, parmaklarımı soğuk cama vurarak.

"Pencereyi kırma," dedi annem sertçe. "Hasta olduğunu söyledim. Bir süre daha okula gidemeyeceğini söyledim."

"Ama hasta değilim, "dedim.

Eden annemi elinden tutup bahçenin üst kısmına götürdü. Uzun zaman önce ölmüş kaybolmuşların eski lastik çizmelerini ve giysilerini giydiler, arka kapıdan ormana, kemik bulmaya gittiler. İzimden geriye pek bir şey kalmamıştı. Yakında her şey bahçe mezarlarına dönecekti.

O gün bütün bir sap baldıran yedim, yaprakları tek tek çekip dilimin üzerine koyarak. Nefesim evin saçaklarını sıyıran rüzgârın sesini andırıyordu. Vızıldıyordu.

Köşeye kıvrılıp kendime uykuya dalmamı söylerken, ciğerlerim her nefes alıp verdiğimde vızıldıyordu.

Scanned with CamScanner

Altmış Dört

"Okulların yaz tatiline girmesine çok kalmadı. Bir hafta," dedi Eden, ayak bileğime kablo sarıp bağlarken. Sıkıydı, tenimi acıtıyordu. Yakında, topuğumun üzerinde küçük kabarcıklar oluşacaktı. "Bu güzel ve sağlam olacak," diye homurdandı yaptığı işe odaklanarak. "Burada biraz özgürlükle kendini daha mutlu hissedeceksin."

Çünkü bütün kaybolmuşların karanlığa alınmadan önce mutlu olmaları gerekiyordu. Artık buydum ben. Bir kaybolmuş.

Yatak odasından uzakta özgür bir an olmakla birlikte, bileğime bağlanmış kordonlar uzaklaşmamı engelliyordu. Kanepeye kıvrıldım, annemden ve Eden'dan mümkün olduğunca uzağa. Birlikte ateşin külüne oturup birbirlerinin tenine şekiller çizdiler.

"Bir hafta iyi," dedi annem kendi kendine.

"Bir hafta bize yeter," dedi Eden bana dönerek. "Duydun mu?" Elini uzatıp ayak tabanıma is sürdü. "Okula gitmeyeceksin artık. Bütün çocuklar bunu hayal etmez mi?"

Abbie'yi düşünüp başımı iki yana salladım.

"Ben okuldan nefret ederdim," dedi annem. "Kötü bir yerdi. Kötü insanlarla dolu."

"Abbie'yi özlüyorum." Zihnimde aralık dişlerini ve yeşil kurdelesini canlandırdım.

"Seni hiç düşünmeyecek," dedi Eden. "Çocukların zihninde sadece bir düşünceye ve duyguya yer vardır."

"Aynı anda birden fazla şey düşünebilir veya hissedebilir misin?" diye sordum ayağımı çekip isli parmaklarından uzaklaştırarak.

Eden gözlerini kısıp durakladı. Onun zihninde sadece bir düşünceye yer vardı. Bu beni gülümsetti.

Scanned with CamScanner

Avucunun çizgilerine is yerleşmişti, ellerini şöminenin altındaki taşa sildi. Avucu topaklandıktan sonra bana doğru emekleyip parmaklarını yanaklarıma sürdü. "Kötü davranırsan, seni tek başına o küçük odaya koyarız tekrar," dedi. "Ama uslu olursan, bütün bunlar çabucak geçer. Ve hiç hissetmezsin."

Yanağımdaki avucu sıcaktı. Şöminenin ışığını hayal ettim. "Üşüyorum," dedim. "Ve açım."

"Ateşi yakabilirim," dedi annem, kibrit kutusunu almak için öne eğilerek.

"Bırak Margot yaksın," dedi Eden, bileğime sarılı kordonu çekerek. "Burada bizimle birlikte olacaksa bir işe yarasın bari."

Kanepeden indim, eski bir gazete alıp buruşturdum ve yarısı yanmış iki kütüğün arasına bastırdım. Kibriti çaktım, eski gazeteyi tutuşturdum ve alevlerin yavaşça kaybolan haberleri kenarlarından kemirerek büyümesini seyrettim. Birkaç dal ve biraz kömürle besledim, hepsini tek tek koyarak. "Sıcaklık istiyorum," diye inledim, "ve yiyecek bir şeyler." İlk defa gerçek bir çocuk gibi davranmak gelmişti içimden; istediğini elde edemeyince tekmeler savurup çığlık atan çocuklar gibi.

Anneme ilk kez ağladığımda, yolda dizimi incitmiştim. Dizkapağımdan bacağıma kan akarken ona koşmuştum. Ömrümde bir daha ağlamayacağım kadar çok ve yüksek sesle ağlamıştım. Ama annem iri gözlerini hareket ettirmeden bana bakmakla yetinmişti; ağzı düz bir çizgi olmuştu, duygusuzdu. Hiçbir işaret vermeden ağzını açıp haykırmıştı. Yüzü benimkine yakındı. Sıcak nefesinin dalga hâlinde yüzüme çarptığını hissetmiştim.

"Belki ona yiyecek bir şey vermeliyiz," diye fısıldadı annem Eden'a. "Kemiklerinde fazla et yok. Çok yağsız görünüyor."

"Ona güzel bir şey verebiliriz galiba," dedi Eden seçenekleri düşünerek. "Küçüğüm, benimle pasta yapar mısın? Unla oynayabiliriz."

Başımı iki yana salladım. Birlikte unla uğraştığımız zamanı hatırladım; unu burnumun ucuna ve çeneme sürmüştü.

Scanned with CamScanner

"Hadi ama," dedi. "Böyle yapma. Eğlenceli olacak. O kordonları küçük bileklerinde tutacağız ve mutfağa gideceğiz."

Başımı yine iki yana salladım ama kordonları çekti. Tenimin etrafında pembe bir halka oluştuğunu fark ettim. Su toplamaya başlıyordu. Eden kordonlarımı masanın ayağına bağladı. "Gözün üzerinde olsun," diye seslendi anneme.

Annem masaya gelip benimle oturdu. Elimi tutup beni kucağına oturttu ve bana sıkı sıkı sarıldı. Burnu kafama sürtündü, kokumu ciğerlerine çekti. Elleri kaburgalarımı yokladı, nerelerde biraz yağlanabileceğime baktı. "Bir deri bir kemik kalmışsın," dedi annem. "Yakında bunu halledeceğiz, merak etme."

Karnıma kramplar girmesine rağmen yemek istemiyordum. Ev yapımı sıcak pastayı yemek istemiyordum. Eden'ın üzerine süreceği kremayı da.

Midemi boş ve tatsız tutacaktım.

O gece annem omuzlarımı sandalyenin arkasına bastırdı. Dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırıp dilimi ısırdım. Pastayı yemeyecektim ama Eden'ın bakışları beni zorluyordu. Alnı kırıştı.

"Bu pastaya çok sevgi koydum," dedi ağzıma krema sürüp pastayı dudaklarımın arasına bastırarak. "Karnının aç olduğunu söyledin ve şimdi seni besliyoruz. Ye şunu."

Başımı yana çevirdim ve annem çenemi aşağıya çekti.

Pasta dilime oturdu. Tatlı ve tereyağlıydı, krema da içine erimişti. Yutmayı çok istedim ama biraz mayalanmasını bekledikten sonra masaya tükürdüm.

Eden yaptığım pisliğe baktı, sonra gözlerini bana dikti. "Bunu yiyeceksin."

Scanned with CamScanner

Altmış Beş

Beni mutlu bir kaybolmuş yapmak için annem ve Eden bana hikâyeler anlattılar, gündüz uykusuna dalarken bana Abbie'nin yüz hatlarını betimlediler. Sarı saçlarını. Dişlerinin arasındaki açıklığı. Her an rüzgârda çözülmenin eşiğinde olan yeşil kurdelesini. Beni diğer tarafta neyin beklediğini ve aynı anda ikisinin de midesinde bulunmamın nasıl bir duygu olacağını anlattılar.

"Sıcak olacak. Çok fazla parçaya ayrılmış ama içimizde huzurlu olacaksın. Sen bir vaatsin. İkimizin de her zaman eksiksiz ve sıcak hissedeceği bir vaat," diye fısıldadı annem bana ama sözleri kayıp gidiyordu. Sözlerinin Eden'ın ağzından çalındığını biliyordum. Basit ve boş yankılar. Kof vaatler. Kendimi eksiksiz ya da sıcak hissetmiyordum. Yalnız ve dağılmış hissediyordum.

Annem mutfak masasına oturmuş, bana bir gündüz düşüymüşüm gibi bakıyordu. İçindeki boşluğu sonsuza dek dolduracak *şey.*

"Anne?" dedim ayak bileğime bağlı kordonu çekerek. "Dışarı çıkıp güneşi hissetmek istiyorum."

Annem yüzüme baktı. "Madem çok istiyorsun," dedi, kordonları masanın ayağından çözüp beni ışığa götürerek. Havada uçuşan tozlar güneş ışığında parıldadı. Annem kapıyı açtığında yüzüme sıcak çarptı. Hava kuruydu ve sessiz yaz rüzgârının yerden kaldırdığı toprakla doluydu. Uzaktaki otlaklara bakarak bahçe kapısında durduğumuzda annemin alnı parladı. Ağaç sınırı her zamankinden daha uzak görünüyordu.

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi annem, saçımı okşayıp bana sarılarak.

Scanned with CamScanner

Bahçe kapısına doğru yürürken dizlerim kaskatıydı ama annem kordonları çekti. Sendeleyip durdum.

"Yola yaklaşamazsın."

"Sadece dere kenarına gitmek istiyorum," dedim. "Suya yatmak istiyorum. Taşların üzerine."

Annem arkasına baktı. Eden mutfakta bir şeyler yapıyordu; her yer un içindeydi yine. "Sadece bir dakikalığına," dedi annem ve beni bahçe kapısından geçirip dereye ulaşana kadar yolda yürüttü.

Çoraplarımı çıkarıp çamura girdim, ayaklarımı akıntının yakınındaki soğuk, yuvarlak taşlara bastırdım. Su hızlı akıyordu, uzaklaşmaya can atarak. Ya da beni de beraberinde çekmeye.

"Sensiz gidemem," diye fısıldadım akıntıya oturup suya girerken. Başımı suyun altına soktum ve saçlarım damarlar gibi çiçek açtı. "Sana bir şey söylersem beraberinde götürür müsün?"

Su yanıt vermedi.

"Yine de söyleyeceğim," dedim. "Abbie'ye üzgün olduğumu söyle. Babasını yediğim için üzgünüm. Saç telini hâlâ midemde hissediyorum. Onu her düşündüğümde içimi gıdıklıyor."

Akıntı sözlerimi alıp halice doğru götürdü. Başımı suyun altına sokup nefesimi tuttum.

Scanned with CamScanner

Altmış Altı

Onlar birlikteyken sanki dünya yavaşlıyordu. Zaman farklı akıyordu. Nemli, ağır, dünyanın geri kalanının ardında sürükleniyormuş gibi. Annem mutfak masasında yanıma oturup güneş ışığını özümserken, Eden kilise elbisesiyle dolanıp duruyordu; düğmelerini hiçbir zaman doğru düzgün iliklemezdi. Çıplak ayakları kıymıkları kıl payıyla ıskalayarak tahtaların üzerinde kayıyordu. Dikkatle dinlediğimde, ayak parmaklarının sürtünme sesini duyabiliyordum. Sessiz bir okyanus gelgitini andırıyordu. Müziğin sesi kısıktı ve annem elinde bir kadeh şarapla Eden'ı seyrediyordu.

Kahkaha ve sevgi çok boldu ama onları şımartıyordu. Eden döndü ve elbisesi kalçalarına kadar havalandı. Saçını aşağı sarkıtıp kollarını kaldırdı, bütün bedeninin hareket ettiğini hissetmek istiyordu. Annem ona yakın olmak, teni teninde olsun istiyordu ama ona dokunamıyordu bir türlü. Sandalyesine kök salmıştı.

Eden'ın hareket biçiminde bir şey vardı. İlk insanların ateşin etrafındaki hareketlerini andırıyordu. Onu kalın bir kürke sarınmış hâlde hayal ettim, tavşan kadın gibi, soğuk ve sessiz bir yerdeki bir mağaranın ateşinin ışığında dans ederken.

Annem ayağa kalkıp Eden'ı tutmak için kollarını uzattı. Parmakları ağzına değecek kadar yakındı ama bir şey onu engelledi. Eden'ın kolları iki yana sarktı. Hepimiz kapıya baktık.

Annem kasetçaları durdurdu ve sessizlikte bekledik.

Bir kaybolmuş kapımızı çalmıştı.

Camın arkasındaki silueti açlıkla izledik.

Scanned with CamScanner

Altmış Yedi

İki kişiydiler.

İkisi de kadındı. Biri uzun boylu, zayıftı ve bir kadını daha önce hiç görmediğim kadar yaşlıydı. Saçları gümüş renginde-ydi, uzun bir örgüyle omuzlarına dökülüyordu. Diğeri daha ufak tefek ama dolgundu. O daha lezzetli olacaktı. Daha etli.

Eden hızla gelip bağlarımı çözdü ve tezgâhın altına, görünmeyecekleri bir yere iteledi. Annem kapıyı açtı. Eden düğmelerini ilikleyip saçını topuz yaparken onları izliyordu. Ben annemin arkasında durup kot pantolonunun ilmiklerine tutundum.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi gümüş saçlı kadın. Sesi çatlaktı. Hayatı boyunca durmaksızın sigara içmişti ve şimdi zımpara gibi bir sesle yaşıyordu. "Arabamızda bir sorun oldu. Lastik değiştirmemize yardım edebilir misiniz?"

Annemin birkaç kilometre ilerideki yola serptiği çivileri düşündüm; şüphe uyandırmamak için insanların pek geçmedikleri bir yere koyduğu çiviler.

Annem kaybolmuşlara ağzı sulanarak baktı. Son iyi yemeğimizin üzerinden çok zaman geçmişti ama annem ve Eden oruç tutma yemini etmişlerdi. Kendilerini bana saklıyorlardı.

Eden elbisesinin son düğmesini de ilikleyip öne çıktı. "Bazı aletlerimiz var," dedi. "Size yardım edebilirim." Kaybolmuşların yanında farklı konuşuyordu. Başka bir zamana değil de bu zamana ait bir kadın gibi. Başka bir dünyadanmış gibi olan hâli gitmişti.

"Teşekkür ederim," dedi gümüş saçlı kadın. "Benim elimden böyle şeyler gelmez. Onun da." Daha etli olanı işaret etti. "Arabayı buranın yakınına kadar itmeyi başardık."

Scanned with CamScanner

Eden arka odaya girdi ve babamın eski alet çantasıyla çıktı. "Beklerken bir fincan çay içmek ister misiniz?" diye sordu annem daha genç olana.

Genç kadın ağzını açmadı, başını aşağı yukarı sallayıp gülümsedi.

Eden gümüş saçlı kadının peşinden dışarı çıktı, bahçe kapısından çıkıp yolda yürümeye başladılar. Gözlerden neredeyse uzak, aşırı büyümüş çalıların ve ağaçların arkasındaki arabanın yanında durdular. Koşup kaçmayı denesem, ayaklarım beni yakalanmadan nereye kadar taşırdı acaba? Eden çok hızlıydı. Annem de hemen arkasında olurdu. Dünyayı izlerken annem omzumu sıkıca tutup etli kadını içeri davet etti.

Annem kapıyı kapatıp kilitledikten sonra çay için su kaynatırken, etli ve kolları kaslı kadın odanın ortasında durdu. Kaybolmuş burada olmak istemiyordu. Tedirgindi. Su kaynarken annem arkamda durup kollarını omuzlarıma doladı.

"Masamıza oturabilirsiniz," dedim. Kaç yaşındaydı acaba. Bıçağı derisine, baltaların ağaçlara içindeki üç halkanın sayılamayacağı şekilde saplandığı gibi sapladığımı hayal ettim.

Gözleri koyu yeşildi, yuvarlak bir burnu vardı. "Teşekkür ederim," dedi masaya yürüyüp kapıya yakın sandalyeye otururken.

Annem ellerini omuzlarıma sıkıca bastırarak beni kadının yanındaki sandalyeye oturttu. Gözlerimi kaybolmuştan alamıyordum.

"Okula gidiyor musun?" diye sordum.

"Üniversiteden yeni mezun oldum," dedi.

"Ne okudun?" diye sordu annem, masaya sıcak bir fincan çay getirip bizimle otururak.

"Tıp. Doktor olacağım," dedi yavaşça, sözlerini tartarmış gibi. Annem konuşmaya fırsat bulamadan etli kaybolmuş bana baktı. "Sen büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Ağzım hazır bir yanıtım varmış gibi açıldı ama tek kelime

Scanned with CamScanner

bile çıkmadı. Sözcükler boğazıma takıldı. Annem beni izlerken kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum," dedim. "Okulu sevmiyorum."

"Biraz yavaştır ama hayal gücü çok iyi," dedi annem, çayından bir yudum alıp hayal gücümün dudaklarındaki tadının nasıl olacağını merak ederek. "Bir gün bir işe yarayacak." Annem başımı kaşıdıktan sonra arkasına yaslanıp çayından bir yudum daha aldı.

Etli kaybolmuş beni izliyordu. Yüzündeki ifadeyi daha önce görmüştüm. Hayır, görmemiştim ama kaslarımda hissetmiştim. Bir şey söylemek istiyor ama bunun yerine kendine saklamaya karar veriyordu.

Masaya bakıp ahşaptaki çizgileri izledim. Ağzım sulandı. Bir süre sonra Eden gümüş saçlı kadınla döndü. Kadın bize yardımseverliğimiz için teşekkür etti ama etli kaybolmuşun gözleri üzerimdeydi. Çayını bitirene kadar beni dikkatle izledi ve evimizden kaçtı; o güne dek hiçbir kaybolmuşun yapmadığı bir şey. Giderken gözlerinin yeşili güneşi yansıttı.

"Hoştular," dedi Eden, yola doğru giderlerken arkalarından bakarak. "Bir daha bu taraflara gelirler mi acaba?"

"Belki bir gün tatlarına bakabiliriz," dedi annem gülümseyerek.

"Onları rüyamda bile görebilirim," dedi Eden. "Yaşlı olan. Tadı harikulade ve yumuşak olurdu muhtemelen. O kadar çok anıyla."

"Genç olan pek konuşkan değildi ama en azından etliydi. Birkaç yıl sonra mükemmel bir kaybolmuş olur."

Scanned with CamScanner

Altmış Sekiz

Annem Eden'ın kucağına oturup kıvrılmış omurgasını onun karnının kıvrımına yasladı. Birlikte kanepede kıvrılırken Eden annemin saçlarını okşadı. "Dünyaya ona ne olduğunu nasıl söyleyeceğiz?" diye fısıldadı annem Eden'a.

Onların yanında oturmuyormuşum gibi konuşuyorlardı. Eden bana baktı. "Onlara ne söylememizi istersin?"

Gerçeği söylemelerini istiyordum. "Kaybolduğumu söyleyin."

"Çok basit," dedi Eden parmaklarıyla altdudağını ovuşturarak.

"Bir gün ormana yürüdüğümü ve badem taşını aşıp uzaklara gittiğimi, yüksek otların arasında kaybolduğumu söyleyin."

Eden başını salladı. "Evden kaçtığını söyleyebiliriz," dedi. "Ama sen aslında evden asla kaçmazsın. Asla."

Tek istediğim büyümekti. Ama aslında herkesten daha hızlı büyüyordum. Bunun doğru olması gerektiğini biliyordum çünkü büyümek acı veriyordu. Bedenim esniyordu. Sütdişlerim dökülmüş, yerlerini daha iri, daha keskin dişler almıştı. Kalçalarım genişliyordu. Belimde bir kıvrım oluşuyordu. Bacaklarım, koltuk altlarım ve kasığım kıllanmaya başlamıştı. Bir değiştirilmiştim; tıpkı okuldaki oğlanlar ve diğer çocuklar gibi. Ebeveynlerimiz donup kalmamızı çok ama çok isterken sürekli değişiyorduk.

"Çocuklar sürekli yollara koşar," dedi annem. "Belki insanlara birkaç kilometre ileride sana araba çarptığını söyleyebiliriz. Birkaç giysi bırakırız. Biraz kan. Birkaç kemik. Bir çanta. İnsanlar kendi sonuçlarına varırlar."

Düşüncelere dalmış Eden başını aşağı yukarı salladı.

Scanned with CamScanner

Güneş batıya yöneldiğinde, annem ve Eden eşyalarımı bıra kabilecekleri mükemmel bir yer arayışla yolda kilometrelerc yürüdüler. Ne kadar uzağa gittiklerini bilmiyordum ama saat lerce dönmediler.

Bağlarımı oturma odasında bırakıp beni yatak odasına ki litlediler yine. Yere oturup parmağımın ucunu parkelerin ara sındaki boşlukta gezdirdim. Tırnağım tozlandı ve parmağıma bir şey battı. Önce kıymık sandım ve çıkarmaya hazırlandım ama değildi. Parmağımın ucunda kan vardı, parmağım kızarıp şişmişti. Ağzıma sokup tadına baktım.

Sonra gördüm. Bir parıltı. Işıkta gümüş renginde bir şey, parkelerin arasına gizlenmişti.

Yerde emekleyerek tahtaların arasına sıkışıp kalmış tuhaf nesneye doğru ilerledim. Yara, orada unutulmuş bir dikiş iğnesinin batmasıyla oluşmuştu. Tırnağımla çıkarmaya çalıştım ama kaydı. Boşluktan çekerken başparmağımın ilk deri tabakasına saplandı. Tırnak ile derinin arasına. Parkelerin arasından çekip iğneyi başparmağımdan çıkardım. Avucumda yuvarladım.

Pencerenin kilidi eskiydi, benim için bir çıkış yolu olabilir miydi?

Scanned with CamScanner

Altmış Dokuz

Annem ve Eden hâlâ dönmemişlerdi. Hava kararmaya başlamıştı, gökyüzü mor izlerle kaplıydı. Bahçedeki arılar bütün gün otlaklardan polen taşımaktan sersemlemişlerdi. İçeride bir yabanarısı cama çarpıp pervaza düştü. Abbie bir keresinde bana bir çay kaşığı su ve şekerin onları tekrar havalandırdığını söylemişti.

Parmak uçlarıma baktığımda, sıcak öğleden sonrayı pencerenin kilidini açmaya çalışarak geçirdiğim için kanadıklarını gördüm. Dikiş iğnesini kilidin içinde oynatıp açılmasını umuyordum. Penceredeki yansımamda alnım parıldıyordu.

Yabanarısı pervazın üzerinde sendeledi ama sıcaktan hızı kesiliyordu. Evin duvarlarının dışında dünya ısınıyordu, bütün yaratıkların aklı başında kalamayacağı kadar ısınıyordu. Ama içerisi, tuğlaların ardında serindi. Esinti yeri süpürürken fısıldıyordu.

Dikiş iğnesini inceledim, tekrar elime alıp başparmağım ile işaretparmağımın arasında tuttum. Kenarı paslanmış ve kilidi açmaya çalışmamdan biraz eğrilmişti.

Annem ve Eden bir yer seçmişler miydi? İnsanlara öldüğümü söyleyecekleri yeri. Asfaltın çukurlarla kaplı olduğu yeri seçeceklerini düşünüyordum; yolun bozuk olduğu ve benzin koktuğu yer. Belki dörtyol ağzı. Eden yeri görür görmez anlayacaktı. Titizdi. Hatasızdı. İçgüdüseldi. Ne istediğini tam olarak bilen ve alan biriydi.

Evimizden kilometrelerce uzaktaki o asfalt parçasını gördüğünde, doğru yerde olduğunu iliklerinde hissedecekti.

Bir hafta sonra yolun kenarına yırtık giysiler bırakacak ve çukurlardan birine kanımdan biraz koyacaklardı. Belki küçük bir de uzuv. Dünya neye inanmak istiyorsa ona inanacaktı; araba çarptıktan sonra ölmek için ormana sendeleyen küçük bir değiştirilmiş ve hızlıca unutulacak bir trajedi. Bulunamadı.

Scanned with CamScanner

Kilidi kurcalarken bir yandan da can çekişen yabanarısını izliyordum. Dikiş iğnesini eğdim ve kulpu tutup kaldırdım.

Bir tıkırtı geldi.

Pencere açıldı. Yaklaşan karanlığa rağmen yaz havası sıcaktı. Dere hızla nehirlere akıyordu. Yuvalarına yerleşmeye çalışan bütün kuşlar ötüyorlardı. Pencere pervazına çıkıp yabanarısını yavaşça kenara ittikten sonra dışarı çıktım. Dizlerim yere çarptığında aşındı.

Yabanarısının hayatını kurtarabilirdim ama bacaklarım beni hızla uzaklaştırdı. Asfalta geldiğimde durdum, yola baktım. Gözlerim otlakları taradı. Ormanı gözüme kestirdim.

Orada kaybolmuşlar olacaktı. Beni alıp uzaklara götürecek biri belki. Yolun karşı tarafına geçtim ve arkamda toz bırakarak hızlandım. Kıyıya koştum ve otlaklara varmadan önce dereyi katettim. Isırgan otları bacaklarımı ısırdı ama durmadım.

Yaşayacaktım.

Yıldızların altı soğuktu. Okulda insanı öldürecek kadar sıcak olduğunu söylerlerdi; deriyi ve kasları eritecek kadar. Hatta kemikleri. İnsanı pişirirdi. Ama dünyadan bakınca o buz gibi yıldızları çok sıcak hayal edemiyordum.

Badem taşının altına sığındım. Oranın ilerisinde orman sonsuzdu. Ağaçlar sonsuza dek gidiyorlardı sanki, yüksek ve güçlü. Karnım guruldadı, açlıktan ölüyordum ama yakınlarda böğürtlen yoktu. Ya da dallarından koparılacak yemişler.

Çıplak ayaklarım çakıl taşlarının ve sığ çamurdaki dalların kesikleriyle yanıyordu ama gece dinleneceklerdi. Annem beni burada bulamazdı, toprağın ve yaprakların içine uyuyan bir hayvan gibi gizlenmiştim. O gece bir tahtabiti kolonisiyle uyudum. Kuşlar benimle birlikte rüya görürlerken yuvalarında sessizdiler. Gökyüzü berraktı. Bulutsuz. Her yıldız yüksek, ulaşılmaz bir yere yerleştirilmiş değerli bir taştı.

Yarın Abbie'yi ya da otobüs şoförünü bulacaktım.

Scanned with CamScanner

Yetmiş

Rüyamı parça parça hatırlıyordum. Gerçek hayata karşılık gelen bulanık ve suluboya kenarlar gibi. Abbie ve yeşil kurdelesi. Kurdelesini saçından çekip parmaklarıma doluyor, rüzgârda kıvrılıp dalgalanışını seyrediyordum. Yeşil kurdelesi çok güzeldi, parmaklarımın arasından sıyrılıp ormanın en karanlık bölgesinin içine düşerek kaybolurken bile.

Uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hava aydınlıktı. Badem taşının gölgesinin altına kıvrılmıştım. Tenime kuru yapraklar ve eğreltiotları yapışmıştı. Yaprakları çekip çıkardığımda, tenimde yaprakların damarlarının izi kaldı; buruşuk bir çarşafta uyumanın bıraktığı izler gibi. Saçımda dal parçaları vardı ve alnıma çamur bulaşmıştı. Ormanın bir parçasıydım. Ormanın sırtında küçük bir deri parçası.

Saçımdaki dalları tek tek ayıkladım, tenime yapışmış yaprakları çekip çıkardım. Yeni damarlı izleri silmek için kollarımı ovuşturdum. Dizlerimde dikenli çalılardan ve yere yarı gömülü taşlardan oluşmuş sıyrıklar vardı ama Abbie'nin evi uzak değildi. Yürüyerek birkaç saat. Okulun hemen yanındaydı. Her akşam, son zil çaldıktan sonra, Abbie'nin okulun kapısının önünden geçip annesinin kollarına koşuşunu izlemiştim. Sonra birlikte kavisli kasaba yolundan küçük kulübelerine doğru yürürlerdi.

Zihnimde canlandırmaya çalıştım. Yorgun kumtaşı tuğlaları. Ön kapının yanındaki, avlak bekçisinin bütün serbest öğleden sonralarını annemin bedeniyle geçirdiği için bir türlü tamir etmediği kırık pencere. Sarkıyordu. Evin erkeğini yediğimizden beri evin durumu iyice kötülemişti.

Gül çalılığı bile solmuştu.

Scanned with CamScanner

Abbie'nin yeşil kurdelesini bir kez daha parmaklarımın arasında hissetmek için sabırsızlanıyordum; boğumlarıma sardığımda yumuşacık olurdu. Belki Abbie'nin annesi bana da yeşil kurdele verip saçıma bağlardı. Rüzgârın ya da okuldaki oğlanların hırslı parmaklarıyla çekemeyeceği kadar sağlam. Temiz ve normal olacaktım. Kaybolmuş eti yemeyi bir daha hiç aklımdan geçirmeyecektim. Asla. Onun yerine fırında kuzu ve Yorkshire pudingi yiyecektim. Fırında çıtır patateslerimizin üzerine yoğun ve tuzlu et suyu dökecektik. Balık kroket ve çanak dolusu tahıl. Piknik.

Badem taşından uzaklaşırken adımlarımı saydım. O güzelim yeşil kurdeleden sadece birkaç saat uzaktaydım. Yukarıda gri bulutlar belirdi ve yağmur yağdı. Ağzımı açtım, dilimi çıkarıp yağmur damlalarını yaladım.

"Margot!" Ağaçların arasından gördüm onu. Annem. Gözleri kocamandı, başını yana eğerken gözleri yaşardı. "Küçüğüm?" diye haykırdı ama yaprakların arasında sendelerken ağlaması sözcüklerini bastırdı.

Gölgelerin arasına kaçtım ama annem eğreltiotlarının arasından geldi. Botları ayak tabanlarını koruyordu, oysa benimkiler sert taşlardan ve köklerden kesik içindeydi.

"Buraya gel!" diye bağırdı, sözleri ağaçların arasında yankılandı.

"Ben onlardan biri değilim," diye seslendim soluk soluğa. "Kaybolmuşlarından biri değilim."

Orman büyüktü. Devrilmiş kütüklerin ve ağaç köklerinin üzerinden atlayarak koştum. Göğsümde sıkı bir düğüm oluşmuştu. Ciğerlerime hava ulaşmıyordu. Bacaklarım titriyordu, gergin ve yorgundular. Kıvrılan ağaç gövdelerinin arasından koşarken dizlerim birbirine çarptı ve ayak parmağımın ucu sivri bir taşa takıldı. Yere kapaklandım ve kafamın içi çınladı.

Scanned with CamScanner

Güçlükle ayağa kalktım, gözlerimi kıstım ama dünya bulanıktı. Avuçlarımda ve dizlerimde yeni sıyrıklar oluşmuştu. Derimin yüzüldüğü yerde karıncalanmalar vardı; keskin ve sivri.

Dizimden bacağıma kan akıyordu. Derimde ağız gibi bir yarık oluşmuştu. Ağaçların arasında topalladım, dik durmaya çalıştım ama yeni sıyrıklarım çok acıyordu. Tenim ısınmıştı ve yanaklarım yanıyordu.

Annemin kolları bana dolandı ve beni kendine çekti. "Bize bunu nasıl yaparsın?" diye sordu, sözleri yankılandı. Dizlerinin üzerine çöküp beni kendine bastırdı. Sesler kulaklarımda söndü ve ormanın sessizliğini aradım.

"Ben bir kaybolmuş değilim. Beni kaybolmuş yapamazsınız," dedim tükürür gibi ama dünya dönmeye devam ediyordu.

"Kemikleri bulunsun diye ormana bıraktın. Sonra da bizden kaçtın," dedi.

Yanağını benimkine bastırdığında gözyaşlarının sıcaklığını hissetim. Ama bu yaşlar benim için değildi. Bunu dilimdeki tuzlu tattan anlıyordum. Bencil gözyaşlarıydı bunlar. Sadece kendisi için.

"Senin karnında olmak istemiyorum," dedim. "Senden uzak olmak istiyorum."

Ağaçların arasından Eden belirdi ve annemin yanına geldi.

"Böyle olmaz," dedi. "Seni bulamayacağımızı mı sandın, küçüğüm? Ben bu ormanı inceledim. Senin yollarını biliyorum." Eden annemi kendine çekip ona sarıldı. İkisinin göğüs kafeslerinin arasında hapsoldum. Aralarında ezilirken, Eden annemi ağzından öptü. "Gözyaşlarını sil. Harcayacak zamanımız yok."

Scanned with CamScanner

Yetmiş Bir

Annem ve Eden konuşuyorlardı ama ben dinlemiyordum. Yatak odasının pencere pervazındaki ölü yabanarısını seyrediyordum. Burayı terk etmesi için gereken şekerli suyu verseydim, böyle kabuk bağlayıp ölmezdi belki. Ya da yine de düşerdi belki; yapışkan ve sıcak, şekerle kaplanmış hâlde. Belki sonsuza dek burada olması onun kaderiydi. Belki kaçınılmazdı.

Annem ve Eden bana yakın oturuyorlar, parmaklarıyla battaniyemin kenarlarıyla oynuyorlardı. Birlikte hareketsizdiler, fısıldaşıyorlardı. Annem altdudağını ısırıp kendini teselli etti. Ağladığında çirkin oluyordu. Yüzü şiş ve kırmızı, yanakları ve burnu ıslak. Eden bana baktı.

"Fazla zamanın kalmadı. En fazla bir hafta," dedi annem, ayak bileğimi çekip kordonları bağlayarak.

"Önümüzdeki günlerde başlayabiliriz," dedi Eden.

"Siz anne olmamalıydınız," dedim sözlerini keserek. "İkiniz de." Annemle göz göze geldim. "Kötülüksünüz siz."

"Senin için yaptığımız onca şeyden sonra," dedi annem dişlerini gıcırdatarak. "Yaptığım onca fedakârlıktan sonra. Masaya koyduğum bütün yemeklerden sonra. Sana giydirdiğim bütün giysilerden sonra."

"Korkuyor sadece," dedi Eden. "Gerek yok ama. Korkacak bir şey yok."

"Ben hamile kalmak istemedim!" diye bağırdı annem. "Hiçbir zaman anne olmak istemedim. Sadece insan olmak istedim. Bunların olmaması gerekiyordu."

Nefes almaya devam ettim. Al, ver. Tek tek.

"Sorun yok," dedi Eden annemi susturarak. Annemin sır-

Scanned with CamScanner

tını okşadı. "Öyle demek istemedin. Ciddi olmadığını biliyorum. Benimle her şey farklı olacak."

"Ciddiydim," dedi annem.

"Bizim tam da anne olmamız gerekiyordu." Annem gözyaşlarını silerken Eden elini onun karnının üzerine koydu. "Onu hamurla kaplayacağım. Onu fırında sıcak tutacağım, güzelce pişene kadar. Sonra patateslerle birlikte tepsiye koyacağım. Ömründe yediğin en güzel yemek olacak."

"Hayır, olmayacağım," dedim. "Sert ve tatsız olacağım. Büyük yağ tabakalarım olacak. Yutulamayacağım. Beni hemen tükürmek zorunda kalacaksınız."

Eden gülümseyip parmaklarıyla saçımı okşadı. "Tadın tam da istediğimiz gibi olacak."

"Anne olmak istemiyorum," dedi annem. O sözcük, *anne*, dudaklarında yabancıydı. "Kendimden nefret etmeme sebep oluyorsun," dedi bana bakarak.

"Ciddi değilsin," dedi Eden yine.

"Sen de benim kendimden nefret etmeme sebep oluyorsun," dedim. "Kaybolmak istiyorum."

Annem kapıyı ardından çarpıp oturma odasına geçti. Bizi yatak odasında bıraktı, bileklerim yatağa bağlanmış hâlde. Eden iç geçirip başını ellerinin arasına aldı. "Ondan özür dileyeceksin," dedi. "Bu çok kabaydı."

"Ondan asla özür dilemeyeceğim." Kollarımı kavuşturup köşeme çekildim.

"Annenin senden duyduğu son şey bu olsun ister misin?"

Evet. İsterim. Bir şey demeden öylece durdum.

"Seni buraya kilitleyeceğim. Sonra, şu pencereyi görüyor musun?" diye sordu pencereyi işaret ederek. "Tahtalar çakacağım ki güneş ışığı bile göremeyesin. *Gerçekten* pişman olduğunda, dereyi görmen için birkaç tahtayı sökeceğim. Ve ormanı. Ama uslu olmayı öğrenmen gerek." Eden ellerimi bağladı ve sağlam olup olmadıklarını kontrol etmek için bilelerimdeki kordonları çekiştirdi. Su toplamış yerler acıdı.

Scanned with CamScanner

"Hiçbir zaman pişman olmayacağım," dedim. "Asla. Sonuna kadar böyle hissedeceğim."

Eden gülümseyip derin bir nefes aldı. Bana çok özlediği bir hatırasıymışım gibi baktı. Sonra, hiç olmadığı kadar sakince, yatak odasının kapısını ardından kapattı.

Scanned with CamScanner

Yetmiş İki

Pencerenin önüne oturup tenimi banyonun soğuk fayanslarına dayadım. Annem yakınımdaki köşede kamburunu çıkarmış duruyordu. Ateşten aldığı kömür parçasıyla Eden'ın ona yaptığı kâğıda sürekli bir şeyler çiziyordu. Annemin gözleri omurgama yöneldi, kuyruksokumuma kadar inen her kıvrımı ve çıkıntıyı inceledi. Bakışları tekrar kaburgalarıma yöneldi ve dudaklarını yaladı. Sakindi bugün.

"Doğrul," dedi. "Seni omurgan bükük hatırlamak istemiyorum. Dik ve güzel otur. Seni, kendimi genç kızken hatırladığım gibi hatırlamak istiyorum." Pencerede yansımasını gördüm. Odaklanmış ve kararlı görünüyordu. Siyah küf parçaları camın kenarlarını kaplamıştı, annemin görüntüsünü kemiriyordu. Benimkini de.

Annem de bir değiştirilmiş gibi görünüyordu şimdi. Sevgi onu değiştirmişti. Eskisi gibi korkmuyordu artık. Onun yerine cam kadar kırılgan bir şey gördüm. Her an kırılabilecek bir şey.

Bulduğu yeni sevgi, bana babamla paylaştığı sevgiyi düşündürüyordu. Kendini hissetmeye zorladığı sevgiyi. Fotoğraflara uzun uzun bakmış, asık suratları gülümsemelerle ve uzaklığı yakınlıkla değiştirmiştim. Yokluğa karşı varlık. Şimdi annemi ve babamı düşündüğümde geriye kalan iki yalnız insanın birlikteliği. Ateşten bu artakalmıştı; yanmış, kömürleşmiş ve kırık.

Annemin elindeki kömür parçası kâğıdın üzerinde bir süre daha hareket etti.

"Gevşeyebilir miyim artık?" diye sordum.

"Hareket edersen baştan başlamak zorunda kalırım," dedi annem, kâğıdın üzerinden bakarak. Acele ediyordu bugün. Bitirmek istiyordu.

Scanned with CamScanner

"Bana sevgiyi anlatsana," dedim, parmaklarımı pencerede ki kafe sürtüp emerek. Ahşaptan acı böğürtlen olduklarını hayal ediyordum. Tatlı. Olgun. Beni uzaklara yürütecek bir şey; nihayet uyuyabileceğim bir yere. "Gerçek sevgiyi anlat."

"Nesini anlatayım?" diye sordu annem kağıdın üzerinden içtenlikle bakarak.

"Nedir sence?" Dışarıda ağaçlar hareketsizdi, çam iğneleri dallarına tutunmuştu.

"Sevgi sözcüğünü düşündüğümde, çok güzel göründüğümü bildiğim ilk anı hatırlarım." Annem derin bir nefes aldı ve anılarında nostaljik bir gülümseme buldu. "On bir yaşındaydım. İnsanlar bana farklı bakmaya başlamışlardı. O zaman güzel olduğumu anladım; kendi tuhaf tarzımda da olsa. Dişlerimin çarpık olmasına rağmen. Onların ilgisi, bana ömrümün sonuna kadar sevileceğime ve bakılacağıma dair bir vaat gibi gelmişti."

Bu bana hiç de sevgi gibi gelmedi. "Farklı türde sevgiler mi var?" diye sordum, Abbie'nin ince parmaklarını avucumun çizgilerinde hissederek. Parmaklarımı birbirine dolayıp Abbie'nin yanımda olduğunu hayal ettim.

"Bazen hepsinin aynı olduğunu düşünüyorum." Annem duraksadı, yüzü yumuşadı. Eden'ı düşünüyordu. "Beynimiz sahip olduğu kapasite ölçüsünde sever bence."

"Senin beni sevdiğini düşünmüyorum," dedim.

Annem sessiz kaldı, sözlerini tarttı. "Bazen kendimi sana bağlı hissediyorum," dedi. "Sana çekilmiş gibi. Aramızda hiçbir zaman koparılamayacak bir bağ varmış gibi. Bu da bir tür sevgi bence, değil mi?" Yine durakladı, çizimini kucağına koydu. "Ben böyle düşünüyorum."

"Ben de seni sevdiğimi düşünmüyorum," diye itiraf ettim.

Annem elindeki kömür parçasını yere, ayaklarının yanına bıraktı. Yüzü hareketsiz kaldı ama ağzının köşesinde o tuhaf gülümseme belirdi. "Neden böyle diyorsun?"

Scanned with CamScanner

"Çünkü rüyalarımda sana zarar verdiğimi görüyorum ve duygusu hoşuma gidiyor." Ayak parmaklarıma bakıp soğuktan korumak için salladım. "Senin de benim için aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Annem kömür parçasını alıp çizmeye devam etti. Çizimlerinin sürtünme seslerinin arasında sessizlik kanıyordu. Çizimi bitirinceye kadar bir şey demedi. "Belki seni sevmiyorumdur. Ama bu beni kötü bir anne mi yapar? Kızlarını sevmeyen çok anne var."

Kâğıdın üzerinden bana bakmasını bekledim ama gözlerini kaldırmadı.

"Küvete gir." Annem paylaştığımız sözcükler kanayan, açık bir yara değilmiş gibi konuştu.

Ayak parmaklarımı suya tek tek sokarak sıcaklığı kucakladım. Su hâlâ kaynar sıcaklıktaydı ve yüzeyinde hafif bir sabun birikintisi vardı ama köpük yoktu ve parıldamıyordu. Çürümenin üzerine hafif bir sabun kokusu yayılmıştı. Suya girerken parmaklarımın buruşmasını istedim; o zaman tenim kırışarak uzaklara yüzebilirdi, şişmiş ve kırık hâlde. Annemin ağzında soğuk ve kötü bir tadım olsun istiyordum; bana pek çok kez pişirdiği ıslak makarnalar gibi. Gözlerimi kapatıp küfün beni kaplamasını diledim. Soğuk havayı ciğerlerime çektim.

"Sence ben çirkin miyim?" diye sordum, suyun altındaki parmaklarıma bakıp perdeli olduklarını hayal ederek.

"Ne önemi var?" diye sordu annem çizmeye devam ederek. Zaten bozuk çizimine çizgi üzerine çizgi ekliyordu.

"Sen beni çizdiğinde çirkin görünüyorum." Çenemi suyun altına sokup odanın köşesindeki annemi izledim, kâğıda sert çizgiler çiziyordu.

"Seni olduğun gibi çiziyorum," dedi. "Gördüğüm gibi."

Banyonun pencere camındaki yansımama baktığımda, ben de çirkin ve solgun bir şey görüyordum. Tenim buruşuk ve çürük görünüyordu, yanlış yerlerden zayıflıyordum, bazı yer-

Scanned with CamScanner

lerde yeni oluşmuş çatlaklar vardı. Kalçalarım daha genişti ama çok değil, giysilerimin biraz dar gelmesine yetecek kadar. Orantısız görünüyordum. İnsanlık dışı.

Annemin, babamın ve şimdi de Eden'ın korkunç bir karışımıydım. Pencere camına uzun süre baktığımda, gözlerim Eden'inkileri andırıyordu. Sol gözümde yeni bir altın leke oluşmuştu. İçimde her zaman dışarı çıkarılmayı bekleyen, ondan bir parça olmuş muydu?

Eden kadim görünen bir kadındı ama teni gençti; sıkı ve güneş gördüğü yerlerde çilli. Ama ben büyüdüğümde Eden gibi güzel olmayacaktım. Kadim görünümlü de olmayacaktım. Ömrümün sonuna kadar çirkin bir küçük kız olarak kalacaktım.

Gözlerimi görmüyordum artık. Daha önce gelen kaybolmuşlardan kesitlerdiler. Gerçek insan olmak böyle bir şey miydi? Başka insanlara ait parçalardan oluştuğunu kabullenmek miydi? Sevdiğin ve incittiğin insanlar.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Üç

Açlığımı yuttum. Onların yemeklerini yemiyordum. Annem ve Eden'ın bana pişirdikleri son yemek fırında tavşanlı börekti. Tertemiz tabağın ortasında duruyordu. Böreğin yanında yeşil fasulye ve haşlanmış patates vardı.

Eden sandalyemi masaya dayanacağım şekilde öne itti. Annem ve Eden yanıma otururlarken önümdeki yemeğe, böreğin kabuğunu ısırmaya sabırsızlanarak baktım. Ağzım kurumuştu ama dilimin altında tükürük oluştu. Bedenim ona emredileni yapsın istiyordum. Midemin boş kalması için.

Onları titreşen mumların arasından izlerken parmak uçlarım çatalım ve bıçağımın keskin kenarlarına sürtündü. Eden mum ışığında porselenlerin parıltısına bakıp dudağını ısırdı. Gözlerimizin altındaki torbalar gölgelerin arasında daha uzun görünüyordu. Kafataslarımızın biçimi, ışığın tenimize değdiği yerde daha belirgindi. Şakaklarımız gözlerimizin yanında derinleşiyor, derilerimiz yanaklarımızdan sarkıyordu. Annem bir şişe kırmızı şarap açıp kadehleri doldurdu.

Dudaklarım kapalı kaldı ama ağzım daha da sulandı. Karnıma kramplar giriyor, et suyunun kokusu burun deliklerime ulaştıkça midem gurulduyordu. Etli ama tatlı, bol soğanla pişirilmiş. Havada güçlü bir biberiye ve adaçayı kokusu vardı. Parmaklarım çatalımın kenarını okşadı. Çatalı hamura batırdım. Tabağa çarpmadan önce bir çatırtı yükseldi. Hamur dağıldı; tereyağlı ve altın sarısı.

"Başımızın çaresine bakıyoruz," dedi annem çenesini avuçlarına dayayarak. "Hadi. Ye. Silip süpür tabağını."

"Her patatesi yerden ellerimizle topladık, yeşil fasulyeler de çalılardan alındı," dedi Eden elinde kadehiyle. Yaptığı işten gurur duyuyordu. Avucunun çizgilerinde toprak izleri vardı

Scanned with CamScanner

hâlâ. İlk lokmamı aldığımda dilime tavşan eti geldi. Yutulmaya hazırdı ama tadına varamadım bir türlü. Boğazımın arkasındaki hücreler büyüyüp kursağımı kapattı. Kemirdiğim baldıranlar ciğerlerime baskı uyguluyordu. Annemin elinin ciğerlerimin üzerinde gezindiğini hayal ettim; tırnaklarıyla onları delmeden önce kavradığını.

Odada yeterince hava yoktu.

"Tavşan," dedi Eden. "Onu senin tuzağında bulduk."

Çiğnedim. Et dişlerimin arasında dağıldı.

"O tuzak daha yıllarca iş görür," dedi annem. "Ne zaman oradan bir şey yesek, seni hatırlayacağız." Durakladı, elini bacağımın üstüne koyup sıktı.

"Zavallı şey o kadar debelenmiş ki. Misina bacaklarını ve sarkık kulaklarını doğramış neredeyse," dedi Eden ama sözleri sıcak bir kahkahaya dönüştü.

Patatesleri tek tek yedim, parmaklarımın arasına alıp ağzıma koyarak. Bulut gibiydiler; pofuduk, tereyağlı ve mükemmel baharatlanmış.

"Yavaş. Sonra hazımsızlık çekmek istemezsin," diye azarladı annem beni.

"Sorun yok, Ruth. Bırak yesin. Yarın onu büyük bir gün bekliyor."

Annem dudaklarını şapırdatıp şarabından bir yudum aldı. "Ben de açım," dedi buruk bir sesle. "Yarın iyi yemek istiyorum. Böyle yerse, eti sinirli ve sert olacak. Kendini bozacak."

Eden anneme bir bakış attı. Onu susturan bir bakış.

"Bu kadar uslu olduğun için," dedi Eden bana dönerek, "sana özel bir şey sunmak istedik. Son gecende sana kendini sıcak hissettirecek bir şey." Eden cebinden bir zarf çıkarıp masanın üstüne koydu. "Posta kutusundan çıktı," dedi.

Parmaklarımı yalayarak temizledikten sonra zarfı aldım ve içindeki kartı çıkardım. *Geçmiş olsun*, yazıyordu pembe elyazısıyla. Ön kısmına suluboyayla battaniyeye sarılmış hasta bir oyuncak ayı resmedilmişti. Elyazısı ilkeldi, mürekkebi bitmek

Scanned with CamScanner

üzere olan bir tükenmezkalemle yazılmıştı. O karta sözcükleri yazmak için almıştı belli ki.

Ufaklık,
Geçmiş olsun.
Steve, otobüs şoförü

Burnumu kartın ortasına dayayıp derin bir nefes aldım. Hafif bir duman kokusu vardı. Aşina ve sıcak. Dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

"Kimden?" diye sordu annem sandalyesinde doğrularak.

"Otobüs şoföründen," dedim. "Steve." Adını söylediğimde daha önce bilmediğimi fark ettim.

"Son okul seferinde bırakmış olmalı," dedi Eden anneme kaygılı bir bakış atarak. "Ne güzel." Ama güzel olduğunu düşünmüyordu. Onun uzak kalmasını istiyordu. Fark edilmememi istiyordu.

Annemin birinci kuralını çiğnemiştim. *Yanıt vermek için elini kaldırma ve senden yanıt vermen istenirse bilmediğini söyle. Ev ödevini mutlaka zamanında teslim et. Dikkat. Çekme.*

Kartı kucağıma koyup onun kelimelerini tuttum.

Tabağı elime aldığımda Eden gülümsedi. Tabağı altından başlayarak üstüne kadar yaladım. Tavşanın ve son anlarının tadını aldım. Hüznünün tadını aldım. Sonra yuttum. Tabak boşaldığında Eden'ın gülümsemesi genişlemişti.

Yemek bittikten sonra bağlarım beni sandalyeye yakın tuttu. Annem ve Eden öpücüklerini paylaşmaya kaçmışlardı. Yatak odasında, yumuşak çarşafların arasında yuvarlandıklarını biliyordum. Bedenleri ağaç kökleri gibi birbirine dolanırken çarşaflar hışırdıyordu. Şöminede dans eden ateşin sıcaklığı omuzlarımı yalarken arkamda, uzanabileceğim mesafede, yakında içinde haşlanacağım yahni tenceresi kısık ateşte pişiyordu.

Scanned with CamScanner

Ocağın üstündeki büyük tencereye uzandım, kordonlar bileklerimi acıttı. Yatak odasının kapalı kapısına baktım. Ayak seslerim parkelerde mırıldandı. Cebimden haftalardır biriktirdiğim baldıran yapraklarını çıkarıp tahta kaşıkla tencerenin içine koydum. Son kaybolmuşun kemikleri tencerenin içindeydi, onlara verdiğim zehri emiyorlardı. Tencereyi karıştırırken, kemiklerin o gün ormandan getirdiğim yaralı kaybolmuşa ait olduğunu fark ettim. Fındık gözlü kaybolmuş.

Onu bu mezara getirdiğim için pişmanlık duydum.

Dikkatle omzumun üzerinden baktım. Boş elimi tekrar cebime sokup kaynayan et suyuna bir avuç daha baldıran yaprağı attım.

Yapraklar suyu çektikten sonra tencerenin dibine battı, kalıntıların arasına gizlendiler. Bir kaybolmuşa verdiğimizden çok daha fazla baldıran vardı bu et suyunda, annem ve Eden'ı derin uykunun kollarına gönderecektim.

Gökyüzü karardığında, annem ve Eden beni yatak odasına götürdüler. Kordonları yatağın ayaklarına bağladıktan sonra, beni karanlıkta sıcak kalabilmem için kalın bir battaniyeye sardılar. Beni son kez alnımdan öpüp iyi geceler dilediler ve ışığı kapattılar.

Annem ve Eden oturma odasında ayaktaydılar hâlâ. Kapının altından sızan ışık, yumuşak müzik eşliğinde dans eden gölgeleriyle kesiliyordu. Battaniyenin içinden yuvarlanarak çıkıp duvara gittim. Parmağımı yüzeyinde gezdirdiğimde pürüzlü ve soğuktu. Bu duvarı hatırlamak istiyordum. Hissini ve ona bakarak koyun saydığım geceleri. Gözlerimi kapattım ve pencerenin pervazındaki küfü yaladım. İçimi çürütmek için odayı lekeleyen bütün siyah hücrelerin tadına baktım.

Annem ve Eden beni lokma lokma yerken uyuyakalacaklardı. Dünya bizi unutacaktı. Yarın sondu.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Dört

"Anne?"

"Sessiz ol," diye fısıldadı ayaklarımdaki bağları mutfağa çekerek. Ben arkasında tasmalı bir hayvan gibi sendelerken ocağın üzerine çaydanlığı koydu. "Sessiz ol," dedi; sözleri bir iç geçirme gibi çıkmıştı. Annem dalgınca et suyunu karıştırdı. Altı yanmıyordu artık. Gece boyunca soğumaya bırakılmıştı. Tahta kaşık et suyunun içinde dönüyordu. "Dünya yankılanıyor bu sabah."

Fayansların arasındaki çatlaktan bir örümcek çıktı ve tezgâhın üzerine yerleşti. Biz devlerin huzurunda sessizdi. Annem yaratığa baktı. Şarap kadehini kapıp ters çevirerek örümceği hapsetti. Gururlu bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Yakaladım seni," diye fısıldadı eğilip örümceğin gözlerine bakarak. Örümcek kadehin içinde kımıldanıp kaçmaya çalıştı. Annem beni bileğimden tutup çekerek yaklaştırdı.

"Çok güzel değil mi?" diye sordu, örümceğin bacakları kaçmak için umutsuzca çırpınırken. "Oradan asla çıkamayacak," dedi annem, sesi boğuk ve ağzı sulanmıştı. "Ben özgür bırakmadıkça."

Hareket etmedim. Annemin sıcak nefesini yanağımda hissediyordum. Örümcek kadehin altına yerleşti, savaşma iradesini kaybediyordu.

Annem beni kendine biraz daha yaklaştırıp burnunu başıma dayadı ve kokumu içine çekti. "Eden aradığım her şey, küçüğüm." Omzunun üzerinden arkasına baktı. Eden kanepede rüya görmekteydi hâlâ. Battaniyenin altında kımıldandı. Yanağında is lekesi vardı, saçı yüzüne dökülmüştü. Onu böyle huzurlu ve rüyalarda görürken nasıl bir yaratık olduğu anlaşılmazdı.

Scanned with CamScanner

"Benim bir canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum ama içimde biraz karanlık var, o kadar. Biraz da ışık," diye fısıldadı annem parmaklarıyla saçımı tarayarak.

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Ben aileler birbirlerini korurlar sanırdım," dedim başımı omzuna dayayıp saçıyla oynayarak.

Annem Eden'a şöyle bir baktı. "Korurlar," dedi. Dudakları titredi ama onları birbirine bastırıp düz bir çizgi hâline getirdi. "Seni sevmek için çok uğraştım. Sevgiyi hissetmek için. *Gerçek sevgiyi*. Ama yapamadım. İçimden gelmedi." Annem gözlerini kapattı. "Senin bir mutluluk vaadi olman gerekiyordu ama beni canlı canlı yedin. Böyle daha mutlu olacaksın," dedi. "Ben de öyle." Elimi sıktı.

Neden diğer anneler ve çocukları gibi uyum sağlayamadığımızı merak ettim. İkimiz de içimizde bozuk bir şeyle mi doğmuştuk? Belki iliklerimize işlemişti, göremeyeceğimiz ya da dokunamayacağımız bir yere. Birbirimizi bu yüzden sevmemiz gerektiği gibi sevemiyorduk belki.

Saatlerim kalmıştı.

Banyonun suyu kaynıyordu. Omuzlarımda kırmızı lekeler oluşmuştu. Annem sırtımı eski bir süngerle ovarken damarlarıma kan hücum etti. Süngerin sert kısmının kırmızı izler bıraktığını hissettim. Tenimde bıraktığı bütün küçük batışları hissediyordum.

Annem bakmadığında dilimi siyah küfe sürtüp yutuyordum.

"Güzel ve temiz olman gerekiyor," dedi annem, kollarımı kaldırıp koltukaltlarımı sabunlayarak. Jiletini alıp gözeneklerimden çıkan küçük kılları kesti.

"Diğer kaybolmuşları yıkamamıştın. Tıraş da etmemiştin," dedim omuzumdaki su damlalarını tek tek sayarak. "Eden seni değiştirdi. Beynin bozuldu, anne."

Scanned with CamScanner

"Bozulmadı." Annem durup bir nefes aldı. Sabırsızca. "Bana yaşamanın yeni bir yolunu gösterdi. Kendim olabiliyorum artık."

"Sonsuza dek içinde mi olacağım sence? Eden'ın dediği gibi."

Annem başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı, ıslak saçımı geriye atıp alnını benimkine dayayarak. Bunun, Abbie'nin artık içimde olmadığı anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Ya da avlak bekçisinin. "Bence geçip gideceksin. Bir gün bütünüyle yok olacaksın. Kimse seni hatırlamayacak. Ya da beni. Ya da bizi." Annem geri çekilip sırtımı ovalamaya devam etti. "Anne olmanın ne kadar zor olduğunu bilmeni isterdim. Dünyanın en zor şeyi. Mükemmel olmaya ve hata yapmamaya söz vermek gibi. Ölünceye kadar kendini ikinci plana atmak. Korkunç bir yüke dönüşüyor. Sonsuza dek taşımak zorunda olduğun bir ağırlık."

"Ne konuşuyorsunuz bakalım?" diye sordu Eden içeri girip kapıyı ardından kapatarak. Gecelik giymişti ama ona çok büyük geliyordu. Köprücükkemikleri fırlamıştı, yukarıdaki titrek ampulün ışığında parlıyorlardı.

"Suya gir," dedi annem, başımı suyun altına itip elleriyle saçlarımdaki sabunu durulayarak.

Suyun altında Eden ile annemi dinledim. Sözcükleri ağızlarından çıktıktan sonra sürüklenip beni suyun içinde buluyorlardı.

Eden'ın başı küvetin üzerine geldi. Yüz hatları dalgalanıp titreşti ve aynanın diğer yanındaki canavar gibi dalgalandı. Nefesimi tutmuş onu incelerken, ocağın üzerindeki tencereden de böyle mi görünecek diye merak ettim.

Nefes almak için suyun üstüne çıktım. Ciğerlerim patlamak üzereydi.

"Az kaldı," dedi Eden çömelip yüzümü ellerinin arasına alarak.

Eden kendi çarpık tarzında beni seviyordu. Bana bakarken gözbebekleri büyüyordu.

Scanned with CamScanner

Sevgi doğru sözcük değildi belki.

Eden beni istiyordu. Beni o kadar istiyordu ki yiyecekti.

"İçinizde büyüyecek miyim?" diye sordum, elini tutup parmaklarımı onunkilere dolayarak. Teni kuruydu. Kabaydı.

Eden ellerimi tutup avuçlarımı öptü. "Hayır, küçüğüm. Olduğun gibi kalacaksın. Midelerimizde sıcak ve sevilmiş olarak. Sonsuza dek uyuyarak. Dans ettiğimizde sen de dans edeceksin. Kendimize ziyafet çektiğimizde karnın doyacak."

Anneme baktım ve alnında bir çizgi oluştuğunu fark ettim. Eden'ın ellerinin boğumlarına odaklandı, ayrıntıları inceleyip belleğine kazıdı. Eden'ı her şeyden çok sevmesine rağmen annem belki de farklı şeyler arzuluyordu. Beni sonsuza dek midesinde istemiyordu. Yok olmamı istiyordu.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Beş

Annemle babamın eski yatak odalarının kapısı açıktı. Eden içeride emekleyerek yere siyah plastik muşamba seriyordu. Saçını eski bir kumaş parçasıyla bağlamıştı, muşambayı tahta döşemeye sererken örgüleri sallanıyordu. Muşamba bir köşeden diğerine uzanıyordu.

Bu Eden'ın sıradan göründüğü ilk gündü. Onu pek çok kez düşündüğüm gibi çok güzel değil, sadeydi. Gözlerinin altındaki torbalar eskisinden daha koyuydu ve teni daha soluktu. Muşambayı köşelere çivilirken karnı gurulduyordu.

Annem benimle kanepeye oturmuştu, saçımı tarayıp örüyordu. Birlikte Eden'ın alet çantamızın içindekileri mutfak masasının üzerine boşaltmasını izledik. İçinde çeşitli bıçaklar vardı. İnatçı tendonlar ve sert kemikler için bir de testere. Eden bir mutfak bezi alıp bıçakları parlayıncaya kadar sildi. Bitirdikten sonra alet çantasını kolunun altına sıkıştırıp kaybolmuşların odasına döndü.

Annem örgülerimi biraz fazla sertçe çekerek onu kaygıyla izledi.

"Ruth, şu kanca için yardım edebilir misin?" diye bağırdı Eden.

"Geliyorum," dedi annem, örgünün ucunu bitirmem için bana vererek.

Saçı kıvırıp örmeye çalıştım ama benimkiler annemin mükemmel örgülerini yuttu. Şimdi onlar da dağınık ve düzensizdiler.

Açık kapıdan onları izledim. Annem ve Eden ucunda bir kanca bulunan uzun zinciri siliyorlardı. Yukarıdaki vidalı halkaya geçirirlerken zincir takırdayıp sürtündü. Zinciri güzelce

Scanned with CamScanner

yerleştirdiler ve bitirdiklerinde birkaç saat sonra asılacağım zincir ileri geri sallandı; yerçekimi devreye girinceye kadar. Sessiz ve hareketsiz, beni bekliyordu.

Eden yanıma geldi, koluyla alnını sildi. "Neden gidip masayı hazırlamıyorsun?" dedi yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. "Bir işe yara."

Son örgüyü de bağlarken başımı sallayıp kanepeden kalktım. Bağlar beni tutuyor, bileklerimden çekip yere sürtünüyorlardı. Eden peşimden mutfağa geldi ve ben dolaptaki tabaklara uzanırken omzumun üzerinden baktı.

"Sadece iki tabak," dedi üstteki tabağı alıp yerine koyarak. Yanağıma bağışlayıcı bir öpücük kondurdu.

Eden elini enseme koyup beni mutfak masasına yönlendirirken parıldayan tabaklara baktım. Bir süre sonra o tabaklarda parçalanmış hâlde yer alacağımı düşünmek tuhaftı. Patates ve havuçların yanında.

"Ben galiba burada oturmak istiyorum," dedi Eden, masanın başındaki sandalyenin yanında duranı işaret ederek. "Bu akşam masanın başına annenin oturması gerekmez mi sence?"

"Orada genellikle ben otururum," dedim onu dikkate almadan yakında işgal edeceği sandalyeye öfkeyle bakarak.

"Sandalyeyi senin için sıcak tutacağım," dedi, yanıma gelip elini yanağıma koyarak. "Hadi ama. Paylaşmayı öğren."

Gizlice kırılmalarını dileyerek tabakları masanın üstüne bıraktım. Onlar takırdarken Eden bana baktı sertçe.

"İyi bardakları ve yemek takımlarını getirmek ister misin?"

"Hayır, istemem," dedim kollarımı kavuşturup ayağımı yere vurarak. Çocuktum ama yetişkinler kadar sert olabilirdim.

"Sana söyleneni yap ve saygısızlık etme." Eden'ın yüzü cidileşti ve ayağıyla sabırsızca parkelerde tempo tutmaya başladı.

"Benim istediğim bu değil," dedim.

"Sen ne istediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı yanıma yaklaşıp diz çökerek. Kolumu sıkıca kavradı.

Scanned with CamScanner

Gözlerine baktım ama gözleri fazla uzun bakılmayacak kadar soğuktu. Ayaklarımı sürüyerek dolaba gittim. Omzumun üzerinden baktığımda, Eden tabakları altlıkların üzerine koyuyor, tozu gidermek için parmaklarıyla masayı siliyordu. Yan tarafından gelip çatal bıçak takımlarını yerleştirdim tabakların kenarlarına.

"Güzel," dedi Eden masaya bakarak. "Ruth, gel de bak."

Annem kaybolmuşların odasından çıkıp Eden'ın yanına geldi.

"Küçüğümüz çok iyi bir iş çıkarmadı mı?" dedi Eden annemin elini tutarak.

Annemin dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi, kendisine yakın bıçağı düzeltti. "Sanırım."

"Sen buraya oturacaksın," dedi Eden annemi masanın başına götürüp sandalyenin arkalığını tutarak. "Ben de buraya, senin yanına." Eden sandalyenin arkasında durup annemi izledi. "Mükemmel olacak."

"Onu nasıl pişireceğine karar verdin mi?" diye sordu annem Eden'a dönüp parmaklarıyla oynayarak.

"Buzlukta donmuş hamurum var. Küçüğümüz güzel ve yağlı olsun diye iyice kabarık ve yumuşak yapmak istiyorum."

"Börek gibi mi?" diye sordum.

"Çok güzel bir börek. Et suyuyla yapılmış kremalı sosla birlikte. Gece boyunca kısık ateşte kaynadı, son kaybolmuştan kalma."

"Börek havasında mıyım bilmiyorum," dedi annem bıçaklardan birini iterek.

"Bu ömründe yediğin en güzel börek olacak. Ağır olmayacak. Midene oturmayacak. Hafif, pofuduk ve kremalı olacak. Et yumuşacık olacak. Dilinde eriyecek," dedi Eden. Annemin gözleri Eden'ın yüzünü incelerken Eden bıçağı düzeltti.

Annem başını salladı. "Seni seviyorum," dedi. "Seni *gerçekten* seviyorum. Bundan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Eden'ın elini tuttu.

Scanned with CamScanner

"Ben de seni seviyorum." Eden annemin yanağını içtenlikle öptü.

Onlar birbirlerine sarılırken ben ayak bağlarımı sürükleyerek yatak odasının sessizliğine döndüm. Orada baldıran çiğnedim; soluğum kesilip kendimi çok yorgun hissedinceye kadar. Ciğerlerim sıkıştı. Uyumak istedim.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Altı

Oda sıcaktı, ben gölgelerde hareketsiz yatarken güneş parkelerin üzerinde yüzüyordu. Güneş ışınlarının ulaşamayacağı bir yerdeydim. Dışarıda şiddetli rüzgâr ıslık çalıyor, ağaç dallarını çekip yapraklarını birbirine doluyordu.

Annem ve Eden hemen üzerimde çalışmaya başladılar. En ufak bir kararsızlık yoktu. Giysilerim çıkarılıp yere fırlatıldı. El ve ayak bileklerimdeki bağlar canımı yakıyordu. Annem bağırmamı engellemek için ağzıma tahta bir kaşık soktu. Çenem sapının etrafında kasıldı. O tahtayı ısırırken ilk kez köpekdişlerimin köklerinin dişetlerimi kestiğini hissettim. Ağzımda kan tadını alabiliyordum.

Dünya gelip gitmeye başlamıştı bile. Baldıran annem ve Eden'dan önce devreye girip beni elimden tuttuğu gibi karanlığa götürebilir miydi?

Gözlerimi kapatıp dinledim.

Eden'ın sesini duyduğumda etraf biraz bulanıklaşmıştı.

"Çok sürmeyecek," dedi Eden, saçımı yüzümden geriye atarken sesi yanaklarımda sıcaktı. Alnıma bir öpücük konduğunu hissettim.

Gözlerimi açtığımda bir bıçak parıltısı gördüm. Annemin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çok mutlu görünüyordu.

Dünya sıcak ve sıkkındı. Odada kırmızılık gidip geliyordu.

Organlarım zonkluyordu. Acı keskindi ama dünya uzaklaşırken her şey donuklaştı. Bir süre sonra kırmızılık griye döndü.

Sona dair düşünceler yoktu zihnimde. Sadece etrafıma çöken karanlıktan korkuyordum. Bir ara uyuyakaldım ve ömrüm boyunca attığını hissettiğim nabzım sonunda durdu.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Yedi

Uzun bir uykudan uyanmış gibi hissediyordum kendimi.

Her şey yavaştı. Kollarım örümcek ağları gibiydi. Parmaklarıma kıpırdamalarını emrettim ama istediğim gibi hareket etmeleri birkaç saniye sürdü.

Ayağımın altında yeri hissettim. Muşambanın üzerinde güneş parıldadı.

Sonra hışırdadığını duydum.

Ayaklarımın dibinde kan birikintileri vardı. Ardından metal kokusu ve birbirine hafifçe sürtünen zincir takırtıları geldi.

Dünya bana parça parça geri geldi.

Seslerle.

Kokularla.

Hislerle.

Bir yankıydım. Ya da bir dalgalanma.

Sıcak bir esinti geçti üzerimden; et kokusu. Radyoda müzik çalmaya başladı. Pencerelerdeki aralıklardan soğuk bir rüzgâr esiyordu. Kapı kapalıydı ve muşamba hâlâ odanın dört köşesine çivilenmiş hâlde olmasına rağmen ortadan yırtılmıştı. Bıçakla kesilmişti.

Kan dolu, bakır bir leğen vardı. İçinde saç topakları yüzüyordu; örülmüş, hafifçe dönerek, ışığın telleri hissedebileceği şekilde yüzeyde kalarak. Kanım leğende daha koyu görünüyordu. Gece kadar siyah.

Ciğerlerim acıyordu. Baldıran ölümde de benimle mi kalmıştı? Nefes almak zordu.

Bir zamanlar içinde bıçaklarımız olan soluk kanvas çanta kırmızı ve boştu. Yerde gümüş parıltısı aradım ama hiçbir şey yoktu. Dünyanın parçaları dağılmış ve ulaşılmaz görünüyordu.

Scanned with CamScanner

Yukarıda, zincir dökme demir halkadan sallanmaya devam ediyordu. Bir ağırlık onu aşağı çekiyordu. Gözlerim zinciri takip etti aşağıya. Bedenimden geriye kalan, soldan sağa sallanıyordu. Zincir iskeletimin ağırlığıyla her ileri geri sallandığında gıcırdıyordu.

Ayaklarımın dibinde, ışığın altında, kanlı ayak izleri parıldıyordu. Bazısı bütün ve tamdı. Bazısı sürüklenmiş, ardında kırmızı iz bırakmıştı.

Zincirin sonunda iki çıplak ayak birbirine dolanmıştı. Ojeli ayak tırnakları. Mor oje.

Dalgalar hâlinde duman geliyordu. Ardından keskin demir kokusu vurdu. Sonra kasetçalardaki kaset bir parçanın ortasında dolandı. Kasetçaların üzerinde kanlı parmak izleri vardı. Tuşlarda kırmızı, yapışkan lekeler. *Aşk, onca yıldan sonra, bizi buldu nihayet. Senin ve benim için yalnız günler yok artık. Amour. Amour. Amour.*

Annem içi organ dolu bir kovanın yanına uzanmıştı. Bağırsaklar. Ciğerler. Böbrekler.

Eden'ın yanında da bir kova vardı. İçinde, ilerideki öğünler için kaburga ve biftek vardı. Parmaklarıyla eti dairesel bir biçimde okşuyordu.

Annem ve Eden sigara dumanlarının arasında şarkının sözlerini söylüyor, birbirlerine yüksek sesle dizeleri fısıldıyor, arada öpüşüyorlardı.

Bacaklarını, kanlı kasıklarına ve karınlarına kadar izledim gözlerimle. Sonra yüzlerine baktım. İç organlara bulanmışlardı. Elbiseleri sırılsıklamdı. Yanaklarından aşağı rimelleri akmıştı ve bir sigaranın sonunu paylaşırken ağızlarının etrafı kırmızı rujla kaplanmıştı. Hazzın, coşkunun ortasında soluklanmaya çalışıyorlardı.

Annemin ayaklarının dibine diz çöküp yüzünün değişmesini seyrettim; ağzının değişmesini. Hâlâ hüzün ile arzu arasında kararsız bir hâli vardı ama galiba bütün hayatını bu iki dünyanın arasında sıkışıp kalmış hâlde yaşamıştı.

Scanned with CamScanner

Eden anneme gülümsedi. "Seni seviyorum," dedi.
Birlikte nefes nefeseydiler.

Eden, kan içinde, ayağa kalktı. Elbisesi bacaklarına yapışıyor, tenine tutunuyordu. "Onu buzluğa koyalım," dedi. "Bozulmasın."

Annem başını sallayarak onayladı ve sigaradan son bir nefes çekip duvarda söndürdü.

Eden elini uzattı ve annem elini tuttu. Annem ayağa kalkıp ona sarıldı. Tenleri birleşirken elbiseleri birbirine yapıştı ve ayrıldıklarında yerden kovalarını aldılar. Arkalarında kanlı ayak izleri bıraktılar.

El yordamıyla ön kapıya yöneldim, yavaş ve ağır hareketlerle. Dışarıdaki dünya sıcak görünüyordu ama kulpu çevirmeye çalıştığımda kapı kapalı kaldı. Taş gibiydi, daha önce açıldığı gibi açılmayı ısrarla reddediyordu. Ellerimi pencereye koydum ama cam ellerimi yaktı ve avucumda hızla kaybolan kırmızı yaralar bıraktı.

"Beni burada tutmanız gerekmiyor," diye fısıldadım duvarlara.

Dışarıya baktığımda, güneş çimlerin üzerinde sıcaktı. İleridеki orman fısıltılarını paylaşıyor ve dere çağlıyordu ama tenimde güneş eksikti. Tuzaktaydım hâlâ.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Sekiz

Annem duvardaki aynanın karşısında durmuş, genç kızlığından kalma eski bir tarakla saçını tarıyordu. Gösterişli bir aynaydı; kenarları varaklı, benim meraklı parmaklarımdan her zaman uzak tutulmuş. Kafa derisinden başlayıp düğümlerin içinden uçlarına kadar, bütün kusurlarını tarıyordu. Çok güzel olmak istiyordu yine.

Bitirdiğinde altdudağına kırmızı ruj sürdü ve ağzının kenarına yaydı. Dudaklarını birbirine sürttü, dolgun kıvrımların üzerini renklendirdi.

"Bu bir zamanlar olmam gereken kadın." Eden tarafından duyulmadığı için bu itiraf havada asılı kaldı.

Eden kollarında çeşitli otlarla sıcak yaz havasından içeri girdi.

"Yardım edeyim," dedi annem, Eden'ın kollarından uzun saplı bitkileri alarak.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Eden.

"Sen de," dedi annem gülümseyerek. "Bu, sadece sen ve ben... Hayatımda ilk kez doğru geliyor." Annem derin bir nefes aldı. "Gizlenerek binlerce gün harcadım. Kendimi değiştirerek."

Eden annemi kollarının arasına aldı ve yavaşça ileri geri salladı. "Sevgi bu olsa gerek. Bugün tekrar başlayabiliriz," dedi annemin karnını okşayarak. "Yapmamız gerektiği gibi."

Eden annemin dudaklarını öptü, doğru yerde kırmızı ruj lekesi bırakarak. Bitirdiğinde böbreklerimi kesip açmak için doğrama tahtasını aldı. Sonra ciğerlerimi. Sonra bacaklarımı. Ancak o anda, eti izlerken, el ve ayak parmaklarımın ne kadar küçük olduğunu fark ettim. Daha ne kadar büyümeleri gerektiğini.

Annem soğan, havuç ve patates doğruyor, omzunun üzerinden Eden'a bakıyordu. Sevecen bir bakış. Yahni ocakta kaynıyordu.

Scanned with CamScanner

O gün daha geç bir saatte, güneş gökyüzünün altında kararsızlık yaşarken, benden börek yaptılar. Beni altın rengi bir hamura sardılar önce. Etin, yahninin ve kremanın üzerini yağlı bir kabuk kapladı. Fırının yanına diz çöküp camdan böreğin kabarışını seyrettim. Ağzım sulandı.

Annem ve Eden masaya geçtiklerinde hava kararmıştı. Şarap dolu kadehleri özenle tabaklarının önüne, mum ışığının yakınına yerleştirilmişti. Ortada, fırın tepsisinde, börek kesilmeye hazır bekliyordu.

"Benim için her şeyi değiştirdin, Eden." Annem Eden'a baktı, parmaklarını onun çenesine koyup kendine çekti ve yavaşça öptü. "Sadece ikimiziz artık."

Eden et bıçağını aldı ve tabaklara büyük birer porsiyon börek koydu. Böreğin yan kısımlarına sebzeler sıkıştırılmıştı. Annem Eden'ın tabağını doldurmasını dudaklarını yalayarak ve beraberinde gelen kokuyu içine çekerek seyretti.

"Hiç bu kadar acıkmamıştım," dedi annem. Mum ışığında genç bir kızı andırıyordu yine. Kadife tenli ve parlak gözlü.

"Hazır mısın?" diye sordu Eden anneme bakarak. Gözleri parıldadı titrek mum ışığında.

Annem elinde çatalı ve bıçağıyla önündeki yemeği yemeye hazırken, birden kararsız kaldı. Alnı kırıştı ve pofuduk börek parçalarına baktı.

"Bu şimdiye kadar yaptığın hiçbir şeye benzemeyecek," dedi Eden. "Bir daha yapacağın hiçbir şeye de benzemeyecek." Usulca gülümsedi.

Annemin ifadesi sertleşti, geriye yaslanıp tabaktan uzaklaştı. Elindeki çatalı ve bıçağı gevşedi. Yemek istiyordu ama içinde bir kez daha çocuk olmasını istemiyordu. Eden'ın ona hararetle önerdiği gibi değil. Anne olmak istemiyordu ama Eden'ı istiyordu. Çatal tutan elini kararlı bir biçimde sıkıp yumruk yaptı.

Scanned with CamScanner

Eden ilk lokmasını aldı. Gözleri kapanırken ağzından bir inilti çıktı. "Harikulade..." dedi. "Et..." Eden cümlelerini bir kerede kuramıyordu. "O kadar yumuşak ki." Yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Ve, Ruth. Ömründe bir daha böyle bir şey yemeyeceksin."

Annem önündeki yemeğe baktı ve çatalını böreğe sapladı. Börek çıtırdayıp dağıldı. Çatalı ağzına götürdüğünde, ucunda onu kremalı bir parça et bekliyordu. Ağzını açıp dilinin üzerine bıraktı. Annem gözlerini kapatıp yavaşça çiğnedi. "Eden..." dedi.

Onlar kendilerine ziyafet çekerlerken, siyah küfün kanlarına yayılması için dilek tuttum. Baldıran zehrinin, göğüs kafeslerindeki ciğerlerini sıkıştırması için.

"Anne olmak, elinden geleni yapacağına söz vermektir," diye fısıldadım kulağına. "Ama sen elinden geleni yapmadın."

Annem lokmasını çiğnerken irkildi.

Tabakların silinip süpürülmesi çok sürmedi. Eden ile annem birlikte gevşediler; soluk soluğa, yanakları kızarmış hâlde. Yemek yenmişti.

"Burada sonsuza dek yaşayacağız," dedi Eden. "Birlikte."

"Belki bir gün bana dünyayı gösterirsin," diye fısıldadı annem sandalyesini Eden'ınkine yaklaştırarak. Masanın sonundaki yerimi aldım ve birlikte geleceğe dair hayaller kurarlarken onları yakından izledim. Şişe boşalıncaya ve masanın üstündeki mumlar iyice küçülünceye kadar şarap içtiler.

Parmakları birbirleriyle oynaşırken baldıran zehrini coşku sandılar. Ağızları hava almak için açıldı. Sandalyelerine yığıldılar ve el ele tutuşup yaklaşan karanlığa şaşkın gözlerle baktılar. Baldıran etkisini gösterirken Eden'ın gözleri irileşti, yüzeye kan hücum ederken göğsü kızardı. Annem son nefesini verdi. Sırayla başları geriye kaydı.

Masanın üzerinde boş kadehler bekliyordu. Tabaklar bomboştu. Çatallar ve bıçaklar masanın üzerine dağılmıştı. Sandalyelerinde otururlarken elleri birbirinden ayrıldı ve annem ile Eden birbirlerinden uzaklaştılar. Parmakları çözüldü. Bu uykudan hiçbir zaman uyanmayacaklardı. Bundan emin olmuştum.

Scanned with CamScanner

Yetmiş Dokuz

Annemle Eden günlerdir masada oturuyorlardı. Güzellikleri soldu. Çürük ve kararmış tenleri rengini yitirdi, yanakları kafataslarına çöktü. Gözleri buğulandı, donuk ve çöküklerdi. Zamanla, yemek masasında şişerlerken, kasları sertleşti. Çürürlerken kurtçuklar ve güveler, onların giysileriyle kendilerine ziyafet çekti. O güzel kilise elbiseleri mahvoldu.

Böcekler bedenlerini kemirmek için içlerine girdi. Her yerden sinekler hücum ederken yemeğin gazı ortalığa yayıldı. Pofuduk börek ve deri katmanlarının arasına larvalarını bıraktılar.

Annem ve Eden'ın parmakları ayrılmıştı ama birbirlerine neredeyse dokunacak kadar yakındılar. Onlardan geriye tanıyabileceğim çok az şey kalmıştı. Onları böyle görmek bana doğru geliyordu. İçlerinde oldukları şey nihayet dışa vurulmuştu.

Annemin bedeni hareketsizdi ve sandalyesine yerleşmişti. Elimi saçına uzatmak üzereyken durdum. Bukleleri düğümlenmişse de yerli yerindeydi. Kafatasından çıkan sarı tutamları saydım sadece ama ona dokunmadım. Bir zamanlar dolgun dudağının olduğu yerde bir sinek yürüdü ve ağzından havalanıp mutfakta bir yerde kayboldu. Sinekler orayı seviyordu. Baldıranla pişmiş yahninin arta kalanının yanında birkaç kurumuş sinek ölüsü vardı; bacakları kırılgan ve karınlarına doğru kıvrılmıştı.

Eden sessizdi, başı sandalyenin arkasında düşmüştü. Boynunun kıvrımı Alp dağlarının doruklarını andırıyordu. Eden'ın dişetleri dişlerinden ayrılmaya başlamıştı. Morarmış dudaklarının arkasındaki bütün dişleri sararmıştı. Ona yasakmış gibi hissettim.

Birlikte sessizdiler, başları birbirlerine dönüktü. Ölümde bile birbirlerine dokunmayı arzuluyorlardı.

Scanned with CamScanner

Seksen

Günler uzun ve yavaştı. Kapı çalındığında ne kadar zaman geçmiştiğini bilmiyordum.

Zayıf bir siluet yüzünü pencereye dayadı. İçeri bakarken kapıyı bir kez daha çaldı. Gözleri odanın içini taradı ve masayı görünce durdu. Eden ile annem sandalyelerinde uyuyorlardı, karınları ziyafetten doluydu.

Adam dirseğiyle pencerenin camını kırdı ve kapıyı içeriden açtı. Boş bakan gözleri sertleşti ve yeniyle burnunu örttü. Sessizlik bozulunca sinekler köşelerinden havalandı. Annem ve Eden birlikte çürürlerken masaya bakan adam hareket etmedi. Sadece omuzları kalkıp indi.

Adamın ciğerlerinin şişeceğini tahmin ettim ama odada nefes alabileceği kadar hava yoktu.

"Ufaklık?" diye seslendi bana sessizliği bozarak ama sözcüğü dile getirirken sesi titredi.

Cevap vermeyeceğimi biliyordu.

Adamın adı dilimin ucundaydı ama hatırlayamayacağım kadar uzaktı.

"Ufaklık?" diye seslendi yine, bulabildiği ilk kapıya koşarak. Kapı açılıncaya kadar kulpunu tutup salladı. Peşinden yatak odasına girdim ve dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına bakmasını izledim.

"Buradayım," dedim yukarıdan ona bakarken bir dinginlik hissederek. Yere çömeldim, gözlerinin karanlığında gizli o küçük ışığı aradım. Yatağın altında beni bağladıkları kordonları buldu. Parkelere baldıran yaprakları saçılmış ve pencereler tahtayla örtülmüştü. Gözlerinin içine baktım ve renklerine tutundum. Onları sonsuza dek hatırlamak istiyordum. İri ve kahverengi. Nazik. Hareket ederken gözbebekleri büyüdü.

Scanned with CamScanner

Bir sonraki odada sallanan zincir ve kanca vardı. Önce öğürdü ama sonra ağzına gelen safrayı yuttu. Kanım muşambanın üstünde kurumuştu ama köşede bir kova dolusu kan vardı. Yoğun ve jöle gibi.

Adam hareketsiz ve sessizdi, çenesi sarkmıştı. Duvara yaslandı. Parmakları tam olarak tutunamadı ve sıvanın üzerinde kayarken annemin sigarasını söndürdüğü yerdeki ize dokundu. Sonunda tavandan sarkan zinciri ve bağlı olduğu büyük kancayı inceledi.

Nazik adam adımı söylerken ağladı.

Ev parlak ceketli adamlar tarafından baştan aşağı süpürülmüştü ama şimdi pus dağılmıştı. Pencereden, ön basamakların yakınında oturan adamı seyrettim. Gümüş rengi bir battaniyeye sarınmış, yere bakıyordu. Çim yapraklarını sayıp saymadığını merak ettim. Kapıda durup ağzını seyretmeme, hareket etmesini beklememe rağmen tek söz bile etmemişti.

Bu adam, aşina ve sıcak, öğleden sonranın büyük kısmını yüzünü elleriyle örterek geçirmişti ama çenesini kaldırdığında gözlerini bir anlığına gördüm. Kan çanağına dönmüş ama sertleşmişlerdi.

Adam ayağa kalkıp gözlerini sildi. Kotunu silkeleyip omzunun üzerinden son bir kez bakarken, gümüş battaniye omuzlarından yere düştü. Derin bir nefes aldı, basamaklardan inip bahçe kapısından çıktı. Arkasına bakmadı. Bir kez bile.

Bir süre sonra minibüsüne binip gitti, geriye uzak ağaçların arasında bir noktadan başka bir şey kalmayıncaya dek uzaklaştı.

Scanned with CamScanner

Seksen Bir

Ev sessizdi şimdi.

Kendimi yalnız hissettiğimde küvete oturuyordum. Küvetin kıvrımları kireç tortusuyla kaplıydı ama musluklardan su akmıyordu. Siyah küf etrafımı sarmış, duvarların derzine yerleşmişti.

Parmaklarım giderin etrafında daireler çizerek dans etti. Deliğe baktım. Kenarları kahverengi ve paslıydı, bir çürük gibi. Boruların derinliklerinde karanlık. Bu küvette kopuk parmak yoktu artık. Beden ya da kemik de yoktu. Ama vücut parçalarının anıları yaşıyordu. Koku burnumun içine yerleşmişti. Kaybolmuşların bacakları. Butları. Kaburgaları. Etleri ve kanları.

Aynı tavşan kadın gibi, bir şekilde kır evi gittikten çok sonra da kalacağımı, ateş başında anlatılan sırlara ve hikâyelere dönüşeceğimi biliyordum. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama kendimi kadim hissediyordum; çoktan unutulmuş bir dikilitaş ya da artık konuşulmayan bir dil gibi. Tepeler kadar eski, su kadar eski, başlangıcın kendisi kadar eski. Yakında manzara değişecek, dere nehre dönüşecekti. Sonra, bir gün, sıcak ve huzursuz, bu dünya okyanusa dönüşecek ve bizi unutacaktı.

Uykulu, beladan uzak duran canavarlar rüya görmeye mahkûmdu. Ben öyle yaptığımdan, bu toprak yabancıların yürümesi için güvenliydi.

SON

Scanned with CamScanner